ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang - Charity 04 - V ruinách Paříže.pdb

PDB Name: Hohlbein Wolfgang - Charity 04
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.12.2003
Modification Date: 17.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

CHARITY 4

V ruinách Paříže

1

Na první pohled vypadal svět venku naprosto cize. Obloha měla temnou, tyrkysově zelenou barvu, na níž se slunce vyjímalo jako nevelká, jedovatě zelená skvrna s rozplizlými okraji, které se neustále pohybovaly. Vzduch byl podivuhodně průzračný, takže bylo vidět na desítky mil daleko. Pod nimi se rozprostírala podivná krajina jako z hrůzostrašného snu - zničené budovy, celé bloky zřícených ulic a obrovské krátery, které se v průběhu dvou generací naplnily vodou a rostlinami zvláštní, olejovité zelenofialové barvy.

A tohle bylo kdysi jedno z nejkrásnějších měst zeměkoule.

Jenže teď tyto doby nepřipomínalo vůbec nic. Kam až Charity dohlédla, nespatřila jediný dům, který by nebyl zničen, jediné okno, které by nebylo rozbité, jedinou střechu, která by se nepropadla.

A zřejmě, pomyslela si unaveně, jsou ty nejhorší stopy zkázy neviditelné. Město se stalo obětí rostlinného netvora, který v průběhu uplynulých pěti let trpělivě, ale nezadržitelně pohlcoval domy a celé ulice jako živý úmrtní rubáš, který okupanti z vesmíru rozestřeli nad městem.

Tam, kde dříve byla řeka, byl onen rubáš přerušen bahnitým hnědým příkopem. Na jeho dně se to svítilo bílou barvou a rzí. Ležely tam vraky výletních lodí a nákladních remorkérů, které zde dříve jezdily.

Teď už tudy netekla voda, až na úzkou stružku, která se nesměle vinula středem širokého koryta.

Zůstalo stát ještě několik mostů: pomačkané, zčásti jako seškvařené železné konstrukce, které se klenuly v odvážných obloucích přes něco, co již neexistovalo. A aby byla ještě patrnější nesmyslnost všeho lidského snažení, nebyly zachváceny zeleným morem. Vyschlé koryto řeky bylo jako bariéra, za níž se cizorodá flóra nedokázala udržet.

Nejstrašlivější ovšem byla věž. Gigantická černá ocelová konstrukce, jejíž nosníky se v ladných obloucích sbíhaly k sobě a čněly pak nad zničeným městem jako špice tenké jehly. Věž byla natolik daleko, že ji Charity viděla pouze jako stín. A v onom podivném zelenofialovém světle vypadala konstrukce neskutečně a působila téměř beztížným dojmem. Charity ovšem věž přesto poznala.

Nikdo, kdo tuto konstrukci jednou v životě spatřil, už na ni nikdy nezapomněl.

Ten pohled v ní na chvíli vyvolal vztek. Od chvíle, kdy vystoupila z hibernační kóje a vrátila se na povrch takto zpustošené země, zažila Charity už tolikerá muka, že se domnívala, že už jí nemůže vůbec nic otřást. Ale nebylo tomu tak.

Hrůza prostě neznala hranic.

Viděla města, jež byla srovnána se zemí. Celé kilometry země, které byly zpustošeny, úrodná údolí a pole, na nichž už nikdy nic neporoste, města, jejichž obyvatelé byli do posledního dítěte vyvražděni - a přesto ji pohled na město zachvácené bujícím rostlinným živlem naplnilo rozhořčením, jaké snad ještě nikdy předtím nepocítila.

Legie Moronů přepadly svět a podrobily si ho a Charity se s tím smířila, ať se jí ta myšlenka zdála jakkoliv příšerná. Musela si hned vzpomenout na to, co jí řekl Niles v podzemní pevnosti: že existují celé oblasti pevniny, možná celé kontinenty, na nichž si začali Zemi nejen podrobovat, ale přetvářet ji podle svých přání a představ.

Tehdy skutečně nechápala, co myslel tím, když říkal, že Moroni začínají Zemi měnit.

Teď to chápala, protože to viděla.

Možná rozprostřeli tenhle příkrov nejen nad tímto městem, ale nad celou planetou, a možná byl svět, do něhož procitla, svět obyvatel pouště a rebelů, už pouhou výjimkou. Jen díry v obrovském sukně, jímž okupanti zahalili celou Zemi. A oni, lidé, nejsou nic jiného než moli, kteří se do onoho sukna zakousli.

A kteří budou ledabylým pohybem smeteni, jakmile začnou páchat větší škody...

Zapudila to pomyšlení a soustředila se opět na bizarní obraz, který se jí naskytl na druhé straně dveří.

Takto tedy vypadá to, v co změní Moroni Zemi. Nebude to už planeta, na níž budou lidé žít nebo kde budou případně trpěni, nýbrž zcela cizorodý svět, plný podivných zvířat a rostlin, plný pachů, cizích zvuků a existující pod cizí

oblohou. Bože můj, co to udělali se sluncem?

Po skráních jí stékaly slzy, ale zaregistrovala to, až se dotkly jejích rtů a ona ucítila jejich slanou chuť. Chvatně si je otřela a prudce se otočila.

Skudder tady stál pořád ještě jako přikovaný, ačkoliv uběhlo už několik minut od chvíle, kdy Charity a ostatní, vystrašeni jeho výkřikem vyskočili a rozběhli se k němu.

Během té doby se ani jedinkrát nepohnul. Charity si byla jista, že ani nedýchal. Stál bez hnutí, paži zvednutou a vytřeštěnýma, nevěřícíma očima hleděl na bizarní, cize vyhlížející krajinu venku.Výraz jeho tváře prozrazoval zděšení. Také Net zírala užasle na téměř surrealistickou krajinu, i když v jejím obličeji se zračila spíše dětská zvědavost.

Jedině Gurkova tvář zůstala jako vždy bez hnutí, pokud Charity ignorovala mírně ironický výraz, do něhož se stáhly jeho stařecké rty, jako by se tímto způsobem pokusil vyjádřit celému světu své opovržení.

Ale přinejmenším v jeho fyziognomii se mohla mýlit. Už několik hodin si Charity vůbec nebyla jista, jestli se nezmýlila ve všem, co se týkalo Gurka.

Zakázala si na to myslet. Gurkem a tím, co jí všechno napovídal, se bude zabývat později.

Charity připadalo jako malý zázrak, že jsou vůbec ještě naživu a dokonce na svobodě. Od Skudderova výkřiku uplynuly dvě tři minuty a předtím musela uplynout ještě jednou tak dlouhá doba, než se vypotáceli z transmitéru a zorientovali se v novém, zcela neznámém světě. Pět nebo šest minut - ne příliš mnoho času, ale přece jen dost pro Daniela, aby na ně poštval hordu svých hmyzích bojovníků.

Charity si s hrůzou vzpomněla, kolik těch černých čtyřrukých mravenčích stvůr bylo v hale transmitéru v Shai-Taanu.

Jistě, ona sama a především megabojovník většinu z nich zlikvidovali, ale zdaleka ne všechny. A v takto zuboženém stavu, v němž se momentálně nacházela jejich soukromá armáda, by pravděpodobně stačil jediný mravenec, aby s nimi byl definitivně konec.

Vrhla nejistý pohled na obruč transmitéru, měřící v průměru tři metry. Přístroj byl stále ještě zapnutý. Uvnitř úzkého kroužku ze stříbřitého kovu, který se beztížně vznášel nad podlahou komory, se černala tma. Lidský duch patrně vůbec nebyl schopen porozumět podstatě tohoto bizarního dopravního systému. Ale on fungoval. Existoval a byl strašný. To, co Charity prožila během těch několika nekonečných okamžiků strávených uvnitř transmitéru, bylo jako závan pekel.

Najednou ucítila, že se na ni někdo dívá. Byl to Gurk. Net a Skudeer si stále ještě prohlíželi bizarní, tyrkysově šedou krajinu venku, ale trpaslík otočil hlavu a pronikavě se díval na Charity svýma temnýma, nelidskýma očima.

"Nebudou nás pronásledovat," řekl. Charity chvíli uvažovala, jestli jí přečetl myšlenky, ale pak si na tu otázku sama odpověděla záporně. Už mnohokrát dokázal, že toho není schopen. Pravděpodobně nebylo nijak těžké odhadnout, co se odehrává za jejím čelem, když se dívala na onu temnou bránu do nikam.

"Jak to, že si tím jsi tak jist?" zeptala se.

"Neudělají to," trval na svém Gurk. "Tohle místo je tabu. Raději by se nechali zabít, než by sem vkročili."

"Ty tohle místo znáš?"

Gurk pokrčil rameny, takže se jeho převeliká hlava prudce zakývala sem a tam. "Slyšel jsem o tom," řekl vyhýbavě. Byla to tak průhledná lež, že zřejmě nezněla přesvědčivě ani jeho vlastnímu sluchu.

Charitina tvář se poněkud zachmuřila. "Tys toho vůbec slyšel hodně, co?" zeptala se ostře. "Mnohem víc, než jsi zatím řekl."

Gurk se ušklíbl. "Neptala ses, nebo snad ano?"

Charity se už už chystala vztekle odseknout, ale v poslední chvíli se ovládla. "To je pravda," řekla stísněně. "Ale udělám to. Na to se spolehni. Budeme si spolu muset promluvit, můj zlatý. Velmi důkladně a o spoustě věcí."

Gurk opět pokrčil rameny a vyrazil neslušný zvuk. "Pro mě za mě," odpověděl najednou opět svým obvyklým, skřehotavým hlasem starého člověka. "Ale ne tady a ne teď." Ukázal vyzáblým prstem na transmitér. "Daniel se sice může postavit na hlavu, a stejně nedokáže přimět ty stvůry, aby vlezly do transmitéru, ale to ještě zdaleka neznamená, že jsme v bezpečí. Existuje ještě spousta dalších nebezpečných tvorů. A s těmi bych se nejraději nesetkal."

Zopakoval ještě jednou pohyb rukou směrem k transmitéru.

"Jistě si všimli, že té věci bylo použito. Jsem si jist, že co nevidět se to tady začne hemžit nevítanými návštěvníky." Tázavě pohlédl na Charity a zkřivil obličej. "Chceš uvařit kávu? Nebo raději budeme pospíchat, abychom se odtud dostali?"

Charity se musela proti své vůli zasmát. Gurk musel velice dobře vědět, že ho prohlédla, ale pořád ještě se snažil hrát klauna. A do jisté míry se mu to dokonce dařilo. Patřil k tomu druhu lidí (lidí?), jejichž inteligenci a nebezpečnost si můžete velmi dobře uvědomovat, ale přesto nejste schopni je nikdy brát vážně. Možná je to tím, pomyslela si, že to prostě není člověk.

Vrhla pohled nazpět k transmitéru a pak si stoupla vedle Skuddera.

Zaváhala ovšem ještě chvíli, než ho oslovila, a ještě jednou přejela pohledem po zpustošené, podivné krajině pod sebou, která ji překvapila stejně jako Skuddera a pouštařku. Ale na rozdíl od nich dvou věděla Charity, kde je.

Jen několik vteřin se dívala ven a pak prudce ustoupila dozadu a otočila se. Zdálo se, že ten pohyb vytrhl i Net, do té chvíle zcela fascinovanou pohledem na morbidní scenérii. Mladá pouštařka najednou zamrkala, jako by se probrala z hlubokého bezesného spánku a zmateně se zadívala na Charity.

A vzápětí se k ní otočil i Skudder. Měl bledý obličej a v příšerném svitu zelené oblohy vypadal jako umrlec.

"Bože můj," zamumlal. "Nejsme... nejsme už doma, Charity.

Tohle přece není Země."

Charity se kousla do rtů. Dala by mnoho za to, kdyby Skudder měl pravdu. Byla by raději na cizí planetě

nějaké jiné galaxie, než na tomhle místě, které se tak příšerným způsobem změnilo. Jenže to bylo tak a nemělo smysl se dál sám obelhávat.

"Ale ano, Skuddere," řekla smutně, "jsme na Zemi."

Indián na ni nevěřícně zíral. "Ale to je přece..."

"Jsme pořád ještě na Zemi," řekla Charity téměř něžně, ale s velkým důrazem. "Už jsem tady jednou byla. Znám to místo, Skuddere.

Vidíš tam vzadu tu věž?" Zvedla ruku a ukázala na jemnou, zeleným tekutým světlem téměř proniknutou siluetu Eiffelovy věže, která se tyčila nad rozvalinami města. "Dokonce jsem byla tam nahoře."

Skudder na ni pochybovačně pohlédl a Charity s trpkým úsměvem přikývla. Pak pokračovala: "Tehdy to ovšem bylo jedno z nejkrásnějších a největších měst světa, Skuddere. Žily zde milióny lidí. A dalo se vyjít až nahoru na tu věž a za jasného počasí bylo odtamtud vidět až na moře."

"Ale to přece není možné," zaprotestoval Skudder. Ukázal téměř zoufale působícím gestem k obloze a k falešnému, zeleně bodavému Slunci. "Tohle není Země!"

Charity si povzdechla. "Nevím, co se to stalo s oblohou," řekla, "ani se sluncem. Ale tohle je Paříž, Skuddere. Alespoň kdysi byla."

"Jen se klidně bavte dál," vmísil se do debaty Gurk. "Není vůbec důvod pospíchat, máte pravdu! Naopak, jsem si jist, že jestli budete klábosit ještě nějakou dobu, objeví se tady nějaký roztomilý vyslanec správy města a pozve nás na okružní projížďku."

Skudder se na trpaslíka jen nechápavě zadíval, ale Charity věděla, že Gurk má pravdu. Každá vteřina navíc, kterou strávili v této místnosti, byla nebezpečná. Stejně byl zázrak, že se doposud nikdo neobjevil, aby se podíval, kdo použil transmitéru.

Ale ani zázraky netrvají věčně. A ten, který až doteď prožívali, právě v té chvíli skončil.

Seběhlo se to příliš rychle, než aby byla Charity schopna říci, co se stalo nejprve: ozvalo se hluboké, příšerné bzučení a vystupňovalo se v bolestivé vibrace, které se zmocňovaly každé buňky jejího těla a rozkmitávalo je. Masivní stěna komory se rozestoupila podél příčně probíhající spáry a vzápětí se změnila v obdélníkový otvor dveří, za nímž se objevila zaprášená chodba, ze které vedlo mnoho jasně osvětlených dveří. Přímo za prvními dveřmi stála šedovlasá stará žena v barevném obřadním šatě, jaký měla Angelika a ostatní kněžky Shai-Taanu. A za ní se tyčily dva metry vysoké postavy dvou obřích mravenců.

A v téže chvíli se čerň uvnitř kruhu transmitéru zhmotnila a vyskočil z ní megaman.

Bylo to jako vždy a jako vždy se Jean ptal, jestli výsledek vůbec stojí za takovou námahu. A jako vždy dospěl k závěru, že rozhodně ne. Strávil sice pouhých patnáct minut tím, že hledal, jak se labyrintem tunelů dostat až sem, ale předtím mu trvalo téměř dvě hodiny, než přelstil stráže, a pak musel se supěním tlačit svůj malý skútr tunelem téměř míli, než se odvážil ho nastartovat.

A pak ještě téměř stejnou dobu trvalo, než překonal posledních padesát metrů.

Odstavil motocykl rovnou pod ostrůvkem a pak se změtí žebříků, rezivého kovu, schodů a hald suti vyšplhal nahoru, cestou ovšem narazil na krysy a musel se déle než hodinu skrývat.

Jean se ještě teď třásl strachem, když si vzpomněl, jak těsně ta smečka proběhla kolem jeho úkrytu - úzkého výklenku ve stěně, v němž byla kdysi umístěna rozvodná skříň. Nebylo jich ani nijak zvlášť mnoho. Jean jejich počet odhadoval na tucet, ale už jen jediná z těch bestií velikosti ovčáckého psa by stačila k tomu, aby roztrhala člověka, byla-li dost hladová a vzteklá.

A zvířata, která viděl, vypadala, že mají zatraceně velký hlad.

Navzdory drápům a zubům na ně byl téměř žalostný pohled - kdyby nebyla tak velká. Většina z nich měla strupovitou srst, která jim začínala ve velkých ošklivých plochách vypadávat. Mnoho z nich mělo zanícené, mokvající nádory a téměř všechna zvířata byla nějak poraněna.

Smečka se patrně vracela z lovu. Roli kořisti hrál on - Jean.

Povykující smečka proběhla kolem jeho úkrytu ve velkém spěchu a rychle zmizela v labyrintu podzemních chodeb a síní, ale Jean se ještě notnou dobu neodvažoval vyjít ze svého úkrytu. Krysy normálně lidi nenapadají, to věděl, jenže tyto byly šílené strachem a hladem a několik ran, které zahlédl, ještě krvácelo, takže bitva, z níž se tato ubohá skupinka vracela, musela proběhnout teprve nedávno. Pravděpodobně by teď krysy zaútočily na všechno, co by se hýbalo. Kromě toho na světě neexistovalo téměř nic, co by Jean nenáviděl více než krysy a mravence. Už jen při pohledu na ně se ho zmocňovala nevolnost.

A představa, že se ho některá z těch strupovitých příšer dotkne, že ucítí její horký dech páchnoucí mršinami a že uslyší škrábání jejich odporných pracek po zemi, ho přiváděla téměř k šílenství. Počkal tedy, než si byl naprosto jist, že už se nevrátí, a pak se vyškrábal ze zrezivělé kovové skříně bez dveří a vysoukal se nahoru.

Ne, pomyslel si ironicky, když se ze zvyku rozhlédl nejprve vpravo a pak vlevo, než se pustil do běhu přes poslední, naprosto nekrytý úsek k pevnosti. Skutečně se to nevyplatí, pokaždé sem chodit za takových okolností.

Což ovšem vůbec nic neměnilo na skutečnosti, že to doposud dělal a že to tak bude dělat i nadále.

Jean by sám nedokázal říci, co ho na tomto místě tolik fascinuje.

Jistě - byla to pevnost s kypícím, rušným vnitřním životem, místo plné mihotavých barevných světel, plné cizorodých zvuků a fascinujících věcí, z nichž rozuměl jen několika málo. Byla to součást cizího, zaniklého světa, kus minulosti, oné minulosti, o níž mu kdysi vyprávěli jeho rodiče a který znal i on a jeho vrstevníci pouze z obrázků a knížek. Jean občas uvažoval, je-li ze všech obyvatel volné zóny jediný, kdo tuto minulost skutečně také na vlastní oči spatřil. A občas si také nepřál nic jiného, než někoho z ostatních vzít s sebou sem a podělit se s ním o tajemství.

Samozřejmě to neudělá.

Nebezpečí bylo příliš veliké. Kdyby se ve volné zóně dozvěděli, co tady při svých pravidelných výletech objevil - při výletech, které byly sice zakázány, ale Barler a ostatní je mlčky trpěli - pak by ho sem už nikdy nepustili. A to nemohl riskovat.

Přeběhl přes nekrytý úsek a přikrčil se za zuhelnatělým zbytkem zdi. S bušícím srdcem se rozhlédl kolem sebe. Ostrov sice ještě nepatřil k džungli, ale nepatřil už také do volné zóny. Byla to taková země nikoho, na kterou si nikdo nedělá nárok, ale na niž mohli vstoupit obyvatelé obou břehů řeky. Několikrát během posledních let narazil na jakési příšery, které přelezly přes vyschlé koryto řeky, a jednou dokonce spatřil mravence. Nebezpečí ze vzduchu nebylo možno podceňovat.

V nepravidelných intervalech přelétávaly nad korytem řeky kluzáky, které střílely na vše, co se hýbalo.

Zdálo se ovšem, že teď je vše v klidu. Mezi zuhelnatělými rozvalinami se nic nehýbalo, a také obloha nad džunglí i nad městem byla prázdná. Přesto se Jean na chvíli zastavil a pozorně se rozhlížel kolem sebe, než se odvážil vstát a přeběhnout posledních dvacet kroků ke vchodu do pevnosti.

Dokonce jemu, který věděl, co má hledat, činilo potíže jej rozpoznat.

Když jej před asi čtyřmi lety našel, byl pohřben pod sutinami a troskami a porostlý bujícím plevelem. Rozvaliny pak postupně odstranil a rychle pochopil, že většina z citlivých zaměřovačích a lokalizačních přístrojů není pokažená, ale pouze nepronikla vrstvami sutin.

Plevel nechal tam, kde byl, později dokonce začal s vysazováním mladých silných rostlin v okolí, takže pevnost teď byla ukryta za řídkým porostem.

Jako vždy, když se k ní blížil, díval se na své dílo kritickým zrakem a velice pozorně vyhlížel zrádné zablýsknutí kovu nebo skla, ale nikde si ničeho nevšiml. Mohl být spokojen. Dokonce i kdyby sem přišli mravenci, museli by kolem něj projít a nevšimli by si jej.

Jean se předklonil a opatrně rozhrnul změť trnitých větví, které ukrývaly vchod. Zuby si stáhl těžkou koženou rukavici z pravé ruky, zatímco levou se stále přidržoval větve. Napjaté prsty pravé ruky pak pečlivě položil na kruh lemovaný tenkým červeným prstencem vedle dveří a zaslechl důvěrně známé cvaknutí, když pevnost identifikovala otisk jeho prstu a povolila mu přístup. Jeanovi trvalo téměř rok, než přišel na kloub fungování dveří a než je přeprogramoval tak, aby mu umožnily vstoupit.

Ve zdi pevnosti, natřené tmavě zelenou barvou, se objevila tenká škvíra, která se velmi rychle změnila v téměř půldruhého metru vysoké dveře, a Jean přikrčen vstoupil dovnitř. Dveře se za ním zavřely stejně neslyšně, jak se otevřely, a téměř ve stejné chvíli se u stropu rozsvítilo mírné žluté světlo, které zalilo místnost podivným jasem.

Jako vždy, když sem Jean vešel, zastavil se na chvíli a vychutnával přepych, který si ostatní obyvatelé volné zóny patrně ani nedokázali představit - stejně jako si ho nedokázal představit on sám, než sem poprvé vešel. Tehdy tady stál a žasl. Tohle světlo bylo naprosto jiné, než tyrkysově zelený svit oblohy, pod níž se narodil a vyrostl. A při první návštěvě tady ho to světlo vyděsilo, takřka ho uvrhlo do panické hrůzy. Tento pocit však velmi rychle pominul a vystřídala ho podivná důvěra. Dnes to bylo tak, že mu byl tento žlutý svit příjemnější než denní světlo.

Jeho pohled přelétl po změti stupnic a indikátorů, po barevných žárovkách, po miniaturních monitorech a zastavil se na červené žárovce, která se rozsvěcovala v podivně zmateném rytmu.

Jean svraštil čelo. Znal význam téhle kontrolky. Někdo se pokoušel vejít dovnitř.

Posadil se do jednoho z čalouněných křesel za řídícím pultem, natáhl ruku a postupně stiskl tři tlačítka. Světlo u stropu zeslábloo, ale nezhaslo docela. Těsně u jeho levé ruky se rozsvítil pravoúhlý monitor, ne větší než dlaň. Jean zaslechl jasné zabzučení, když se převíjel videopásek, a pak pruhy na obrazovce vystřídal trojrozměrný barevný záběr prostoru před vstupem do pevnosti.

S úlevou si oddychl, když zjistil, že se dovnitř snažilo proniknout zvíře, šedozelené cosi, veliké téměř jako člověk. Jakýsi nepodařený kříženec kraba a švába. Podle lesklého červeného rohovitého krunýře soudě to byla bezpochyby nějaká stvůra Moronů. Jeanovi připadalo, že se příšera dívá kamsi za monitor očima plnýma nenávisti.

Jean se nervózně zasmál. To, co viděl, byl pouze záznam starý několik dní, možná týdnů, ale přesto se musel ovládnout, aby se instinktivně neohlédl ke dveřím a nepřesvědčil se, že ta příšera neprorazila pevnou ocel a nevkradla se dovnitř.

Záznam skončil, když potvora konečně vzdala nesmyslnou snahu prorazit pancíř, otočila se a legračními hopsavými kroky se vzdálila.

Jean už chtěl monitor vypnout, ale v té chvíli se změť pruhů opět ustálila do obrazu. Znovu se pozorně zadíval na obrazovku. Kamera se musela automaticky zapnout jen několik okamžiků po ukončení prvního záběru, a když se na malý monitor podíval důkladněji, věděl také, proč. Onen hmyzí tvor se vzdálil na třicet či čtyřicet kroků od pevnosti a plazil se teď groteskními pohyby po pláni, jež ho dělila od okraje ostrova. Teď se ale na obrazovce objevil ještě jeden pohyb - letmé stříbřité zablýsknutí na obloze, téměř na hranici záběru kamery.

Prudkou rychlostí se to přiblížilo a poněkud pomaleji se to pak zase vrátilo nazpět. Vzápětí se z oblohy svezl tenký, nesnesitelně oslnivý paprsek a obří hmyzí nestvůru probodl. Jean zavřel oči, když se obrazovka na chvíli proměnila v oslnivě bílou plochu. Když opět otevřel víčka, bestie zmizela. Tam, kde ještě před chvílí dřepěla, žhnula země temně rudou barvou.

Na dvě tři vteřiny zůstal obraz statický a pak monitor definitivně potemněl. Ozvalo se tiché cvaknutí. Kluzák musel letět dál a od té doby se nestalo nic, co by bylo třeba zaznamenat. Jean ovšem ještě hodnou chvíli zamyšleně hleděl na malou obrazovku, která teď zešedla.

Ten incident mu opět jasně ukázal, jak tenký je led, na němž se pohybuje. Nikdo nevěděl o existenci této pevnosti - ani ve volné zóně, ani na druhé straně - neměl ovšem záruku, že tomu tak bude navždy.

Jednoduchá náhoda jako třeba zvědavost tupého tvora, mohla všechno pokazit. Nechtěl ani pomyslet na to, co by se stalo, kdyby kluzák tu bestii zaměřil o chvíli dřív, když byla rovnou před pevností. Jean věděl, že v pevnosti jsou zřejmě zbraně, které by mohly sestřelit kluzák z oblohy jako obtížný hmyz. A byl si docela jist, že mozek pevnosti by laserový paprsek, který na ni byl vypálen, nepokládal za zrovna přátelské gesto. Když sem přišel poprvé, zaplatil za svou zvědavost málem životem. Bude muset něco vymyslet.

Ale kvůli tomu tady přece je.

V prvním roce poté, co Jean objevil pevnost a pronikl do vnitř, ji používal prostě jako úkrytu. Trávil zde občas celé noci, kdy nedělal nic jiného, než že prostě seděl a snil. Byl tehdy téměř ještě dítě.

Ale v posledních dvou letech začal Jean pomalu a opatrně zkoumat kousek po kousku tajemství této pevnosti. V porovnání s tím, co ještě nevěděl, toho našel patrně velmi málo. Ale s každým tajemstvím, jemuž přišel na kloub, s každým přístrojem, jehož funkci pochopil, s každým zařízením, které se naučil ovládat, to postupovalo rychleji. Jean nepochyboval o tom, že během následujících dvou, nanejvýš tří let se pevnosti docela zmocní. A pak... Na rtech se mu objevil náznak úsměvu, když si vzpomněl na obrovský úzký válec ze skla a třpytivého zeleného krystalu, který objevil v půlkulaté otočné věži nad svou hlavou. Byl si téměř jist, že je to laserová zbraň. Nevěděl zatím, jak funguje, ale zjistí to a pak...

Inu, pomyslel si, pak zažije další lovec, který přijde, aby se trochu pobavil s obyvateli volné zóny, ohromné překvapení.

Jean vědomě potlačil takové myšlenky a soustředil se na hlavní důvod své návštěvy. Když tady byl naposledy, zjistil docela náhodou, jak je možné spustit hlavní počítač. Přístroj doposud ukazoval pouze nesmyslné kombinace čísel a písmen a na všechny otázky, které Jean bušil do klávesnice, odpovídal zatvrzele stále stejným hlášením:

BAD OR MISSING PASSWORD. ACCESS DENIED Ale za poslední měsíce se seznámil s funkcí několika menších počítačů a byl si jist, že si poradí i s tímhle velkým, bude-li k tomu mít čas. A času měl nadbytek.

Zapnul přístroj, naťukal na klávesnici bezmyšlenkovitě pár číslic a písmen a vztekle se díval na věčně tutéž stereotypní odpověď.

Jean proklínal svět, sám sebe i černé bohy Moronů za to, že už nikdo nerozumí počítačům.

Ve volné zóně měli několik malých kalkulaček, jenže ty byly tak dobré k tomu, aby vyřešily některé jednodušší početní úkoly. S tímto přístrojem měly společného asi tolik, co jeho vyšperkovaný moped s dřevěnými kolečkovými bruslemi, na kterých jezdil jako dítě.

Jean zavřel oči a pokoušel se na chvíli nemyslet vůbec na nic.

Pak se znova nahnul nad klávesnici. Měl v úmyslu začít jednoduchými třímístnými čísly, která vyťukával. Dostal se k 117, když se ozvalo jasné trojité zazvonění a vytrhlo ho z jeho činnosti. Jean poplašeně vzhlédl a divoce se rozhlédl kolem - a pak sebou skutečně vyděšeně škubl, když si všiml, že se jeden z velkých monitorů sám od sebe zapnul. Otočil sedačku, předklonil se a pozorně se na obrazovku zadíval.

Byl to jeden z přístrojů, jehož funkci alespoň jakž takž rozuměl.

Jednou, asi tak před rokem, byl tady, když venku probíhal lov. A i tentokrát se přístroj sám od sebe zapnul bez jeho přičinění. Chvíli trvalo, než pochopil smysl drobných blikavých světýlek a kombinací písmen a číslic, jenže pak mu bylo rázem jasné, že přístroj registruje energii vyzařovanou laserovými střelami. Na první pohled zdánlivě nesmyslná změť čárek, čar, čtverečků, koleček a křížků na monitoru se při bližším pohledu ukázala být grafickým znázorněním okolí pevnosti, přičemž pevnost sama představovala střed a zobrazená oblast měla průměr dobrých pět mil.

Není pochyb, pomyslel si Jean zaraženě, ani ne tři míle odtud někdo odpálil v této chvíli laserovou zbraň. A nejen jednu. Malé červené světýlko neustále blikalo a drobné okénko obrazovky v pravém dolním rohu se plnilo stále zmateněji čísly a písmeny, jejichž význam mu zůstával i nadále skryt.

Jean byl zmaten. Od posledního lovu uplynuly teprve tři dny, a i když neexistovalo žádné skutečné pravidlo, přesto ještě nikdy nezažil, aby odstup mezi nimi byl kratší než dva týdny. Vždyť ani lovci sami nemohli mít zájem na tom, aby volná zóna docela vykrvácela.

Co to jen, k čertu, má znamenat?

Jean upřeně sledoval blikání a blýskání malého červeného bodu hodnou chvíli. Trvalo několik minut, než těkavé blikání malého světýlka poněkud polevilo a nakonec ustalo docela. Soustředěně přemýšlel.

Ať už se tam venku dělo cokoliv, nebyl to obyčejný hon.

Trvalo pak ještě dalších několik minut, než Jean váhavě natáhl ruku a dotkl se tlačítka pod monitorem. Ozvalo se tiché zabzučení a z otvoru pod obrazovkou se vysunul list papíru, na němž byla zmenšená kopie obrazovky. Na náčrtku byly zaneseny přesné souřadnice zaměřených střel s údaji o vzdálenostech a směrech.

Jean odtrhl list papíru, pečlivě ho složil a zastrčil si ho do náprsní kapsy bundy. Pak vytáhl zbraň, přesvědčil se pedanticky o tom, zda je nabita, zkontroloval oba rezervní zásobníky, které měl za opaskem, a vyšel z pevnosti.

2

Charity by nedokázala v první chvíli říci, kdo byl překvapenější, zda ona, kněžka, která se objevila v rozestupujících se dveřích, nebo dva mravenci, kteří starou ženu doprovázeli.

Ovšem dva velcí hmyzí tvorové se z překvapení vzpamatovali rychleji než ona. Jeden z mravenců odstrčil kněžku k zemi a současně jí zbývajícími končetinami sáhl po nápadném kusu oděvu, který na sobě měla: po úzkém kovovém opasku, z něhož trčely pažby čtyř podivně tvarovaných zbraní. Druhý mravenec ostře zahvízdl a prudce se vrhl na prvního protivníka, který se mu naskytl - na Gurka.

Na chvíli jako by se čas zastavil. Charity viděla a slyšela všechno současně. Ale stejně jako absurdně rychle a

precizně fungovaly její smysly, stejně absurdně pomalu reagovalo na povely její tělo.

Pokusila se vrhnout se na bok a současně s sebou strhnout Net a Skuddera, ale všechny pohyby jí najednou připadaly tak malátné, jako by se vzduch najednou proměnil v hustý sirup. Charity viděla, jak jeden z mravenců vytáhl neuvěřitelně rychlým pohybem z opasku obě zbraně a namířil je na ni a na Skuddera. Věděla, že mravenec dozajista vystřelí, pokud se někdo z nich pohne byť je o centimetr. Bože můj - věděla, že ty bestie jsou velice rychlé, ale netušila, že jsou mrštné tak moc!

To, co Skudderovi a jí zachránilo život, nebyla jejich reakce, ale megaman.

Vypotácel se s výkřikem z kruhu transmitéru, zdánlivě ještě dříve, než se jeho tělo zcela stabilizovalo - černá, krví zalitá, rozdrásaná postava se zuhelnatělými pahýly namísto rukou se okamžitě vrhla na Skuddera.

A v téže chvíli, kdy mravenec zpozoroval postavu v roztrhaném černém bojovém obleku, ztuhl uprostřed pohybu.

Charity vrazila do Net a strhla ji na zem s sebou. Její natažená paže ještě zachytila Skudderovo rameno a pokusila se ho stáhnout dolů. Nestačilo to ovšem. Megaman ho chytil za opasek a ramena a vytáhl ho jako panáka do výšky, aby jím mrštil o zeď. Skudder vykřikl a tloukl kolem sebe oběma rukama, jenže běsnící gigant jako by ty rány ani nevnímal. Vzteklým pohybem zvedl dvoumetrového obra bez patrné námahy nad hlavu a rovněž ztuhl.

Na chvíli se pohledy megamana a mravence setkaly a Charity připadalo, že vidí v očích obou tentýž nechápavý úžas, ba přímo zděšení.

Pak mravenec vztekle zasykl, zamával oběma zbraněmi a dvěma zbývajícími končetinami sáhl po zářičích. Vtom megaman odhodil křičícího Skuddera jako živou střelu směrem k hmyzí nestvůře.

Zvuk, který vydali při nárazu, přinutil Charity zasténat. Skudderův náraz odmrštil mravence nazpět do chodby, ze které vylezl. Dva z laserových zářičů mu rána vyrazila z rukou a třetí vypustil tenký, jedovatě zelený světelný záblesk, který se se syčením zavrtal do stropu a zanechal tam díru zvíci pěsti.

Skudder se bezmocně válel po zemi, narazil do stěny a zůstal se sténáním ležet, zatímco megaman se ohromným skokem vrhl na mravence.

Obří hmyzí tvor se pokusil trhavým zmateným pohybem vyškrábat na nohy, ale přestože byl velice mrštný, neměl proti onomu oživlému zabíjecímu stroji sebemenší šanci.

Megaman k němu doběhl, odmrštil kopancem třetí končetinu, která svírala laser, a bleskurychle se zkroutil, když na něj mravenec zamířil zbývajícím, třetím zářičem.

Paprsek laseru mu vypálil do kožené bundy tenkou stopu, ale v téže chvíli megaman udeřil, zachytil mravencovu končetinu a zlomil ji vejpůl. Ocelově tvrdý chitin se mu v rukou zlomil jako skleněná skořápka.

Mravenec vyrazil vysoký bolestný hvizd, pokoušel se vrávoravě zvednout a slepý vztekem a bolestí mlátil kolem sebe. Jeden z jeho drápů se zaryl jako tříhrotá vidlice do protivníkova ramene. Megaman zasupěl bolestí, uchopil vychrtlou končetinu a urval ji úplně.

To bylo i na tak příšernou nestvůru příliš. Mravenec se zhroutil a tiše skonal. Celý ten souboj trval ne víc než dvě, nanejvýš tři vteřiny.

Charity se postavila. Zoufale se rozhlédla, když megaman otočil hlavu a opět se na ni zadíval. Potřebovala zbraň, něco, čím by mohla zabíjením posedlého robota zadržet!

Ozvalo se pronikavé zaječení a Charity se prudce otočila. Na druhém konci chodby se Gurk divokými, téměř groteskními skoky snažil zachránit před chmatajícími končetinami druhého mravence, který si zřejmě ještě nevšiml, co se stalo s jeho druhem. Trpaslík přitom projevoval úžasnou obratnost a neustále se mu dařilo mravenci unikat. Jenže obří hmyzí tvor měl o jeden pár končetin víc a měl tedy k dispozici čtyři ruce, jimiž mohl po Gurkovi chmatat, a navíc se zdálo, že jeho síly jsou takřka nevyčerpatelné. Netvor před sebou pomalu, ale nezadržitelně hnal trpaslíka do kouta místnosti, kde se ho musel už během několika vteřin zmocnit a kde ho patrně na místě roztrhá!

Charity se zoufalým skokem vrhla kupředu, chytila nestvůru tam, kde by měl člověk ramena, a vší silou ji strhla dozadu. Charity neměla zdaleka tolik sil, aby stačila na tu obří hmyzí kreaturu, ale její útok přišel přece jen dosti nečekaně. Charity zakopla a prsty se jí téměř svezly po hladkém chitinovém krunýři mravence, ale škubnutí stačilo k tomu, aby se netvor zapotácel a zůstal stát. Gurk zapištěl a vysmekl se ze zmítajících se pařátů mravence. Překvapivě mrštnými skoky pak utíkal pryč, zatímco Charity se bezmocně zhroutila na zem a sledovala, jak se bestie prudce otočila a natáhla po ní paráty. Instinktivně se odvalila stranou a na ochranu si zvedla dlaně k obličeji. Pak se ocelově tvrdé hmyzí drápy zaryly do země právě v místech, kde měla před chvílí Charity hlavu. Zahlédla ještě koutkem oka, jak se nestvůra rozehnala podruhé a odblokovala ránu předloktím. Tříprstý hnát s téměř pět centimetrů dlouhými ostrými drápy se zastavil několik centimetrů od Charitiny tváře. Rána byla tak prudká, že jí docela ochromila pravou ruku. Charity zasténala bolestí, instinktivně kopla oběma nohama a cítila, jak se jí nohy odrazily od tvrdého chitinového krunýře mravence jako od balvanu. Bestie se vítězoslavně zachechtala, vrhla se jediným trhavým hmyzím skokem na Charity a rozpřáhla se k poslednímu, rozhodujícímu úderu.

Jenže náhle se za ní objevil obrovský stín. Zohavená, zakrvavená paže zezadu objala krk mravence a strhla ho dozadu takovou silou, že ani obří tvor jí nemohl odolat. Charity zaslechla suché křupnutí, jak se zlomil chitinový krunýř obřího hmyzího tvora a triumfální syčení mravence přešlo v bolestné ječeni a hvízdot.

Megaman zasadil mravenci tři bleskurychlé údery pěstí, takže hmyzí obr se bezmocně odpotácel ke zdi. Přidal pak ještě několik pružných úderů ocelově tvrdými pěstmi do hlavy. Netvor naposledy téměř zbědovaně zahvízdl a pak jeho končetiny ochably. Zhroutil se jako loutka, která má příliš mnoho končetin, jejichž vodící provázky najednou někdo přestřihl.

Megaman zůstal chvíli nehybně stát. Jeho paže i nohy se najednou začaly třást, pak udělal jediný unavený krok, narazil na stěnu a sesouval se k zemi a současně se pomalu otáčel. Jeho tvář byla maskou bolesti a paniky a

krvácel z přinejmenším půl tuctu hlubokých ran, z nichž každá by byla pro normálního člověka smrtelnou. Jeho pohled plál, jako by v něm bojoval život vší silou o to, aby nevyhasl.

A Charity na vteřinu spatřila jeho oči.

Tenhle muž je můj nepřítel, pomyslela si téměř hystericky.

Nejnebezpečnější protivník, s nímž se kdy utkala, oživlý robot, kterého na ni a na její průvodce nasadil Stone a který ji bude pravděpodobně pronásledovat až na konec galaxie, kdyby to bylo zapotřebí. Nebyl to člověk, ale stroj, jehož jediným posláním bylo zabíjet.

A přesto v jeho pohledu nevypozorovala ani zášť, ani vztek, ba ani chladnou, téměř strojovou rozhodnost, kterou projevoval až doposud, nýbrž spíše bolest, která pronikala mnohem hlouběji než jen fyzická trýzeň.

Tento muž byl ztracenec, jehož o něco připravili. O něco nesmírně důležitého, možná o to jediné, leč ještě věřil. Když se vypotácel z transmitéru, nepocítila Charity nic než strach, i když robot na chvíli zaváhal, než se vrhl na Skuddera a hravě ho přemohl. Charity si najednou nebyla jistá, jestli má mít z něho strach. Navzdory svému příšernému stavu byl pořád ještě schopen vstát a zabít ji se stejnou lehkostí, s jakou přemohl oba obří mravence.

Ale něco mu bránilo. Něco, co nedokázala pojmenovat.

Hruď megamana zasáhl tenký, oslnivě bílý paprsek. Megabojovník se vzepjal a s přidušeným výkřikem se zhroutil dopředu, když mu paprsek laseru provrtal tělo a pak veškerou energii vybil ve zdi stojící za ním. Kameny zdi se rozžhavily do ruda a ze zad roztrhané kožené megamanovy bundy vyšlehly plameny. Vrhl se dopředu, pak se sténaje převalil na záda a opět se vzepjal, když jeho tělo zasáhl druhý paprsek laseru.

Charity se rázem ocitla na nohou. Abn El Gurk stál jen dva metry za ní. Zvedl jeden z laserů, který megaman vyrazil z rukou mravencům, a mířil jím přímo na megamana ležícího na zemi. Právě se chystal ke třetí ráně.

"Ne!"

Skřet si jí ani nevšiml. Rozkročil se a svíral laser oběma rukama, aby mohl mířit lépe - patrně tenhle postoj odpozoroval od Charity.

Výraz v jeho svraštělé trpasličí tváři prozrazoval čirou nenávist. A zatímco zvedal zbraň a současně o krok ustoupil stranou, aby nezasáhl Charity a měl volné palebné pole směrem na megamana, udála se s ním tichá, avšak strašlivá změna. Pořád ještě to sice byl trpaslík s trochu velikou hlavou, tenkýma rukama a tváří, která vypadala jako z nějakého kresleného seriálu, jenže z dobrosrdečného skřítka, který byl vždy naladěn do žertování, se najednou stal nenávistný skřet, jenž měl jediné přání - zabíjet.

Charity se bleskurychlým skokem ocitla mezi ním a megabojovníkem.

Gurk se zaklením zvedl zbraň do výše a blýskl po ní pohledem. "Co to má znamenat?" vyštěkl. "Copak ses zbláznila?"

Místo odpovědi mu Charity prostě vytrhla zbraň z ruky. Gurk vykulil oči a na malý okamžik se v jeho pohledu ještě jednou zablýskla žíravá a ničím neukojitelná nenávist. Tentokrát ovšem neplatila nikomu jinému než Charity.

"Co to má znamenat?" zeptal se znovu sípavě. "Musíme ho zabít! Až se zase probere, všechny nás tady povraždí!"

Charity se podívala přes rameno na megamana, který ležel na zemi. Nehýbal se, ale pod jeho tělem se vytvořila tmavá kaluž, která se neustále zvětšovala. Přesto všechno však stále ještě vypadal nebezpečně.

Gurk téměř prosebně zvedl ruce. "Zabij ho!" řekl zoufale.

"Nebo mi dej zbraň a udělám to já, jestli nemůžeš! Zabij ho, Charity, nebo zabije on nás."

Charity se na trpaslíka chvíli dívala a vrtěla hlavou. Pak se otočila, vyměnila si letmý pohled s Net, která se zvedla na kolena a podpírala se rukou, a hodila jí zbraň. Net pravděpodobně v té chvíli ani nechápala, co s ní má dělat. Jakoby instinktivně ovšem laserový zářič zachytila a namířila jej na nehybné tělo megabojovníka.

"Dávej na něho pozor," řekla Charity. "Jestli bude dělat hlouposti, zastřel ho."

Net zmateně přikývla a v Gurkových očích se objevil tázavý, téměř číhavý výraz, jako by si nebyl docela jist, koho tím povelem Charity myslí.

Charity vykročila ke dveřím. Jediným rychlým pohledem se přesvědčila, že kněžka, kterou smetl k zemi mravenec, pro ně nepředstavuje nebezpečí. Ležela opřena o zeď a byla při vědomí, tvář měla však strnulou a pohled vytřeštěných očí byl prázdný. Charity pochybovala, že by kněžka vůbec chápala, co se zde odehrává.

Pohledem dala Net pokyn, aby se postarala i o kněžku, a zamířila ke Skudderovi.

Skudder - indián z kmene Hopi - se právě se sténáním zvedal ze země, když se nad něj sklonila Charity. Neutrpěl žádná viditelná poranění. Jen z malé tržné rány nad levým okem mu vytekla trocha krve.

Charity ovšem pořád měla v uších onen odporný zvuk, který se ozval při jeho nárazu do mravence.

Chvatně poklekla, přitiskla Skuddera mírně k zemi a prohmatala mu celé tělo. Skudder několikrát bolestí zkřivil tvář, ale Charity nenahmatala pod jeho roztrhanou koženou kombinézou žádné zlomeniny nebo těžší poranění.

"Můžeš pohybovat nohama?" zeptala se.

Skudder přikývl, přitáhl kolena poněkud k tělu a opět nohy rychle napnul. Zkřivil přitom tvář. "Ano," zasténal, "ale sakramentsky to bolí."

Charity se usmála. "A já si myslela, že indiáni necítí žádnou bolest," řekla, jako by se ptala.

Skudder zasténal, ztěžka se převalil na bok a pokoušel se vrávoravě se vzepřít na rukou a na kolenou. "To je mi ovšem novinka," procedil sevřenými zuby. "Ale pro příště si to zapamatuju."

Charity pomohla Skudderovi s namáhavým vstáváním, pak ustoupila o krok dozadu, přičemž ho ovšem neustále pozorně sledovala.

Skudder ještě jednou zavřel oči. Ale viděla zcela jasně, jak se zotavuje. S výjimkou megamana, který ovšem stejně nebyl člověk, byl Skudder nejsilnější muž, s nímž se kdy Charity setkala.

"Všechno v pořádku?" zeptala se ještě jednou.

Skudder otevřel oči, chvíli se na ni zkoumavě díval a pak pohlédl se smutným úsměvem na své ruce. "Ne," odpověděl. "Myslím, že jsem si ulomil nehet."

Charity se s úlevou zasmála, otočila se a zamířila opět ke kněžce v obřadním rouše Shai.

Stará žena seděla v téže strnulé pozici, ve které ji zanechala.

Tvář měla bledou a rty se jí chvěly, když se marně pokoušela promluvit.

Charity se dotkla jejího ramene, druhou dlaní jí zamávala před obličejem a bez zvláštního překvapení konstatovala, že žena ruku pohledem vůbec nesleduje. Charity si přitom byla naprosto jista, že není raněná. S tou ženou se stalo něco, co Charity vyděsilo, ačkoliv nebo právě proto, že to nechápala. Žena utrpěla šok, z něhož se možná už nikdy neprobere, a tento šok nebylo možno vysvětlit pouze tím, že se objevili a že mezi nimi a mravenci došlo k souboji.

Charity opět vstala a ukázala rozhodným gestem ke Gurkovi.

"Postarej se o ni," řekla. "Pokus se ji nějak probrat. Musíme si s ní promluvit."

Trpaslík se na ni chvíli díval téměř vzdorovitě, pak zamumlal jediné úsečně slovo v jazyce, který Charity předtím nikdy neslyšela. A provokativně pomalu zamířil ke staré ženě. Charity se přemohla a nezareagovala podrážděně na Gurkovu nesrozumitelnou odpověď. Otočila se a vrátila se k Net a k megamanovi.

Mladá poušťařka právě poklekla vedle megabojovníka, ležícího na zemi. V její tváři se zračilo zděšení, kterým ji naplňoval pohled na zakrvavené, zohavené tělo. Ale zbraň, kterou jí hodila Charity, pořád ještě držela namířenou na čelo megamana v bezvědomí.

Charity se opatrně sklonila k megabojovníkovi. Ještě žil. Navzdory vší logice se jeho hruď pod zuhelnatělou černou bundou pohybovala pomalými těžkými vzdechy. Většina ran přestala krvácet a některé už nevypadaly ani zdaleka tak nebezpečně jako ještě před několika okamžiky.

Vzhlédla, když jí Skudder podal zbraň. Zřejmě posbíral laserové zářiče mravenců, protože druhou z těch malých, bizarně tvarovaných pistolí držel v pravé ruce. Charity si zbraň vzala a chtěla ji instinktivně zastrčit do kapsy. Pak se rozhodla, že si ji ponechá v ruce, ačkoliv velmi dobře věděla, že tenhle zářič jí nebude k ničemu, jakmile tvor u jejích nohou otevře oči a rozhodne se dál žít.

"Je mrtev?" zeptal se Skudder.

Charity zavrtěla hlavou. "Ne," odpověděla. "Nechápu to, ale... ale žije."

"A jestli budeš dál otálet, bude žít ještě dlouho," vpadl jí do řeči prudce Gurk. "Zatraceně, tak ho přece zabij! Pokus se o to alespoň - ani nevím, jestli to ještě jde!"

Charity si ho nevšímala. Gurk měl patrně pravdu. Byla to možná její poslední šance. Viděla, čeho je tenhle tvor schopen. Zdánlivě smrtelně raněný muž před ní nebyl člověk, ale jakási armáda v jediné osobě, která, jakmile se probere, dokáže přemoci Charity, Net, Skuddera i Gurka během okamžiku. Charity si přesto nebyla jista, jestli toho tvora vůbec kdy dokáže zabít.

A ani to nechtěla udělat.

Skudder na ni tázavě pohlédl a zvedl ruku se zbraní. Charity zavrtěla hlavou. "Ne," řekla tiše.

Skudder neodpověděl, ale jen nepatrně pokrčil rameny a opět paži spustil. Také Net na ni zmateně pohlédla, ale mlčela.

Jen Gurk pokračoval v lamentacích. "Hned jsem věděl, že je to šílenství, začít si s vámi! Jste blázni!"

"Prosím tě, Gurku, buď ztichа," řekla Charity. Její hlas zněl klidně, téměř unaveně, ale možná to byl právě tenhle unavený výraz, který přiměl Gurka k mlčení. Trpaslík se na ni dál díval velmi vyčítavě, ale neřekl už nic. Jen se otočil jako trucovité dítě a zadíval se na kněžku.

"Co s ním teď provedeme?" zeptal se Skudder po chvíli. Tázavě pokynul směrem k megabojovníkovi a pak týmž pohybem ukázal k otevřeným dveřím na opačném konci místnosti. "Musíme odtud zmizet dřív, než přijdou další."

"Ještě okamžik," řekla Charity. "Musím... musím to promyslet."

Věděla, že Skudder má pravdu. Celá budova se teď už pravděpodobně hemžila mravenci.

"Můžeme ho tady prostě jen tak nechat ležet," řekl Skudder.

"Nevím, jak je možné, že ještě žije. Ale i kdyby se nám ho podařilo nějak zflikovat dohromady, přece jen by to nějakou dobu trvalo."

"Pche!" utrousil Gurk. "Dej mu hodinku času a bude schopen si s tebou zahrát fotbal, Skuddere. Ovšem s tvojí hlavou namísto míče!"

Skudder vrhl na trpaslíka jedovatý pohled a pak se opět otočil k Charity. "Nač čekáš?"

"Možná se ho chce zeptat, jestli nepotřebuje prášek proti bolestem," zašpičkoval Gurk.

Charity se už chystala něco vztekle odseknout, jenže v té chvíli vyrazila Net překvapený vzdech a ukázala na pravou ruku omdlelého megamana. "Podívejte se!"

Charity s tím téměř počítala - a přesto pocítila děs, když spatřila to, co měla Net na mysli. Když se vypotácel z transmitéru, měl megaman místo rukou krvavé, zohyzděné pahýly. Jenže teď to vypadalo, jako by zuhelnatělé tkáně začaly regenerovat; neuvěřitelnou rychlostí, jako by se každá jednotlivá buňka jeho těla probrala k vlastnímu životu.

Byl to příšerný a současně fascinující pohled. Ohořelé maso se obnovilo, začalo růst a zbarvovalo se do růžová, vytvořila se pokožka a posléze dokonce dorostly nehty.

Charity zděšeně zírala na levou ruku megabojovníka. Přízračný hojivý proces začal i na ní a nebyla to pouze jeho pokožka, která se hojila! Jako by patřil k jeho tělu, začal se regenerovat i těsný, přiléhavý oděv megabojovníka. Zuhelnatělá látka se proměnila v lesklou neporušenou tkaninu zdánlivě černé barvy, která ovšem ve skutečnosti vůbec neměla barvu, ale přizpůsobovala se jako pokožka chameleóna barevnému tónu podkladu, na němž ležel megaman.

"Černí bozi Moronů!" zasténala Net nechápavě. "To přece není možné!"

"Cha!" vyrazil Gurk vítězoslavně: "Jsou to jeho ruce, že jo?

Vždycky to začíná od rukou. Abyste věděli, jsou to jeho nejnebezpečnější zbraně. Však to beztak sami zakusíte na vlastní kůži."

"Zavři klapačku!" okřikla ho Charity vztekle.

Gurk zamumlal jakousi odpověď, ale Charity se na něj ani nepodívala.

Místo toho jen zírala fascinovaně a zděšeně, jak se tělo megamana před jejíma očima mění. Postupně se začaly vyhlazovat i jeho pokřivené rysy. Jeho dech se uklidnil.

Neuplynulo ani pět minut a na těle megabojovníka už nebylo jediné rány. A pak dalších sotva třicet vteřin a tvor s těžkým povzdechem otevřel oči.

První, co Charity vyčetla z jeho pohledu, byl mírný úděs. A pak něco jako hloubavá zvídavost, s níž si prohlížel drobounké zářivé krystaly laserových zbraní, jimiž mu Net a Charity mířily rovnou do tváře.

"Rozumíte mi?" zeptala se Charity.

Megaman naznačil očima přikývnutí.

"To je dobře," pokračovala Charity vážně, "protože to, co vám teď řeknu, už nebudu opakovat. Nevím, kdo nebo co jste. A už vůbec nechápu, jak se vám podařilo tohle všechno přežít. Jsem si ovšem zcela jista, že byste nepřežil, kdybychom vám vypálily mozek v hlavě - a přesně to uděláme, jestli třeba jen pohnete prstem - je to jasné?"

Megaman opět zavřel oči a vzápětí je otevřel. Rozuměl. A musel vytušit, že Charity myslí svá slova smrtelně vážně. Přesto nebylo v jeho pohledu ani stopy po strachu. Spíše se v nich objevilo mírné ironické zajiskření. Charity se v duchu ptala, jestli snad Gurk přece jen neměl pravdu. Byla si úplně jista, že ani tenhle megaman by nepřežil, kdyby na něj všichni tři vystřelili z bezprostřední blízkosti - ale najednou si nebyla jista, jestli budou moci, pokud se megaman rozhodne něco podniknout. Na vlastní oči viděla, jak neuvěřitelně hbitý ten tvor umí být.

"Oukej," řekla Charity po krátké úvaze. "Můžete vstát?"

"Ano," odpověděl megaman. Jeho hlas Charity překvapil. Zněl mírně, téměř jako hlas dítěte nebo mladé ženy. Ale navzdory jeho ohromujícímu zevnějšku a mohutným svalům, které se teď opět vlnily pod jeho černou bundou, se ten hlas k němu podivným způsobem hodil - přinejmenším k jeho očím. Jejich pohled totiž Charity mátl. Tohle přece nebyly oči zabijáka...

"Dobrá," řekla Charity. "Takže poslouchejte. Mohli bychom vás zabít, to víte."

"Ano."

"Neudělala jsem to ovšem," pokračovala Charity. "Sama nevím proč, ale myslím, že to tak bylo správně. Máte na vybranou: Můžeme vás na místě zlikvidovat, nebo nám slíbíte, že nebudete vyvádět hlouposti a doprovodíte nás."

Tentokrát megaman neodpověděl. Ale do ironie v jeho pohledu se přimísil tichý údiv.

"Nežádám po vás, abyste se k nám přidal," pokračovala Charity.

"Všechno, co od vás chci, je promluvit si s vámi. Pokud půjdete s námi a slíbíte mi, že nám dáte hodinu náskok, pak vás necháme naživu."

Gurk zaječel zděšením a opět se dal svým podivným, téměř směšně znějícím hlasem do lamentování.

Charity si ho ovšem vůbec nevšímala. Pozorně se dívala na megamana, který její pohled několik vteřin naprosto klidně opětoval zatímco přemýšlel o jejím návrhu. Pak zvolna přikývl.

"Souhlasím."

"Nevěř mu," zapištěl Gurk. "Ten chlap lže! Je to ztělesněná lež!"

Charity na něj vrhla pohled, při němž trpaslík okamžitě zmlkl a opět se otočila k megamanovi.

"Jak se jmenujete?" zeptala se.

"Kyl," odpověděl megabojovník. "Říkají mi Kyl."

"Tak dobrá, Kyle," řekla Charity. "Mám vaše čestné slovo. Hodinu, jakmile se odtud dostaneme."

Napřímila se a rychle ucouvla o dva kroky a také Skudder a Net ustoupili o tutéž vzdálenost od megamana, jakmile se začal zvedat.

Pohyboval se velmi pomalu a nejistě. Proces regenerace jeho těla byl sice již zřejmě ukončen, ale jeho síly nebyly zdaleka ještě obnoveny.

Charity to zaregistrovala s pocitem absurdní úlevy. Pravděpodobně měl i tenhle živý stroj jisté meze.

Zkoumavě chvíli sledovala megamana, pak spustila ruku, v níž svírala zbraň a nakonec si zastrčila laser za opasek. Skudder zaraženě vytřeštil oči, a také Net zírala nevěřícně. Charity ovšem zavrtěla hlavou.

"Schovejte zbraně," řekla. "On slovo dodrží."

"Dodržím," dodal Kyl. "Nehledě k tomu, že by vám tyhle věcičky byly stejně k ničemu."

Mluvil docela klidně, beze stopy povýšenosti v hlase. "Musíte je zajistit," řekl Kyl náhle. Charity na něj pohlédla nechápavě a megaman zvedl ruku a ukázal na laser, který měla za opaskem. "Ta modrá páčka pod pažbou. Zasuňte ji dozadu. Pokud si ovšem nechcete ustřelit nohu, až se omylem dotknete spouště."

Charity vytáhla zbraň téměř chvatně zpod opasku, otočila ji a objevila malou páčku na místě, které bylo pro lidskou ruku nedosažitelné, pokud držela zbraň normálně. Rychle páčku zastrčila dozadu a pak laser opět zastrčila za opasek. Po krátkém váhání to udělali i Skudder a Net.

"Co uděláme s ní?" zeptal se Skudder a posunkem ukázal na ženu v rouše kněžek Shai.

Charity chvíli přemýšlela. Nemohli starou ženu nechat zde.

Slyšela každé jejich slovo a Charity si byla jista, že Moroni znají způsoby a prostředky, jak dostat informace z člověka, ať už se nachází v jakémkoliv stavu. Ale vzít tu ženu s sebou také nemohli.

"Mohu jí zablokovat paměť," řekl Gurk. "Ne ovšem nadlouho."

Charity na trpaslíka překvapeně pohlédla a k dlouhému seznamu otázek, které by mu chtěla položit, přiřadila další. Neřekla ovšem nic, pouze přikývla a Gurk se sehnul ke kněžce Shai a natáhl dlaně k jejím spánkům.

"Nech toho!"

Gurk se zarazil uprostřed pohybu, a také Skudder a Charity překvapeně vzhlédli. Megaman se otočil těžkopádnými drobnými pohyby a zvedl dlaň. "Nedotýkej se jí!" řekl ostře.

Gurk na něj nenávistně pohlédl, ale neodvažoval se pohyb dokončit.

Megaman se plouživými kroky blížil ke Gurkovi a staré ženě.

Abn El Gurk se na něj vztekle díval, když se Kyl blížil a nakonec se posadil vedle kněžky na zem. "Nedotýkej se jí," řekl ještě jednou. "Ta nás neprozradí."

Když zazněl jeho hlas, stalo se něco podivného. Tváří kněžky Shai projel záchvěv. Její oči ztratily onen skelný výraz, který v nich byl po celou dobu. Pomalu zvedla hlavu a pohlédla na Kyla.

Charity pochopila, co se děje, ještě dříve, než se to skutečně stalo. Ale byla příliš překvapena, než aby dokázala zareagovat. A pravděpodobně by ani nemohla příliš mnoho dělat.

Ztuhlost v pohledu staré ženy vystřídalo náhlé zděšení. Vytřeštila oči a pronikavě vykřikla a odstrčila Kylovy ruce stranou. Stále ještě křičíc vyskočila, v divoké panice praštila Kyla a potácela se kolem něj dál. Megaman se ji pokoušel zadržet, ale zachytil pouze její rukáv, který se mu roztrhl pod rukama, když se kněžka s křikem mátožně potácela dál.

Kyl se pokusil vykročit za ní, ale vypověděly mu síly. Ztratil rovnováhu a svalil se na zem. Také Charity a Net se pokusily zastoupit staré ženě cestu. Kněžka se Net vyhnula mrštným úkrokem stranou, a když ji chtěla Charity chytit za rameno a otočit ji, uštědřila jí neočekávaně tvrdou ránu, takže se Charity zapotácela.

Skudder zaklel a vyrazil vpřed. A kněžka Shai se najednou zastavila.

Pořád ještě křičela, ale její hlas teď nabyl téměř nelidské výšky.

Z úst jí vytékaly sliny a tvář měla zkřivenou. Vypadala jako šílená.

Uštvaně se rozhlížela kolem sebe, pochopila, že už není úniku a vrhla se jediným směrem, kde nikdo nestál - k transmitéru.

Kyl poděšeně vykřikl a pokusil se vstát. Ale i kdyby k tomu měl sílu, přišel by jeho zásah pozdě. Stará žena už dorazila ke kovovému lesklému kruhu a s rozpřaženými pažemi se do něj vrhla. Její tělo jako by se na okamžik vznášelo ve vzduchoprázdnu, pak ztratilo barvu a hloubku, zprůhlednělo - a zmizelo.

Kylův vyděšený výkřik se změnil v příšerné sípání. Zhroutil se na zem, přitiskl si dlaně k obličeji a tiše zasténal.

"Zatraceně!" řekl Skudder. "Tohle se nemělo stát!"

Prudce se otočil a vztekle pohlédl na megamana. "Kam je nasměrován ten transmitér?" křikl na něj.

Kyl pohlédl na Skuddera. Jeho tvář neprozrazovala žádný pocit.

Charity však připadalo, že mu z očí čiší opět ono hluboké, bezmezné zděšení.

"Nikam," odpověděl tiše.

Skudder podrážděně škubl rukou. "Co to má znamenat - nikam?"

"Je to jen přijímač," zamumlal Kyl. "Tohle je Shai. Místo, kam se dá pouze přijít. Žádná cesta nevede ven."

Skudder se na Kyla zadíval nechápavě, zatímco Charity se zmocňovalo zděšení, když pochopila, co znamenají megamanova slova.

"Ty myslíš, že další přijímač... neexistuje?" ujistila se.

Kyl zavrtěl hlavou. "Ne," zamumlal. Ten transmitér prostě nevede nikam."

"Má to snad znamenat, že je mrtvá?" zeptal se Skudder.

Kyl přikývl, aniž na něj pohlédl.

"Lže!" zaskřehotal Gurk. "nevěřte mu ani slovo!"

"Když jsi si tím tak jist, ty skrčku," řekla Net přívětivě, "měli bychom tam asi hodit tebe, aby ses podíval, co je na druhé straně doopravdy."

Nebylo to míněno vážně, ale stačilo to, aby Gurk zmlkl. Zašklebil se, vyplázl na poušťařku jazyk a založil si vzdorovitě ruce na prsou.

"Tak rychle," řekl Skudder, "zmizme odtud." Pomohli Kylovi vstát. Jeho pokožka byla na dotek měkká, téměř houbovitá. Zároveň byla natolik horká, že dotknout se jí působilo téměř bolest. Onen neuvěřitelný hojivý proces jeho metabolismu byl patrně ukončen pouze vnějškově. Charity na chvíli zauvažovala, co by dal biolog dvacátého století za to, kdyby mohl tohoto muže dostat třeba jen na hodinu pod rentgenové přístroje a scannery. Pravděpodobně by prostě přišel o rozum, kdyby se mu to podařilo.

Vrhla zamyšlený pohled ke dveřím, kterými vešli mravenci a kněžka Shai. Chodba byla pořád ještě prázdná. Charity by dala nevímco za to, kdyby mohla nakouknout za některé z těch nesčíslných dveří, jež ústily do nevalně osvětlené chodby. Tuto budovu zcela bez pochyby postavili lidé, a přece... Pocítila opět ono příšerné mrazení, které se jí zmocňovalo vždy, když se přiblížila k bytostem nebo k přístrojům Moronů. Rychle se odvrátila.

"No tak!" Ukázala na Kyla. "Ty půjdeš jako první." Megaman přikývl. Chorobná bledost jeho pokožky jako by byla ještě intenzivnější, když prošel nízkými dveřmi a dostal se do příšerného, tyrkysově zeleného přísvitu zdejší podivné oblohy. Charity viděla, jak chtěl Gurk vykročit za ním, a zastoupila mu rychlým pohybem cestu. Navzdory faktu, že se neustále hádali, měl trpaslík její neomezenou důvěru.

Ale v té chvíli by ji patrně ani nepřekvapilo, kdyby její pokyn ignoroval a kdyby Kyla při první vhodné příležitosti svrhl do hlubiny.

Dveře vedly na zbytek malého balkónu, který možná kdysi měl zábradlí, ale teď ho ze tří stran neobklopovalo

nic než nazelenalý vzduch. Dolů vedly úzké, zrezivělé kovové schůdky. Když byl tento dům ještě domem a ne troskami, sloužily tyto schůdky zřejmě jako požární žebřík. Stará konstrukce skřípala a sténala a pod jejich váhou se prohýbala a povážlivé chvěla. Několikrát museli šplhat přes změť zprohýbaných a zpola roztavených ocelových trosek. Procházeli kolem balkónů, jejichž dveře byly buď otevřeny nebo vůbec neexistovaly.

Charity zvědavě nakukovala do nitra domu. Většina místností byla prázdná - všude leželo jen harampádí a prach. Ale za některými dveřmi se ukrývaly podivné konstrukce, vymoženosti techniky, jež jí byly naprosto cizí a pouhý pohled na ně vzbuzoval v Charity obavy a strach.

Konečně vyšli na ulici a ztěžka oddychujíce se zastavili, aby popadli dech a načerpali sil. Dokonce i Skudder se potácel únavou.

Kyl zcela vyčerpán odvrávoral ke zdi opodál a pomalu se sesunul k zemi.

Charity se otřásla a rozhlédla se kolem sebe. Světla bylo zde na dně zelenofialové propasti ulice podstatně méně a cizorodé barvy a přítmí plnily rozvaliny i příšernou džungli pohyby, jež ve skutečnosti neexistovaly. Dokonce ani zblízka nepřipomínaly domy to, čím kdysi byly. Zemi všude pokrývaly rostliny jako tenký, téměř souvislý koberec.

Nebylo zapotřebí příliš mnoho fantazie, aby si člověk představil, že se ocitli skutečně v cizím světě. A v podstatě to také tak bylo.

Tato planeta se už téměř vůbec nepodobala staré dobré Zemi.

Ať už byla povaha změny, které Moroni podrobili tuto část světa, jakákoliv, byla hrozivější a důkladnější než zkáza, již zanechali po svém prvním útoku.

"Kam teď?" zeptal se Skudder.

Charity se ještě jednou bezradně rozhlédla. Zatraceně, neměla vůbec tušení, kde jsou, neřkuli kam mají jít. Nakonec pokrčila rameny a pokynula trochu rozhodnějším gestem k siluetě Eiffelovy věže.

"Tam!" Toto rozhodnutí nemělo žádný určitý důvod, byl to pouze pokus podniknout něco - cokoliv.

"Ne!"

Oči všech se překvapivě upřely na Kyla. Megaman se opět postavil, ale pořád ještě se opíral zády o stěnu. Jeho tvář se leskla potem.

"Ne, tam ne.To byste jim vběhli... rovnou do náruče." Zvedl paži a ukázal k západu. "Volná zóna leží támhle."

"Volná zóna? Co to má být?"

Kyl na Skudderovu otázku neodpověděl. A Gurk využil příležitosti, aby opět začal se svými tirádami: "Ten chlap lže! Asi je to jediný směr, kterým půjdeme vstříc rovnou jeho kámošům!"

"To je docela dobře možné," odpověděla Charity a pokrčila rameny. "Ale víš co, Gurku? Existuje naprosto jistá metoda, jak to zjistit - vyzkoušíme to."

3

Džungle v průběhu posledních dvou hodin zhoustla. Jean se ještě nikdy nevzdálil z volné zóny. Pravděpodobně by beznadějně ztratil orientaci už v polovině cesty, kdyby u sebe neměl malý kompas, který si vzal z pevnosti. Ale i přesto se stále častěji zastavoval a nerozhodně se rozhlížel kolem sebe.

Na jedné straně si byl naprosto jist, že se nezmýlil. Na druhé straně tu byl ovšem onen hlas v jeho nitru, který mu neustále říkal, že je pořádný hlupák a že nikdy nenajde cestu zpět. Bylo mnoho důvodů, proč tomu vnitřnímu hlasu věřit. Spousty těch, kteří se pustili do džungle, se už nikdy nevrátily.

A k dovršení všeho byl během poslední půlhodiny pětkrát napaden - naposledy jakýmsi tvorem, kterého ani nezahlédl a kterému unikl jen proto, že ta příšera byla zřejmě stejně hloupá jako silná.

Když sem chitinový kolos na mnoha nohou přisupěl, odpotácel se Jean dozadu a zakopl o kořen. Spadl na zem a chvíli zůstal ležet. A tato nehybnost patrně docela stačila, aby obří stvůra ztratila jakýkoliv zájem o svačinku, kterou pro ni ten dvounožec představoval.

Ale Jean nemohl počítat s tím, že bude mít takové štěstí pokaždé.

Les se hemžil pavouky, stonožkami a sarančaty. Bylo zde vidět i stopy po krysách. A pak zde bylo ještě mnoho nestvůr, které sice nebyly dost veliké, aby zabily člověka, byly ale dost žravé, aby z něj dokázaly vykousnout kus tkáně.

Jean se opět zastavil, aby se podíval na malý kompas na pravém zápěstí, a zjistil, že se vzdálil téměř o kilometr od vytčeného kursu - méně, než se obával, ale přesto víc, než mu bylo milé. Kilometr znamenal v tomto terénu hodinu - pokud bude mít štěstí.

Otočil se doleva a přešplhal přes půlmetrový zuhelnatělý zbytek jakési zídky. Právě se chystal seskočit na druhé straně, když si uvědomil, že za zídkou není pevná zem. To, co vypadalo jako kompaktní hlína, se při důkladnějším pohledu ukázalo být spletí šedivých rostlin, která připomínala pavučinu. Jean zděšeně ucouvl, pak se ještě jednou nahnul a kusem klacku odhrnul část oněch elastických chapadel.

Otevřel se mu pohled do sklepení, které leželo pod touto zříceninou.

Zem byla pokryta hemžící se černou, lesklou vrstvou, která se neustále pohybovala a z níž k němu pronikala příšerná změť chrastivých zvuků.

Stonožky! pomyslel si Jean s odporem. Tisíce stonožek! Tyto bestie normálně neznaly většího potěšení, než se navzájem požírat, ale nepohrdly by ani člověkem, který by jim spadl na hlavy jako dar z nebes. Kdyby Jean zaregistroval nebezpečí o chvíli později, nemusel by si teď dělat starosti s cestou zpět. Velmi opatrně se zase sešplhal ze zídky dolů a přinutil se zůstat několik vteřin stát bez hnutí. Musel se soustředit. Začal být nepozorný - a to je nejjistější cesta do záhuby.

Obešel tu příšernou past, když tu najednou zaslechl hluk. Byl to zvuk, který sem nepatřil - hlasy. Lidské hlasy!

Jean strnul. Srdce se mu divoce rozbušilo. Na chvíli se ho zmocnila panika. Téměř zoufale se rozhlédl po úkrytu a nakonec vklouzl za obrovitý, bílozeleně skvrnitý keř. Téměř pozdě si všiml, že bílé skvrny nejsou uschlé listy, ale hnízda pavouků.

Pět či šest těch odporných bestií se mu už plazilo po dlaních a kousalo ho ze všech sil, než se Jean uprostřed pohybu rozehnal a poodběhl o několik kroků. Zhnusen ze sebe ty odporné stvůry oklepal, rozmáčkl mezi palcem a ukazovákem jeden zvlášť ošklivý exemplář, který se mu zakousl do pravé tváře, a pak v duchu poděkoval černým bohům Moronů za to, že byl už při dřívějších výletech do džungle několikrát pokousán, takže si vypěstoval jistou odolnost proti jedu těchto malých příšerek. Možná dostane za den za dva horečku, ale to nebylo nic proti tomu, co by se stalo, kdyby si svou chybu uvědomil třeba jen o vteřinu později a přiblížil se ke keři tak blízko, že by ty malé bestie cítily, že jsou v ohrožení jejich líhně a vrhly by se na něj po stovkách.

Zapudil tu myšlenku a ohlížel se po jiném úkrytu. Pak se vplížil za mohutný strom, jehož temně fialový kmen vyrůstal rovnou z asfaltu silnice.Vlastní srdce bušilo Jeanovi v uších tak silně, že na chvíli přehlušilo zvuk hlasů. Přinutil se dýchat co nejklidněji a soustředěně naslouchal. Současně mu ruka sjela k opasku a vytáhla zbraň.

Alespoň není úplně bezbranný.

Přesto si musel přiznat, že jeho situace rozhodně není růžová.

Zaslechl několik hlasů. Jestli jsou to lovci...

Ne, Jean raději tu myšlenku nedovedl do konce. Proti mravencům by mu jeho zbraň poskytla alespoň jakousi ochranu. Přinejmenším pokud by mu udělali tu laskavost a zůstali stát chvíli na místě, aby mohl v klidu zamířit. Ovšem proti lovcům... Pokusil se soustředit na blížící se hlasy. Ti lidé se bavili v jazyce, který neznal. A co bylo důležitější - přinejmenším jeden z těch hlasů patřil ženě! A Jean nikdy neslyšel o tom, že by mezi lovci byly ženy.

Ovšem jestliže to nejsou mravenci ani lovci, pak... Pak by to museli být přátelé! Nikdo z obyvatel volné zóny by nebyl natolik šílený, aby pronikl tak daleko do džungle.

Jeanův počáteční strach se měnil ve stále větší vzrušení. Cizinci, to by znamenalo, že do džungle pronikl někdo zvenčí. Někdo, kdo pocházel ze světa za zdí!

Možná, uvažoval Jean, se ukáže, že tohle životu nebezpečné dobrodružství nakonec přece jen nebylo tak nesmyslné, jak se až dosud zdálo. Existuje-li totiž někdo, komu se podařilo proniknout zvenčí do džungle, pak to neznamená nic jiného, než že staré legendy, které tvrdí, že existuje cesta džunglí ven, mají pravdu! Jean okamžik soustředěně naslouchal, aby zjistil přesný směr, z něhož hlasy přicházely.

Sebral veškerou odvahu, vystoupil ze svého úkrytu a přikrčen se plížil kupředu. Skákal z úkrytu do úkrytu a vynaložil všechnu obratnost, aby nezpůsobil jediný zbytečný zvuk. Cizinci, to znamenalo na tomto břehu řeky téměř automaticky nepřátelé. I kdyby ti lidé nebyli na straně lovců či mravenců, dalo se předpokládat, že se už naučili železným pravidlům přežití zde v džungli: totiž nejprve střílet a pak se teprve podívat, co bylo zasaženo.

Hlasy teď byly natolik blízko, že Jean by rozuměl každému slovu, kdyby ti lidé hovořili srozumitelným jazykem. Přesto mu ta řeč připadala jaksi povědomá. Za několik okamžiků ji také identifikoval.

Byla to angličtina, jazyk, který ovládalo několik starších obyvatel svobodné zóny a kterým byly popsány přístroje v pevnosti. Také hlavní počítač hovořil anglicky. Jean se ani neodvažoval doufat, že příchozí jsou ti, kdo opravdu pevnost postavili. Ale možná mu pomohou rychleji odhalit její tajemství!

Ta představa mu dodala křídla, ale neubrala mu na opatrnosti.

Přiblížil se k hlasům, které postupovaly jeho směrem, ale neustále se zastavoval a naslouchal, skrýval se za keři nebo za zbytky zídek. A když pak těch pět postav uviděl, byl rád, že se choval tak opatrně.

Jean už zahlédl nejroztodivnější lidi, ale tahle skupinka byla více než podivná. Bylo jich pět - dva muži, dvě ženy a jeden... jeden...

Jean si nebyl jist, kdo to je. Pohyboval se pomalu mezi hustými křovinami a stromy, takže výhled na ně mu zakrývala hustá zeleň a Jean neviděl pořádně onu absurdní postavu s převelikou hlavou. Nedokázal odhadnout, jestli to je dítě, nějaký mrzák či trpaslík.

Také ostatní členové skupinky vypadali velice podivně. Jedna z žen byla velmi mladá. Měla tmavé, krátce střižené vlasy a na sobě zvláštní oděv, který připomínal bojovou kombinézu.

Druhá byla o něco vyšší a starší a měla krátce sestřižené velmi světlé vlasy. Oblečena byla do tmavě modré těsné kombinézy, na níž byl nápadný široký, masivní opasek, na kterém bylo kromě spousty kapsiček a zipových uzávěrů i něco, co Jeanovi připomínalo klávesnici onoho minipočítače, který viděl v pevnosti. Její tvář vypadala otevřeně a sympaticky, ale Jean ani na okamžik nepochyboval, že ta žena je nesmírně rozhodná a silná.

Dva muži byli velmi odlišní. Většímu z nich mohlo být ke třicítce, měl jako jediný ze skupinky vlasy až po ramena a měl je spoutané tenkou koženou čelenkou. Jean odhadoval, že měří přes dva metry, a to znamenalo, že jeho zdánlivě normálně formovaná ramena musela být dvakrát tak široká než Jeanova. Měl snědou, opálenou pleť.

Tvář měl úzkou a asketickou a v ní orlí nos a hranatou bradu. Nad okem mu zela čerstvá tržná rána.Tenhle škrábanec jistě nebyl jediným zraněním, které utrpěl, protože se pohyboval dosti unaveně a kulhal.

A pak padl Jeanův pohled plný zděšení na pátého a posledního člena skupiny.

Byl to lovec!

Nebylo pochyb, i když byl o dobrých deset centimetrů menší než všichni ostatní lovci, které kdy předtím spatřil. Tvář měl nápadně bledou. Neustále zakopával a musel se přidržovat větví nebo kmenů stromů, aby neupadl. Ale byl to bezpochyby lovec. Černočerná kombinéza s krvavě rudým plamenným znakem Moronů na hrudi a na zádech byla nezaměnitelná.

Jean se chvatně stáhl o kus zpět a strnul v nehybnosti. Téměř se neodvažoval dýchat, ba ani pohnout hlavou, když se skupina postupně od něj začala vzdalovat. Věděl, jak vytříbené smysly mají lovci.

To, že ho doposud neobjevil, souviselo jen a jen s jeho příšerným stavem. To se však brzy změní. Neexistovala zranění, z nichž by se lovec nezotavil.

Radostné vzrušení, jímž ho naplnilo pomyšlení, že se setká s lidmi ze světa za zdí, se rázem změnilo ve zklamání a bezmocný vztek. Ačkoliv to viděl na vlastní oči, připadala mu myšlenka, že se lidé spojili s lovcem, v první chvíli prostě absurdní.

Jenže pak si na něco vzpomněl: dvě ženy, muž s čelenkou a dokonce i trpaslík byli ozbrojeni - a lovec ne.

Jeanovi prolétl hlavou téměř šílený nápad. Bylo snad možné, že by tihle čtyři lovce... zajali?

Už samotná tato představa byla samosebou ztřeštěná. Lovce nemůže přece polapit nikdo. Je možné ho zabít nebo ho zranit natolik těžce, že je čas na útěk, ale přemoci ho a zajmout...

Ať už to bylo šílené nebo ne - ta představa Jeana neopouštěla.

A kromě toho tu byly ony vystřely, které zaznamenaly bezpečnostní přístroje pevnosti - krátká, ale prudká přestřelka, kterou si nedokázal vysvětlit.

Možná, pomyslel si Jean vzrušeně, přišli tihle čtyři opravdu zvenčí a možná přišli, aby obyvatelům svobodné zóny dokázali, že legenda o údajné nepřemožitelnosti lovců není pravdivá Musí to zjistit.

Nebezpečí, že ho tento pokus bude stát život, bylo dosti značné. Ovšem pokud mu tihle cizinci, kteří si poradili s lovcem, ukážou cestu na svobodu, pak to za riziko jistě stojí. Ještě několik vteřin váhal, pak si zastrčil zbraň za opasek a plížil se za nimi.

4

Město se změnilo v hrůzný přízrak. Prvních deset minut kráčeli úzkými uličkami staré pařížské čtvrti. A ačkoliv na každém kroku viděli známky nepředstavitelné zkázy, vypadaly domy navzdory bizarnímu pancíři šedofialové vegetace jaksi důvěrně a známě.

Jenže tuto čtvrť postupně nechali za sebou a zkáza nabývala na rozměrech. Takřka jediná budova nezůstala nepoškozená, ani jediná ulice nebyla bez hlubokého kráteru naplněného vodou. A většina domů, kolem nichž procházeli, ležela v rozvalinách.

Kolem se tyčily podivně tvarované stromy a rostliny příšerné džungle, která pohlcovala město, jako by od jeho zkázy neuplynulo padesát, ale pět set let. Některé ze stromů musely mít průměr deset i více metrů a jejich koruny se zvedaly k obloze tak vysoko, že Charity se ani neodvažovala odhadnout jejich výšku. Viděla křoviny, jejichž větve byly ohebné jako větvičky mladých vrb, přesto byla každá z nich silná jako normální strom, a kapradiny, jaké v této velikosti rostly na Zemi snad za časů dinosaurů.

Všechno tady vůbec vypadalo příšerně veliké. Dosud nenarazili na jediného živého obyvatele této džungle, ale jednou prošli kolem pavoučího hnízda, v jehož sítích uvízlo množství dospělých krys.

A nebylo by ani zapotřebí Kylova varovného gesta, aby se Charity i ostatní vyhnuli bílé pavučině uctivým obloukem.

Net a ona se střídaly ve vedení skupinky. A i když přitom měla Charity špatné svědomí, že dívce, která byla ještě zpola dítětem, svěřila nevděčnou úlohu uvažovat, jestli každý další krok není krokem do záhuby, přesto jí za to byla současně vděčná. Cítila se zmatena a bezmocná jako ještě nikdy v životě. Všechno jí připadalo tak nesmyslné, že se v posledních chvílích nejednou přistihla, jak se zcela vážně v duchu ptá, proč vlastně jdou dál. To, že unikli z Danielovy pasti, neznamenalo vůbec nic. Nezapomněla na debatu, kterou vedli s Danielem v jeho soukromém muzeu pod nejvyšší věží Shai-Taanu. Navzdory opovržení, které vůči tomu zrádci chovala, si byla dost jistá, že mluvil pravdu. Je-li tomu ovšem tak, pomyslela si zničeně, pak vše, co až dosud dělali, bylo naprosto nesmyslné - stejně jako všechno, co udělat mohli. Bojovali totiž proti nepříteli, nad nímž není možné zvítězit, protože vítězství nad ním znamená současně smrt. Bohužel nejen pro ně, ale pro celou planetu.

Charity se pohledem vpila do Gurkových zad. Skřet kráčel o několik metrů před ní. Gurk možná vypadal trochu podivně, ale přesto to byla lidská bytost. A čím méně lidsky vypadala jeho postava, tím lidštější byla jeho povaha. Ať už se narodil v Coloradu nebo na osmačtyřicáté planetě hvězdy Itzelpunk deváté galaxie, pomyslela si Charity ironicky, Abn El Gurk Ben Amar Ibn Lot Fuddel Čtvrtý byl stokrát více člověkem než leckterá takzvaná lidská bytost, kterou Charity v životě potkala.

"Dávejte pozor tam vpředu!"

Charity se vytrhla ze zamyšlení a automaticky sáhla po zbrani, ale Kylův varovný výkřik nepatřil jí, nýbrž Net.

Mladá poušťařka zareagovala tak rychle a chladnokrevně, jak Charity očekávala. Také ona vytáhla zbraň, ale nehýbala se přitom z místa a sledovala s nejvyšší pozorností okolí.

Objevila toho ovšem stejně málo jako Charity, která k ní po krátkém zaváhání přistoupila a pohledem přelétla zelenou zeď, která je obklopovala ze tří stran.

Kyl se poněkud rozzlobeně rozhlédl kolem sebe. Rychlým pohledem se přesvědčil, že Skudder nebude nic namítat, když se vzdálí ze svého místa ve skupince a zamíří k nim. Neřekl ani slovo, ale pouze ukázal na kulovitý keř vysoký asi dva metry.

Charity nepřipadalo, že by na tom keři bylo něco nápadného - s výjimkou nepravidelně rozmístěných skvrn jakési bílé průhledné hmoty, která ulpívala na trnitých větvích. "Co to má znamenat?" zeptala se a svraštila čelo.

Namísto odpovědi kráčel Kyl dál, zastavil se asi metr od keře a rozpřáhl paže. Jeho prsty se dotkly letmo jednoho z oněch bílých chomáčů, který rázem změnil barvu a ožil. Bílý chomáč se proměnil v temně šedivou škubající se kouli, která se vzápětí nehlučně rozplynula v Kylově dlani.

Megaman chvatně ustoupil o krok a otočil se. Ruku měl pořád ještě šedivou, ale když přistoupil blíž, viděli, že to nebyla jeho pokožka, která se změnila. Kylova ruka byla až po zápěstí pokryta vrstvou malých temně šedivých,

hemžících se tělíček. Byl to drobný hmyz s chlupatými tělíčky a osmi článkovanými nožičkami, které se rychle pohybovaly. Charity se zhnuseně ušklíbla, když pochopila, že jsou to pavouci.

Přesto přistoupila o krok blíž a chtěla se zvědavě naklonit, ale megaman rychle zvedl druhou ruku a zabránil jí v tom. "Opatrně," řekl. "Jsou velice jedovatí." Podíval se na Net. "Jedno dvě kousnutí a zemřela bys." Net zesinala, ale neřekla nic, zatímco Skudder a trpaslík přistoupili blíž. Skudder si Kylovu ruku prohlížel stejně jako Charity se směsí zvědavosti a odporu, zatímco Gurkova tvář měla zřejmě vyjadřovat nezájem.

"A jak to že to nevadí vám?" zeptala se Charity.

"Já jsem proti jejich jedu imunní," odpověděl Kyl. Náhle se zasmál, zaťal dlaň v pěst - a armáda drobounkých pavoučků sebou zaškubala jako pod náporem elektrického proudu. Zkroutili se, přitáhli nožičky k tělíčkům a ztuhlí padali z Kylovy dlaně jako šedivý prach.

"Ale oni nejsou imunní vůči vašemu," zamumlala Charity zaraženě.

Net si nervózně přejela dlaní po ústech, podívala se na zelený, bíle skvrnitý keř před sebou a instinktivně o krok ucouvla, ačkoliv byla v dosti bezpečné vzdálenosti. Zmateně pohlédla na Kyla. "Díky," zamumlala. "Řekla bych, žes mi zachránil život."

Kyl na to neodpověděl, ale Gurk využil příležitosti k další kousavé poznámce. "Jo," vyštěkl, "jen by mě zajímalo proč."

Charity se už chystala něco rázného odseknout, ale rozmyslela si to a namísto toho se obrátila s tázavým pohledem ke Kylovi. "Víte, Kyle," začala, "stává se zřídka, že máme s Gurkem stejný názor, ale tentokrát mu musím dát za pravdu. Proč to děláte?" Svraštila čelo a ukázala na keř. "Vždyť jste mohl v klidu počkat, až Net nebo mne ty bestie kousnou. Nikoho z nás by nenapadlo vám něco vyčítat."

"To je zajímavá myšlenka," odpověděl Kyl. Letmo se usmál. "Navrhuji, abychom si propříště nejprve ujasnili, jestli vás mám před nebezpečím varovat nebo ne." Tentokrát se ani nenamáhal zapudit ze svého hlasu ironický nádech.

Ale Charity zachovala vážnou tvář. "Myslím to vážně, Kyle," řekla. "Proč to děláte? Má Gurk pravdu, když tvrdí, že je to jen váš nový trik, jak nás vlákat do pasti?"

Kyl na ni chvíli pronikavě pohlédl a pak beze slova zavrtěl hlavou.

"Tak proč tedy?" trvala na svém Charity. "Předtím, u transmitéru, Kyle, ty dvě bestie by nás byly docela hladce zlikvidovaly, kdybyste na ně nezaútočil. Dal jste u Daniela výpověď a hledáte si teď nový džob? Nebo prostě nemáte rád tvory, kteří mají více než čtyři končetiny?"

Pokud si vůbec Kyl všiml sarkastického tónu v jejím hlase, ignoroval ho.

"Potřebuju... čas," řekl tiše. "Musím se zamyslet."

"Nad čím?" zeptala se Charity.

"Možná pochopil, že stojí na nesprávné straně," řekla Net.

Charity dala Net posunkem najevo, aby mlčela. Megaman stál před ní zcela nehybně. Jeho tvář neprozrazovala nic z jeho pocitů, ale Charity připadalo, že vidí, jak mu to v mozku pracuje. A najednou si opět vzpomněla na výraz nechápavého zděšení v jeho očích několik vteřin poté, co se vypotácel z transmitéru. V jeho nitru se odehrávalo cosi převratného.

"Daniel vás zradil, že?" zeptala se. "Řekla bych, že to nebyla náhoda nebo záměna, že ten Moron zaútočil na vás a ne na nás. Je to tak, že?"

"Já..." Kylovy rty se rozechvěly. Téměř bezradně se ohlédl za sebe. Jeho sebejistota byla rázem ta tam. "Já... nevím," řekl koktavě.

"Všechno je úplně špatně. Tohle je Shai. Nesmím sem vstoupit. Zabijí mne, jestli mne tady dopadnou."

Chvíli trvalo, než Charity vůbec pochopila, o čem to megaman vlastně mluví. "Shai?" zopakovala. "Shai... Shai-Taan?"

"To je to místo, kam odnášejí děti," ozval se Skudder. "Děti, které vzala Angelika a ostatní kněžky, aby je zasvětili tomu, čemu říkají Shai. Ty přinášejí sem, že ano?"

Kyl na něj nejistě pohlédl a přikývl. Neřekl nic.

"Co s nimi dělají?" zeptal se Skudder. Jeho tvář se zkřivila vztekem a hlas mu najednou zněl drsně. Zprudka přistoupil ke Kylovi a zvedl ruce, jako by ho chtěl uchopit a zatřást jím, ale nedotkl se ho a jen na něj nenávistně upřeně hleděl. "Co se s nimi děje? Proč přinášíte děti do tohohle pekla? Co s nimi děláte?!"

"Nic," odpověděl Kyl klidně.

"Kde jsou?" zařval Skudder. "Zabili jste je? To jste je dali... těm bestiím sežrat?"

"Nemluv nesmysly, Skuddere," řekla Charity, ale žralok si jí vůbec nevšímal.

Kyl zavrtěl hlavou. Skudder stál před ním s výhružně zdviženýma rukama, ale v Kylově pohledu nebylo ani stopy po strachu.

Pokud v nich Charity viděla vůbec nějaký pocit, pak nanejvýš mírný, podivně bezvýchodný smutek.

"Samozřejmě že ne," řekl. "Jsou na základně."

"Stone to věděl?" zeptala se Charity, aby nebezpečnou situaci poněkud uklidnila. Věděla, že Skudder se může každou chvíli přestat ovládat. Její společník stejně dobře jako ona věděl, že Kyl nenese žádnou vinu. Pokud vůbec, pak patřil k obětem a ne k pachatelům.

Indián však hledal objekt, na němž by si mohl zchladit svůj vztek. Rychlým pohybem se Charity dostala mezi Kyla a Skuddera.

"Věděl, kam je transmitér nasměrován?" zeptala se ještě jednou.

Kyl opět mlčky přikývl.

"Přesto vás přinutil, abyste se za námi vydal," pokračovala Charity s nervózním pohledem směrem ke

Skudderovi. "Já si myslím, že moc dobře věděl, že to bude vaše smrt. Ale přesto na tom trval."

"Strčil mě do něj," řekl Kyl.

"Patrně musel mít veliký zájem na tom, aby tě zase dostal," řekl Skudder a dál upřeně a s nenávistí hleděl na Kyla.

"Nebo aby se zbavil někoho jiného," dodala Charity velmi vážně. Megaman na tuto poznámku nezareagoval, ale krátké zablýsknutí v jeho očích Charity prozradilo, že se musela dost přiblížit pravdě.

"Je vám zakázáno vstoupit na tato místa," pokračovala. "Co se stane, když to přesto uděláte, Kyle?"

"Eliminují mne," odpověděl Kyl. "Každý služebník na mne okamžitě začne střílet."

"Služebník?"

Kyl se letmo usmál.

"Vy jim říkáte mravenci," řekl. "A nejen oni. Budou mne pronásledovat i ostatní."

"Jací ostatní?" zeptal se Skudder poplašeně.

"Takoví, jako jsem já," odpověděl Kyl.

Skudder zbledl a nevěřícně vytřeštil oči. "Má to snad znamenat, že... je tady... víc takových, jako... jsi ty?" zasténal.

Kyl se na něj vážně zadíval a přikývl. "Toto je planeta, na které vyrůstáme a jsme vychováváni," řekl. "Shai."

"Co to má znamenat," vložila se do hovoru Net, "tato planeta?"

Charity ji rychlým gestem umlčela. Pak se otočila opět ke Kylovi.

"Myslíte, že jste vyrostl tady? Tady, v téhle džungli?"

"Ne, ne v džungli." Kyl neurčitě pokynul kamsi na sever. "Na základně. Ale ta není moc daleko odtud."

"A je vás... mnoho?" zeptal se Skudder koktavě.

Kyl pokrčil rameny. "To nevím. Tady jich mnoho není. Jenže existuje více než jedno takové místo. Je to už dlouho, co jsem tady byl. Tehdy nás bylo padesát nebo šedesát. Už si to přesně nepamatuji."

"Och," ujelo Skudderovi. Několikrát polkl a pokusil se o úsměv, ale vyšla z toho jen ošklivá grimasa.

Také Charity pocítila mrazení v zádech. "Padesát nebo šedesát..."

Viděla, co dokáže jediný z těchto tvorů. Padesát byl dostatečný počet, aby si to dokázali rozdat třeba s celou planetou. "Vypadá to," řekla, "že jste získal nové partnery, Kyle, ať se vám to líbí, nebo ne."

Kyl pomalu zavrtěl hlavou. Jeho hlas zněl téměř smutně. "Tak jednoduché to není, kapitáne Lairdová," řekl. "Nemohu s vámi zůstat."

"Proč ne?" zeptala se Charity. "Copak jste Danielovi něco dlužen?"

"Nejde o něj," odpověděl Kyl. "Stone se mne pokusil zabít.

Proč, to nevím. Ale to nemá vůbec vliv na vaši a moji momentální situaci. Nemohu s vámi a s vašimi přáteli zůstat, ať chci nebo ne. Bylo by to pro vás nebezpečné, protože já zde žít nesmím a nemohu."

"Doposud ovšem žijete," odpověděla Charity.

"Bylo porušeno první a základní pravidlo," odpověděl Kyl velmi vážně. "Megabojovník se nesmí po výcviku vrátit do Shai. Za žádných okolností. Jsem povinen sám se zabít. A možná to ještě udělám."

"To je první rozumná věta, kterou jsem od tebe dnes slyšel," řekl Gurk jedovatě. "Dej mi vědět, až budeš potřebovat pomoc, kamaráde."

Kyl se kupodivu nějakou dobu usmíval a pak se otočil k Charity.

"Nemohu s vámi zůstat," řekl. "Nechte mne odejít. Dávám vám své slovo, že vás ani vaše přátele nezradím."

"A pak?"

Kyl bezmocně pokrčil rameny. "To nevím," připustil. "Je to..."

Zarazil se a chvíli zcela evidentně hledal vhodné slovo. Posléze se téměř prosebně podíval na Skuddera, Net a nakonec na Charity.

"Nerozumím tomu," zašeptal. "Měl bych vás zajmout. Měl jsem ostatní zabít a vás přivést ke Stoneovi. Měl bych sám sebe zničit, poněvadž pravidlo bylo porušeno a já..." Opět se zarazil a na jeho tváři se znovu objevila směs bezmoci a zoufalství.

Byl to téměř otřesný pohled. Charity viděla, jak tenhle navenek docela normálně vypadající mladý muž s dětskou tváří a mírnýma očima porazil celou armádu přišer. Na vlastní kůži pocítila, co to znamená, když někoho pronásleduje takový tvor, jako je on. Hnal se za ní s nesmiřitelností stroje a zanechával přitom za sebou stopu smrti a zkázy. V této chvíli však necítila Charity vůči Kylovi nic jiného než soucit. V hloubi duše jí pořád ještě ležel chladný vztek, ale teprve teď si uvědomila, že není namířen proti Kylovi a že ani nikdy nebyl.

Vždycky měla vztek na ty, kteří na ni tohoto tvora poštvali. Na ty, kteří se chovali k lidem jako k figurkám na šachovnici, kteří s nimi po libosti posunovali sem a tam a obětovali je.

"V pořádku," řekla.

Skudder na ni zmateně pohlédl, zatímco Gurk sebou škubl, jako by dostal ránu, a zalapal po vzduchu. "Co to má znamenat - v pořádku?!" zaskřehotal.

Charity nedbala jeho křiku. "Běžte, Kyle," řekla. "Dodržel jste své slovo. Lhůta, kterou jsem od vás žádala, už dávno uplynula."

"Copak jsi zešílela?" zařval Gurk. "Zradí nás! Co nevidět nás vydá svým bratrům!"

"Drž už konečně hubu, ty skrčku," řekl Skudder. "Kdyby opravdu chtěl, už dávno by nás zlikvidoval."

Charity byla poněkud překvapena, protože počítala s tím, že námitky bude mít spíš Skudder. "Můžete jít, Kyle," řekla ještě jednou.

"Ale můžete také zůstat s námi. Důvěřuji vám. Společně snad máme větší šanci dostat se odtud."

Kyl smutně pokýval hlavou. "Je jen jediné místo, na němž budete v bezpečí," řekl. "Svobodná zóna. Není to odtud už daleko. S trochou štěstí se tam dostanete."

"Tak nás tam doprovoď," řekla Net. "Společně to určitě dokážeme."

Kyl opět zavrtěl hlavou. "To nemohu," řekl. "Nemohu tam, stejně jako vy nemůžete tam, kam jdu já."

"A kam vlastně jdeš?" zeptal se Skudder.

Kyl opět ukázal za sebe. "Na základnu," odpověděl.

"Ale to přece znamená tvoji smrt!" řekla Net vyděšeně. "Sám jsi řekl, že tě tam zabijí."

Charity ji rychlým pohledem umlčela. "Přesně to chce, Net."

Kyl na ni téměř zoufale pohlédl. A Charity tiše pokračovala:

"Nemám pravdu, Kyle? Chcete nazpět, abyste zemřel. Ne tady, v naší blízkosti, kde byste nás mohl vystavit nebezpečí, ale pokud možno co nejdál od nás. A víte také, proč to chcete, Kyle?"

"Pravidlo," zamumlal Kyl. "První a základní pravidlo. Žádný megaman se nesmí vrátit do Shai."

"Nesmysl!" odpověděla Charity. "Řeknu vám, proč opravdu hledáte smrt, Kyle. Pochopil jste, že jste po celý život stál na nesprávné straně. Nepatříte k těm bestiím. Nevím, co s vámi udělali, a ani to nechci vědět. Ale jedno vím úplně jistě: Nejste ani robot, ani nějaká klonovaná příšera. Jste člověk, stejně jako my."

"To... není pravda," odpověděl Kyl, ale hlas se mu chvěl. A v jeho pohledu zaplálo cosi, co Charity připomínalo výraz šílence. Na okamžik z něj opět měla strach. "To... není... pravda! Já..."

"Jste člověk," trvala na svém Charity. "Jste člověk a navždy jím zůstanete. Je docela jedno, co s vámi udělali, a nezáleží na tom, že se tomu vzpíráte. Daniel to poznal. Proto se pokusil vás zabít."

"Ne!" Zasténal Kyl. "To není pravda!"

"Samosebou je to pravda," řekla Charity, "a vy to moc dobře víte, Kyle." Udělala vzteklý posunek směrem, kterým předtím ukázal megaman. "To vaše první a jediné pravidlo, že se nesmíte nikdy vrátit na toto místo - mám vám říci, proč existuje? Protože tohle tady není cizí planeta! Tohle je Země. Planeta, na níž jste se narodil - stejně jako já a Skudder a Net a všichni ostatní. A pravděpodobně i vaši bratři, Kyle. Nepocházíte ze žádné cizí planety. Nevím, co s vámi a s ostatními dělají, abyste se stali takovými, jakými jste. Mění váš metabolismus a patrně manipulují i vaším duchem. Zbavili vás jakýchkoliv vzpomínek na vaši minulost, nemám pravdu?"

Kyl na ni bezmocně zíral a Charity zarytě pokračovala. "Nevíte, kdo doopravdy jste, Kyle," řekla. "Nevzpomínáte si na nic, co bylo před oním okamžikem, kdy jste se dostal na základnu. Řekli vám, že jste byli vybráni k plnění úkolu na nějaké cizí planetě. Zbavili vás vzpomínek na vaše skutečné já - a museli to udělat, protože jinak byste jednoho dne pochopil, že bojujete proti svému vlastnímu druhu, Kyle!"

"A i kdyby to tak bylo!" skočil jí rozčílený Gurk do řeči. "Co se tím mění? Zradí nás! Nemůže jinak, i kdyby chtěl."

"To není pravda." Charity zavrtěla hlavou. "Neudělá to. Teď už ne." Ztišila hlas a ten současně nabyl na naléhavosti. "Viděl jste svět, v němž žijeme, Kyle. Poznal jste ty, k nimž patříte. Zůstaňte s námi! Pomozte nám a my pomůžeme vám! Společně dokážeme zvítězit nad mnoha nepřáteli! Můžeme se od vás mnohému naučit - a vy od nás rovněž!"

Kyl zasténal. Chtěl něco říci, ale zmohl se pouze na zaúpění.

Bezmocně zvedl ruce, přitiskl si je ke tváři a několik vteřin takto rozechvěle stál. A pak se otočil tak prudce, že ani Charity ani nikdo jiný nemohl udělat nic, aby mu zastoupil cestu. Mohutnými rázными kroky zmizel v džungli.

Charity za ním smutně a zklamaně hleděla. Když pak Skudder zvedl pušku a chystal se megamana pronásledovat, mávla rukou.

"Nech ho," řekla, "stejně bys ho nedostihl."

"Máš pravdu," řekl Skudder, pokrčil rameny a opět pušku schoval. "A mám-li být upřímný, jsem rád, že je pryč."

Charity mlčela. K jejímu překvapení ani Gurk nepromluvil, jen se střídavě na ni a na Skuddera díval vzteklým pohledem. V podstatě by měl být i on docela rád, že už Kyl není u nich, protože i když jim byl přátelsky nakloněn, znamenala pouhá jeho přítomnost nebezpečí.

Charity cítila směs hořkosti a vzteku. Zlobila se sama na sebe, že se jí nepodařilo přemluvit Kyla, aby zůstal. A pocítila trpkost při pomyšlení na bytosti, které udělaly ze světa to, čím je. Svět, v němž existovali muži jako Kyl a města, v nichž mohl být každý krok osudným. Nestačilo jim, že zničili Zemi. Ne, okupanti ji chtěli dokonale změnit.

Po chvíli se Charity unaveným pohybem opět otočila a ukázala směrem, který jim naznačil Kyl. "Pojďte," řekla mdle. "Pokusíme se dostat se do svobodné zóny."

To, co Jean sledoval v posledních deseti minutách, ho rozrušilo víc, než všechno za osmnáct let jeho života. To, co viděl, bylo... prostě šílené! Nejen to, že lovec varoval mladou ženu v čele skupinky před pavouky a tím jí zachránil život. Ostatní - především mladá žena se světlými vlasy - s ním pak chvíli diskutovali a pak ho nechali jít!

Byl to jistý ortel smrti. Lovci nebude trvat ani hodinku, aby se vrátil zpátky k věži a informoval tam o tom, co se stalo. A ani ne za pět minut poté se to zde bude hemžit kluzáky a mravenci! Co se to tady u všech všudy děje? Kdo jsou ti cizinci a co tady chtějí?

Jean na ty otázky nenalézal žádnou odpověď, ale pochopil, že bude nejlépe, když se i nadále bude držet v úkrytu. Nevěděl, na čí straně cizinci ve skutečnosti jsou. Možná to je docela jinak, pomyslel si. Možná jen vypadají jako lidé. Možná to nejsou oběti, ale vládci lovců!

Tato myšlenka naplnila Jeana vztekem a strachem. Vždycky tušil, že kromě mravenců a lovců musí existovat v zakázaném městě pod věží ještě třetí, poroučející síla. A proč by neměli její představitelé vypadat jako lidé? Ani lovce

přece nebylo možno na první pohled odlišit od kteréhokoliv z obyvatel svobodné zóny. Když už tyto bytosti dokázaly téměř libovolně měnit svůj vzhled, jakými nepředstavitelnými schopnostmi museli disponovat jejich vládci?

Srdce se mu vzrušením divoce rozbušilo, když sledoval, jak cizinci po chvíli vykročili dál, přičemž se uctivým obloukem vyhnuli keři s pavoučími hnízdy.

Pokud zachovají tento směr, dostanou se rovnou k řece a tím i ke svobodné zóně.

Jean napjatě čekal, až obrovský muž s rudou pletí, který tvořil závěr skupinky, zmizel v porostu. Pak se zvedl ze svého úkrytu a vydal se za nimi. Nešel přímou cestou, držel se poněkud víc na západ, zato ale postupoval rychleji než oni, takže je po chvíli předstihl.

Byl tak rozrušen, že se dopouštěl chyb. Jednou téměř zakopl o menší pavoučí hnízdo a o malou chvíli později stoupl do jámy mravkolva.

Bylo nesmírné štěstí, že zapadl do dolíku tak, že současně rozšlápl chitinový krunýř číhajícího dravce a rozmačkal ho napadrť.

Jean se rychle vyškrábal nahoru, očistil si zhnuseně holínky trsem trávy a zase se uklidnil. Musí dávat pozor. Teď bylo více než kdy jindy důležité, aby se dostal v pořádku k řece a k motorce, aby varoval obyvatele svobodné zóny před nebezpečím.

Na chvíli se zastavil, aby naslouchal. Neslyšel však nic kromě rozmanitých zvuků lesa a po chvíli pokračoval v chůzi ještě rychleji.

Křoviny stále houstly, takže bylo stále těžší se vůbec dostat kupředu, neřkuli udržet ještě nastoupený směr. Tam, kde mu v chůzi nebránil hustý porost, se zvedaly zbytky zuhelnatělých staveb nebo masivní, téměř neporušené zdi. A nejednou musel překážky velkým obloukem obcházet nebo se vracet zpět, aby se vůbec pohnul z místa. Jeanovou jedinou útěchou bylo, že ti čtyři cizinci patrně bojují se stejnými problémy.

Incident s pavouky mu ukázal, že se zde v džungli příliš nevyznají.

Možná že bude mít štěstí a ti čtyři mu projeví tu laskavost, že se nechají něčím pozřít nebo stoupnou na jedovatou rostlinu.

Ačkoliv stále zvyšoval rychlost a podstupoval tím nebezpečí, že přehlédne nějakou šelmu nebo zákeřnou past, trvalo Jeanovi přes půl druhé hodiny, než se dostal k řece. A když porost před ním opět prořídl a on před sebou spatřil bahnité koryto, zklamán zjistil, že se odchýlil od kurzu víc, než předpokládal - ostrůvek měl dobré dva kilometry po své pravici.

Jean zklamaně povzdychl. Musel se od kurzu odchýlit téměř v pravém úhlu, aniž si toho všiml. Ale možná, že může mluvit o štěstí, že vůbec k řece dorazil. Vrhl pohled k obloze - momentálně nebylo vidět žádný kluzák - a vykročil.

První třetinu cesty to šlo mnohem lépe, než se odvažoval doufat.

Pak narazil na zbytky staré asfaltky, která vedla bezprostředně podél břehu. Byla porostlá plevelem a mechem, ale nemusel už teď dávat pozor na jámy ani na jedovaté houby. Dobrou půlhodinku rázoval ostrým tempem směrem k ostrovu, přičemž se ovšem tu a tam zastavoval a rozhlížel se na všechny strany. Několikrát zaslechl z džungle podezřelý zvuk a bleskurychle se schoval v nejbližším úkrytu, který našel.

Přesto se ovšem musel dopustit nějaké chyby, protože náhle se ozvalo něco, z čeho měl strach jako z ničeho jiného na světě - vytí kluzáku!

Jean se s výkřikem otočil. Nad vodou bylo vidět stříbřité zajiskření, které se blížilo šílenou rychlostí a postupně nabývalo tvaru plochého disku. Kluzák se pohyboval rovnou k němu!

Jean v podstatě velice dobře věděl, jak nesmyslné je všechno, co teď může podniknout. To, co jednou zaregistrovaly radarové přístroje kluzáku, nemělo šanci uniknout. A palebná síla těchto létajících zabijáků postačovala k tomu, aby objekt zničila, ať se ukryl kdekoliv.

Přesto se Jean prudce otočil, odběhl dva tři kroky k okraji lesa a vrhl se mohutným skokem za strom ve chvíli, kdy se kluzák s vytím přiřítil.

Bolestivě dopadl na zem, která se ukrývala pod tenkou vrstvou vzdušných kořenů a plazivých stonků, převalil se a instinktivně si dlaněmi přikryl tvář, jako by tímto způsobem mohl odrazit smrtící laserový blesk.

Kluzák se přiřítil, změnil se v gigantickou obludu o průměru třiceti metrů, která před sebou hrnula poryv horkého, tetelícího se vzduchu - a přelétl nad Jeanovým úkrytem.

V první chvíli byl natolik překvapen, že ani nepochopil, co se vlastně stalo. Věděl jen, že je ještě naživu - ale vůbec nechápal, proč.

Pak zasáhla džungli a břeh řeky žhavá tlaková vlna, kterou za sebou kluzák táhl jako neviditelný závoj. Jean cítil, jak se ho zmocnila, nadzdvihla jej a unášela vzduchem jako uvadlý list. Vykřikl, zoufale a nesmyslně se natáhl po něčem, čeho by se mohl zachytit. Spatřil břeh řeky a za ním patnáctimetrovou propast, jak se k němu blíží. Několikrát se ve vzduchu převalil a pak prudce dopadl. Mohutné škubnutí jako by mu chtělo roztrhat všechny klouby v rukou, pažích i ramenou a Jean měl na chvíli příšerný pocit, že ho za nohy tahají neuvěřitelně silné ruce a pokoušejí se ho definitivně vtáhnout do hlubiny propasti.

Pak se s posledním, ještě děsivějším škubnutím zastavil a zůstal ležet, sténaje bolestí a strachem.

Vzduchem se stále ještě nesl pronikavý zvuk kluzáku, ale už se vzdaloval. Jean s námahou zvedl hlavu, pokusil se otřít slzy, které mu zastíraly pohled, a nechápavě zíral na gigantickou stříbrnou desku, jež se během několika vteřin už vzdálila o kilometr. Teď už pomalu začínal chápat, proč zůstal naživu - útok nepatřil jemu. Počítač kluzáku si musel vyhlédnout jinou, mnohem lákavější oběť.

Obrovský létající stroj najednou zpomalil, převrátil se přes levou hranu a začal neuvěřitelně rychle kroužit nad řekou. Jeanovi připadalo, že posádka už konečně zjistila chybu a rozhodla se otočit. V té chvíli se kluzák naprosto nehybně zavěsil nad středem koryta řeky a začal pak téměř neslyšně sestupovat ke břehu.

Jean pochopil, že mu zbývá snad poslední šance. Chvatně, ale přesto velmi opatrně se opět začal plazit k okraji lesa. Vzdálenost činila necelých pět metrů, ale mu to připadalo jako celá věčnost, než je překonal. Ani se neodvážil otočit hlavu, aby se podíval, co dělá kluzák.

Bez problémů se dostal až k okraji lesa a s úlevným povzdechem se sesul do křoví, které tlaková vlna kluzáku zpola vytrhla ze země. Téměř minutu zůstal ležet, sípavě oddychoval a nemyslel na nic jiného než na to, že se mu zase jednou podařilo vyváznout.

Po chvíli se zvedl na ruce a na kolena a odplazil se notný kus do lesa. Teprve pak se odvážil opatrně se napřímit a podívat se ke kluzáku.

Obrovský létající disk se vznášel pět metrů nad zemí. Jean viděl spoustu červených a žlutých světel, která v nepravidelném rytmu blikala na spodní straně. Ale oslňující paprsek laseru, na který čekal, se neobjevil.

Tady něco nehraje, pomyslel si Jean zmateně. Zatímco přemýšlel, objevila se na spodní straně létajícího kotouče úzká štěrbina, která se rozšířila v jasné osvětlený pravoúhlý otvor. Vysunula se z něj tenká kovová rampa, dotkla se země a za několik okamžiků vypochodovalo z kluzáku tucet mravenců.

Jean se instinktivně ve svém úkrytu přikrčil, ačkoliv kluzák byl dost vzdálen na to, aby si ho mravenci mohli náhodným pohledem všimnout. Obrovití hmyzí tvorové se shromáždili do širokého půlkruhu na břehu a rampa se opět stáhla do kluzáku. Dveře se zavřely. Vzápětí se diskovitý létající předmět opět vznesl do vzduchu. Jean zmateně pozoroval, jak se kluzák pomalu šine nad řekou, jak se nehlučně blíží k ostrůvku a jak za ním mizí.

Jean téměř minutu čekal se zatajeným dechem, že se opět objeví, než pochopil, že se to nestane. Kluzák zaujal pozici nad vzdálenější stranou ostrova a na někoho čekal..

Líčí tady past, pomyslel si Jean. Ale na koho? Co se to tady pro všechno na světě děje? Za všechny ty roky, co sem tajně chodíval, nikdy nic podobného nezažil. Číhá snad kluzák na cizince, které on sám sleduje?

Jeanovi to připadalo jako jediné logické vysvětlení, a přesto to v podstatě nedávalo smysl. Pokud šlo skutečně o vládce lovců, proč by na ně mravenci líčili past?

Tahle myšlenka se Jeanovi nelíbila. Všechno se v něm zpěčovalo proti ní, ale existovala jediná možnost, jak najít odpověď na tuto otázku. Celý roztřesený strachem se vysunul ze svého úkrytu a odplížil se k místu na okraji lesa, kde mravenci zmizeli.

5

Před půlhodinou zaslechli vysoký hvízdavý zvuk, který se ve chvíli hrozivě přiblížil a pak náhle ustal. Už dobrou půlhodinu pochodovali džunglí. Vegetace stále houstla a s bujnou, zeleně fialovou změtí rostlin přibývalo i bizarních tvorů, na které naráželi a kteří na ně útočili.

Charity už dávno přestala počítat, jak často byli napadeni. Většinou to byli tvorové, kteří byli příliš malí, než aby byli nebezpeční dospělému člověku, ale dvakrát to byly i nestvůry, kterým se ubránili jedině díky laserovým zbraním. Charity kladla ostatním na srdce, aby zářiče používali pouze v nejnutnějším případě. Pro Morony muselo být hračkou zaměřit energetické střely zbraní. Charity ovšem musela záhy uznat, že této zásady se nemohou držet, už jen proto, že pouhá jejich přítomnost v této džungli představovala jakýsi permanentní extrém.

Ani bez zaměřovacích přístrojů by nebylo pro mravence těžké je vyhledat. Stačilo by jen sledovat stopu ohořelých čadících mrtvol, které za sebou necháváme, pomyslela si Charity ustaraně. Ta myšlenka jí opět připomněla, jak strašlivým způsobem se město změnilo.

Bující zelená záplava přímo kypěla životem. Ale byla to naprosto cizí, agresivní vegetace, kterou sem přinesli okupanti z hvězd. A pokud to byla skutečně kopie jejich světa, pak to muselo být hotové peklo.

Na rozdíl od Země se na Moronu stal pánem tvorstva patrně hmyz. Během posledních dvou hodin spatřila Charity tvory, které by si nedovedla představit ani v těch nejhrůznějších snech - opancéřované, lesklé, plazící se stvůry s cvakajícími kusadly a lesklými žihadly, většina z nich absurdně obrovitých rozměrů, odporných a tak útočných jako vzteklí psi. Tato džungle byla jedinou gigantickou pastí, v níž každý napadal každého a každý každého požíral - aby byl vzápětí sám sežrán.

Ačkoliv nakonec používali zbraní stále bezohledněji, nikdo ze skupiny nevyšel bez přinejmenším půltuctů krvavých šrámů. Obyvatelé tohoto zelenofialového pekla byli také hotovými mistry mimikry.

Nemálo z nich rozpoznali jako živé až v poslední chvíli, když zaútočili.

Charity se vytrhla ze zamyšlení, když se Skudder, který se ujal velení, náhle zastavil a poplašeně se ohlédl. Chtěla mu položit otázku, ale Skudder chvatně zvedl ruku. Rychlými kroky ho tedy dohnala a zastavila se vedle něj.

"Co je?" zeptala se tiše.

Skudder na chvíli naslouchal s hlavou nakloněnou na stranu a pak pokrčil rameny. "Připadalo mi, že jsem něco zaslechl," řekl. "Ale to jsem se asi zmýlil."

Také Charity se zaposlouchala. Neslyšela nic, ale trvalo jen chvíli, než pochopila, že Skudder si zřejmě všiml právě toho - bylo tu prostě příliš velké ticho. Změť šeptavých, pískavých zvířecích hlasů, která je obklopovala až doposud na každém kroku, náhle utichla.

"Co se děje?" zeptala se Net, která se také zastavila po jejich boku.

Charity pokrčila rameny a učinila rukou neurčité gesto směrem k džungli před sebou. "Je tu příliš velké ticho," odpověděla. "Něco tady není v pořádku."

Charity chtěla pokračovat dál, ale Skudder ji zadržel rychlým pohybem ruky a mlčky prošel kolem ní, přičemž vytáhl svou zbraň.

Charity se se svraštěným čelem dívala za ním, ale zdržela se jakékoliv poznámky. Nesnášela, když se k ní někdo choval jako ke slabé ženě, kterou je zapotřebí chránit, ale Skudder už několikrát dokázal, že má nesmírně bystré

smysly.

Ještě jednou se pro jistotu ohlédla, pak i ona vytáhla zbraň a vykročila kupředu. Net a Gurk se k ní přidali. Také mladá pouštěnka vypadala napjatě, a dokonce i na Gurkově tváři se objevil poplašený výraz. Skudder šel o několik kroků před nimi a najednou se zastavil.

Chvíli stál téměř nehnutě ve vyděšené pozici, pak se otočil a pokývl na Charity a ostatní, aby přišli blíž.

"Tak co?" zeptala se Charity, když k němu dorazila.

Namísto odpovědi Skudder poněkud více poodhrnul stranou větve křoví. Dorazili k okraji lesa. Před nimi byl pět nebo šest kroků široký pruh, na němž kromě mechu, hub, změti šedohnědých kořenů a několika vyschlých křovin nerostlo vůbec nic. Za ním ležel snad pět set metrů široký příkop, na jehož dně byla hnědá hlína - vyschlé koryto řeky. Protější břeh patrně ležel o notný kus výš. Také tam již bujná vegetace pohltila téměř všechny stopy lidské civilizace.

Přesto měla Charity pocit, že se tamější les poněkud liší od toho, v němž byli až dosud.

"Co teď?" pronikl do jejích myšlenek hlas Net.

Charity chvíli zaváhala, pak nerozhodně pokrčila rameny a ukázala pohybem hlavy na protější břeh. "Musíme tam."

Net s nevolí pohlédla na příkop plný marastu, ale mlčela.

"Máme k tomu nějaký důvod?" zeptal se místo ní Gurk.

Charity přeslechla vzteklý podtón jeho hlasu a odpověděla co nejklidněji. "Tohle je směr, který nám poradil Kyl."

"Kyl!" Gurk vztekle zalomil rukama ve vzduchu. "Zdá se, že ses do toho odporného chlapa zabouchla."

"Důvěřuju mu," odpověděla Charity klidně.

"Já taky," dodala Net.

Gurk na obě ženy vztekle pohlédl. "No, to je báječné," řekl jedovatě, "tak to jste už dvě."

"Tři," řekl Skudder klidně. Téměř rozpačitě se usmál, když si všiml udiveného pohledu Charity. "Neměl důvod nám lhát," pokračoval dál. "Kdyby chtěl, mohl nás kdykoliv zabít."

"Možná nechtěl," řekl Gurk. "Možná má s námi jiné plány."

Charity se už chystala k ostré odpovědi, pak si to ale rozmyslela, vykročila kupředu a vyšla z lesa.

Ovanul ji teplý závan, který s sebou přinesl zápach bahnitého koryta řeky. Charity se s mrazením v zádech ohlédla. Cítila se teď naprosto bezbranná. Přes všechna nebezpečí, která v sobě džungle skrývala, jim současně poskytovala jistý úkryt. Tady venku se však ocitli jako na podnose.

Podívala se do prázdného koryta řeky a v duchu uvažovala, jak je možné, že vegetace Moronů nebují i tam. Páchnoucí bahno by bylo přímo ideální živnou půdou pro spory a semenáčky, které sem jistě přinášel vítr. Ale jak daleko Charity dohlédla, nebyl v monotónní hnědi koryta řeky jediný kousek zelené nebo fialové barvy.

Net přistoupila k ní a opatrně se předklonila, aby nakoukla do hlubiny. "Nebude to zrovna jednoduché, sešplhat tam dolů."

Charity mlčky přikývla.

Koryto řeky nebylo sice nijak hluboké, ale břeh byl většinou z cihel, z betonu nebo kamení. Bude velmi nebezpečné sestoupit dolů a na druhé straně zase vyšplhat.

"Proč nejdeme přes most?" zeptal se Gurk. Zvedl ruku a ukázal na jednu ze zpola roztavených ocelových konstrukcí, které se pnuly přes vyschlé koryto Seiny v pravidelných intervalech.

Charity uvažovala jen několik vteřin a pak zavrtěla hlavou.

K nejbližšímu mostu to byly přinejmenším tři míle. A něco v duchu jí napovídalo, že ho stejně nebudou moci použít. To, že dole, na dně koryta nebylo ani stopy po životě, muselo mít nějaký důvod. Více než předtím jí teď řeka připadala jako bariéra, které se možná přiblížili až příliš blízko.

Její pohled přelétl dál po korytě řeky. Nedaleko místa, kde vystoupili z lesa, čněl ze dna dvacet metrů vysoký žulový pilíř. Dříve tam musel být ostrůvek, teď vypadala plošina pokrytá bujným zeleným porostem a několika většinou už zničenými domy doslova absurdně.

Zelený porost?

Charity se zadívala ještě jednou důkladněji. Ostrov a vše, co na něm stálo, bylo porostlé zeleným plevelem. Tu a tam zde zapustily kořeny dokonce i stromy a na jednom místě visel spletenec hnědozelených výhonků až téměř ke dnu řeky.

"Co vidíš?" zeptal se Skudder, kterému neušlo její zděšení.

Charity zamyšleně ukázala na malý ostrůvek. "Ten ostrov."

Skudder svraštil čelo a rovněž se podíval tím směrem, ale vypadalo to, že si nevšiml, ničeho nezvyklého, protože po chvíli se na Charity opět podíval udiveně.

"Je porostlý," řekla Charity. "Jako jediné místo široko daleko."

"No a?"

Charity pokrčila rameny. "Je to podivné. Přemýšlím, jestli to něco znamená."

"Možná," řekl Skudder. "Ale já tam určitě nepolezu, abych to zjistil."

Pustili se do sestupu, který byl, jak se ukázalo, mnohem snadnější, než se Charity obávala. Zpevněný břeh zde tvořil porézní pískovec, který za posledních padesát let pořádně zvětral vodou a deštěm, takže se mohli dobře přidržovat prsty rukou i špičkami bot. Skudder s Net byli i nyní v čele, zatímco Charity šplhala za Gurkem, který měl se svýma krátkýma rukama a nohama co dělat, aby ostatním stačil.

Šplhání kromě toho nepatřilo k vynikajícím trpaslíkovým schopnostem.

Charity několikrát vyděšeně natáhla ruku, když to vypadalo, že Gurk ztratí rovnováhu a zřítí se do hlubiny. A

jednou musela skutečně zasáhnout a chytit ho za límec, když se mu zvětralý kámen najednou rozdrolil pod prsty. Gurk poděkoval nenávistným pohledem a Charity si umínila, že mu poslední dva metry jejich sestupu pomáhat nebude.

A Gurk skutečně opět ztratil rovnováhu, když už byl téměř metr nad zemí. Svalil se na záda do bahna. To bylo dostatečně hluboké na to, aby se do něho úplně ponořil. Ale jen na chvíli. Vzápětí Gurk vyskočil, oběma rukama si přejel po tváři a otřel si bláto z úst, z nosu a očí. Pak se pustil z plných plic do nadávání. Vypadalo to, že má pod nohama pevnou půdu, ale ponořil se do hnědé, odporně páchnoucí břečky až po pás.

Charity se na Gurka dívala několik vteřin s nepokrytou škodolibostí a pak opatrně šplhala dál. Sama se také zatvářila zhnuseně, když se zabořila až nad kolena do bahna. Bylo nepříjemně teplé a lepkavé.

Možná, pomyslela si s mrazením v zádech, jsme se dostali k odpovědi na otázku, proč zde nic nežije, blíže, než tušíme.

Dopřála si ještě další půlminutu luxus sledovat špitajícího trpaslíka a pak se opět otočila k ostatním. Net a Skudder postoupili o několik kroků dopředu a opět se zastavili, aby se pozorně zadívali na protější břeh.

Na druhé straně se nic nehýbalo. Přesto se Charity zmocnilo jisté znepokojení, které každým okamžikem narůstalo. Učinila další krok a opět cítila, že bahno, kterým se brodí, není obyčejné bahno, ale hnědá substance, která se dost líně valí dál. A když se soustředila, připadalo Charity, že cítí vibrace nebo bušení, cosi jako sotva patrný, nekonečně pomalý tlukot vzdáleného gigantického srdce.

V první chvíli chtěla tu myšlenku zapudit jako docela scestnou, ale pak si uvědomila, že to není poprvé, co má tento pocit.

Vzpomínala si na něco, nač si vůbec vzpomínat nemohla, protože to nikdy nezažila. Začínalo to řečí - některá slova a pojmy Moronů se v ní čehosi dotýkaly, jako by hluboko v jejím nitru leželo jakési prastaré vědomí, k němuž se nedopracovala sama, ale jež zdědila.

Definitivně potlačila tyto úvahy a kráčela dál, ale už po pár metrech se opět zastavila. A také Skudder a Net se náhle zarazili.

Šedohnědá hmota se zvolna pohybovala. Na jejím povrchu se rýsovalo líné vlnění - pomalé klouzání slizké hmoty, jako by se k povrchu něco blížilo.

A pak najednou řeka explodovala.

Tam, kde dosud nebylo nic než klamný klid, náhle vytrysklo do výše pět šest bahnitých gejzírů. Vyvrhovaly šedozelené bahno, za nímž se valilo odporné vlhké teplo, takže se všichni čtyři zapotáceli. A uprostřed těchto běsnících bahenních vulkánů se najednou objevila temná těla s mnoha končetinami.

Charity vykřikla, když po ní chmatla tenká klepeta mravence jako ocelové kleště a chytila ji.

Pokusila se z nich vyškubnout, ale nestačily jí síly. Netvor ji bez patrné námahy zvedl prudce do výšky, přitiskl jí paže k tělu, a když se Charity pokusila namířit na mravence zbraň, zkroutil jí třetím chapadlem pravačku, takže se Charity sice podařilo stisknout spoušť, ale jedovatě zelený paprsek laseru prolétl kolem netvora neškodně a proměnil bahno za ním v kypící páru.

Charity se vzpírala a ze všech sil kopala kolem sebe, ale jedinou reakcí byla palčivá bolest, která jí projela pravým kotníkem.

Prsty přejížděla bezradně po opasku a pokoušela se zoufale vytáhnout druhou zbraň, kterou u sebe měla - ale našla něco jiného.

Mravenec vyrazil pronikavé zahvízdnutí, když Charity zapnula levačkou ochranný štít a přeskočilo na něho více než padesát tisíc voltů.

Sevření povolilo. Vzduch se naplnil zápachem spálené rohoviny.

Charity se zoufalým pohybem vysmekla, nešikovně se svalila do bahna a v poslední chvíli se vzpamatovala.

Skočil na ni druhý mravenec a byl odmrštěn stejně jako první.

Modrý praskající oblouk už ovšem zeslábl a druhý netvor nezůstal ležet jako jeho předchůdce, ale za okamžik se opět vzpamatoval. Nezaútočil sice, ale stál a způsobem připomínajícím člověka kroutil hlavou.

Potom se opět svalil na zem.

Charity rychle vytáhla druhou zbraň, odjistila ji a naslepo vypálila, když zaregistrovala koutkem oka pohyb. Laserový paprsek prorazil krunýř na hrudi mravence a veškerou svou energii pak vybil v jeho nitru. Příšera doslova explodovala, ale za ní se už řítila další.

Charity zastřelila i tu a pak se otočila. Za ní právě likvidoval Skudder a Net poslední dva mravence, kteří doposud přežili nezdařený pokus o útok. Zbývala jim ovšem jen krátká chvíle na oddych. Momentálně sice nebylo vidět další mravence, ale řeka jako by začala všude kolem vařit. Znamenala-li každá bublina v bahně dalšího mravence, pak se muselo v bahně těch bestií skrývat na tisíce!

Její pohled zavadil o jednu z mrtvol těch hmyzích příšer. Už se zpola ponořila do bahna, ale Charity přesto poznala, že se tento mravenec čímsi liší od ostatních. Vypadal menší a křehčí.

Ohlédla se po Gurkovi. Trpaslík opět upadl a seděl v mazlavé hnědé břečce až téměř po bradu. Jedním krokem se ocitla u něj, vytáhla ho do výšky a pak se s ním prodírala dál ke Skudderovi a Net.

"To je past!" vydechl Skudder. "Čekali na nás!"

Charity neodpověděla, ale zvedla laser a vypálila do líně se vlnících mas bahna. Cosi pod povrchem explodovalo. Spatřila oslňující záblesk, v němž se vzepjal mravenec a pak s pištěním zahynul. Ale i tento hmyzí tvor připadal Charity poměrně malý. Měřil nanejvýš metr a jeho končetiny byly tenounké jako zápalky. Co však příšerám chybělo na velikosti, to nahradily počtem... Hemžilo se to jimi všude.

Líné vlny se pomalu, leč neúprosně valily k nim. Charity se uštvaně rozhlížela kolem sebe. Nebyli teď už ani deset metrů od břehu řeky, ale Charity pochopila, že budou docela bezbranní, pokusí-li se teď vyšplhat nahoru po

téměř kolmé stěně. Už často zažila, že podobné příšery dokázaly šplhat po svislých stěnách jako mouchy.

A přesto neměli na vybranou. Dostanou-li se do lesa, budou mít snad větší šanci.

Skudderovi a Net dala posunkem na srozuměnou, co má v úmyslu, beze slova chytila Gurka za ruku a vlekla ho za sebou zpět cestou, kterou přišli. Nedbajíc na jeho vzteklé protesty, zvedla ho do výšky a přinutila ho, aby se zaklesl do jedné z četných trhlin ve zdi a sama se pak dala do šplhání vzhůru.

"Non! Cest un piége!"

Charity překvapeně vzhlédla. Patnáct metrů nad nimi se objevila postava. Proti oslnivému světlu slunce, které už stálo nízko nad obzorem, to byl černý, štíhlý stín, který ji v první chvíli vyděsil. Ale pak si všimla, že postava má pouze dvě, nikoliv čtyři ruce.

"Zpět!" křičel neznámý. "Čekají tady na vás!"

Charity na chvíli zaměřila pozornost jinam a právě tato vteřinka ji téměř stála život.

Zahlédla ve vlnícím se bahně trhavý pohyb a pak se šedivé bahno vedle ní proměnilo ve stříkající gejzír. Z něho se vynořil černý netvor s chitinovým krunýřem a chmatal po ní všemi čtyřmi končetinami.

Charity se prudce otočila a pokusila se zvednout zbraň, ale už během toho pohybu si uvědomila, že je pomalejší. Mravenec její paži téměř hravě odstrčil stranou a sevřel ji třemi nelidsky silnými, ocelově tvrdými prackami. Ozvalo se jasné elektrické praskání a vzápětí se mezi Charitinou kombinézou a tělem mravence napjal modrý elektrický oblouk. Útočník zařval bolestí. Ochranný štít nebyl bohužel dost silný, aby ho zabil nebo třeba jen těžce zranil. Šok patrně mravence ještě více rozzuřil, protože mrštil Charity o zeď s takovým vztekem, že jí to téměř vyrazilo dech. Viděla, jak se Skudder prudce otočil, zvedl zbraň a v poslední chvíli zaváhal. Byl téměř dvacet metrů odtud, což byla dost velká vzdálenost, a hrozilo nebezpečí, že by mohl omylem zasáhnout Charity místo mravence.

Sevření toho netvora zbavovalo Charity vzduchu. Před očima se jí začaly vytvářet rudé kruhy. Charity cítila, jak začíná ztrácet vědomí.

Pomalu v sevření obřího hmyzího tvora ochabovala.

Náhle a s odpudivým zvukem prolétlo kolem Charitina obličeje cosi tak těsně, že ucítila závan horkého vzduchu. V téže chvíli se krunýř na hrudníku mravence rozskočil a příšera byla odmrštěna jakoby ranou obří pěsti dozadu.

Charity ze všech sil bojovala proti mdlobám, které se jí už už zmocňovaly. Sípavě oddychovala, vyčerpána se opřela o stěnu a zaťala pěsti tak prudce, až se jí nehty zaryly do dlaní. Bolest pomohla.

Temný závoj před očima se rozplynul a postupně se jí vracel cit i do ochablých nohou. Vzduch v plících ovšem jako by se proměnil v tekutý oheň.

Charity se se sténáním ohlédla za sebe. Nebylo vidět žádného dalšího mravence, ale zdaleka ještě nebyl všemu konec - naopak. Ze všech stran se teď blížily vlny bahna a i nad ní se najednou ozval jasný cvrkot nenáviděných hmyzích bojovníků. Charity vzhlédla vzhůru a viděla, že ona postava, která ji varovala - a zachránila - už není na okraji zdi, ale obratně jako opice začala šplhat dolů. Na břehu se objevily černé, vyzáblé stíny několika mravenců, kteří se hned pustili do pronásledování.

Skudder vypálil a zabil jednu z příšer, která se bez hlesu svalila do hlubiny a zmizela v bahně. Ale ostatní nezadržitelně pokračovaly dál.

Charity čekala s rozbušeným srdcem, až se neznámý dostal těsně k ní - poslední dva metry překonal odvážným skokem - pak se otočila a naznačila mu posunkem, aby ji následoval. Ten zavrtěl hlavou, prudkými gesty ukázal na bahno a neustále něco opakoval ve své mateřštině, Charity mu ovšem nerozuměla. Nakonec se prostě otočila, chytila Gurka za ruku a vyběhla. A Francouz přestal křičet a vydal se za nimi.

Byl ještě dost mladý, měl možná osmnáct, devatenáct let, byl štíhlý a měl tmavé vlasy a sympatickou tvář, která však byla momentálně poznamenána šílenou námahou. Oblečenou měl jednodílnou kombinézu, která připomínala vlastnoručně vyrobené maskáče.

"Dík," řekla Charity, ztěžka oddychujíc, když dorazili ke Skudderovi a Net. Chlapec naklonil hlavu na stranu a tázavě na ni pohlédl. A teprve teď si Charity uvědomila, že jí nerozumí.

"A co teď?" zeptal se Skudder. Mladík se i na něj podíval nechápavě a indián na vysvětlenou ukázal na mravence, kteří už téměř zdolali zeď. Zvedl zbraň a zamířil, ale chlapec prudce zavrtěl hlavou a ukázal na žulový pilíř ostrova před nimi. A ačkoliv Charity jeho příšerné hatmatilce příliš nerozuměla, pochopila význam jeho gesta. Pochybovala však, že se jim podaří dostat se až tam. Mravenci se v téhle lepkavé břečce pohybovali mnohem rychleji než oni.

Skudder pochybovačně zahleděl na hocha, pak pokrčil rameny, otočil se a zase se zastavil, sotva udělal pár kroků. Laser v jeho ruce vychrlil zelený záblesk, který se o třicet metrů dál zabořil do bahna.

Ozvala se tlumená exploze a z řeky vyšlehl sloup bahna a chitinových střepin. Skudder se zlostně ušklíbl a zamířil na další vlnu v bahně.

Mladý Francouz mu ovšem stáhl ruku dolů a zavrtěl hlavou. Opět řekl cosi, čemu Charity dobře nerozuměla.

Skudder jeho ruku rozzlobeným pohybem odstrčil, ale nestřílel.

Díval se zmateně, jak chlapec sáhl do jedné z nesčetných kapes kombinézy a vytáhl bílý zrnitý prášek. Pečlivě ho pak rozsypal na plochu asi čtverečního metru a malými, záměrně pomalými kroky se jím probrodil. Pak vzrušenými gesty Charity a ostatním naznačil, aby to udělali jako on.

"Co je to?" zeptala se Charity nedůvěřivě.

"Krell - semínka," odpověděl Francouz. "Nesnášejí jejich chuť. Už na nás nezaútočí. Rychle!"

Rychle ho poslechla a táhla za sebou i Gurka. Pak se nervózně ohlédla na mravence. Zdálo se, že na ty příšery prášek v žádném případě nepůsobí. Nezadržitelně se valily dál, a neustále se přibližovaly.

Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu se ovšem ani teď neodhodlaly použít svých zbraní.

Skupině přesto zbývalo nanejvýš několik vteřin.

Vyběhli. Dostali se však pouze o několik kroků dál, když se Skudder opět zastavil a zděšeně zvedl ruku. A Charity najednou zaslechla nanejvýš podivný zvuk - jasné zabučení, které se pomalu změnilo v drásavé ječeni, jež působilo Charity i ostatním nesnesitelnou bolest. Pak se změnilo v ohlušující řev a jekot - a nad ostrovem se objevil gigantický stříbřitý disk!

"Kluzák!" vykřikl Skudder zděšeně. Zvedl zbraň a vypálil na létající desku dvě tři rány, které se ovšem bez účinku odrazily od pancéřovaného trupu. Kluzák vyrazil padesát, sto metrů opodál kolmo do výše, pak se převrátil přes hranu a obloukem se řítil na ně zpět. Charity a ostatní stáli jako opaření. Jen Skudder pálil dál z laserové pistole, co to šlo. Téměř každý z tenounkých paprsků zasáhl, ale malé zbraně nestačily na to, aby mohly kluzáku jakkoliv uškodit. Letoun se s ohlušujícím duněním řítil na ně, najednou se prudce zastavil a zrovna ve chvíli, kdy se Charity domnívala, že pilot chce zaútočit jako kamikadze, kluzák poněkud vystoupil do výšky.

Z jeho boku vystřelilo na půl tuctu oslnivých paprsků a proměnilo bahno kolem nich v kypící páru. Snesla se na ně horká záplava.

Charity počkala, až se její oči vzpamatovaly z oslňujících záblesků, pak opatrně otevřela víčka a rozhlédla se. Byli přímo uprostřed kruhu o průměru padesáti metrů, jehož konturu tvořilo kypící bahno.

Ta salva je neměla zabít, ale její poselství bylo téměř jednoznačné.

"Chtějí nás dostat živé," řekla Net.

Charity na to neodpověděla, ale pouze unaveně přikývla.

Bylo jí od samého začátku jasné, že útok je nemá zabít, ale pouze zajmout. Kdyby je chtěli mravenci zabít, nepřežili by ani jejich první útok.

Kluzák sestupoval níž jako lesklý, ocelový měsíc. Spouštěl se z oblohy a současně se k nim od břehu blížilo více než deset mravenců.

Charity horečně uvažovala. Mravenci měli naprosto jasný pokyn zajmout je živé - možná mají tedy ještě šanci.

"Utíkejte!" řekla. "Každý jiným směrem! Kluzák nás nemůže pronásledovat všechny najednou!"

Téměř současně všichni vyrazili - Net a mladý Francouz rovnou k ostrovu, Skudder téměř přesně směrem, odkud přišli a Charity k protějšímu břehu, přičemž za sebou vlekla Gurka. Kluzák nerozhodně zůstal viset ve vzduchu nad nimi. Pak zaburácely jeho motory, poskočil o dvacet třicet metrů výš a jeho palubní lasery opět vystřelily. Kolem Charity prolétl horký záblesk tak těsně, že ucítila smrtící žár jako dotek neviditelné, do běla rozžhavené ruky a zasténala bolestí. Kličkovala ovšem v běhu dál. Zoufale zvedla při běhu hlavu a podívala se nahoru na zlověstný kluzák.

Stalo se něco neočekávaného: kluzák zastavil střelbu. Na ostrově se najednou rozzářilo přízračné, rubínově rudé světlo a pak paprsek stejného laseru nahmatal stříbřitou létající desku a provrtal ji.

Seběhlo se to neuvěřitelně rychle, ale Charity přesto zaregistrovala, co se stalo: Laserový paprsek pronikl metrovým pancířem kluzáku jako papírem, propálil šikmo jeho trupem čistou kruhovitou díru a pak se jeho energie náhle rozvinula uvnitř letounu.

Na zlomek vteřiny zazářil kluzák oslnivým rudým světlem. Jeho trup se nafoukl jako balon a Charity ještě stihla odvrátit hlavu a zakrýt si rukama obličej, aby ji neoslepil záblesk, když se kluzák změnil v modrobílé miniaturní slunce.

Tlaková vlna srazila Charity na zem a vtlačila ji do bahna. Nad ní se přehnal závan horkého vzduchu. Přikrčila se a se zatajeným dechem čekala, až ohňová smršť pomine. Pak opatrně zvedla z bahna hlavu a ohlédla se.

Okolí se naprosto změnilo. Tlaková vlna smetla na zem nejen Charity a její přátele, ale i mravence a odmrštila je o několik metrů dál. Všude v šedém bahně plápolaly malé plaménky z míst, kam shora dopadly hořící trosky. Z lesa se vyvalil do výše mohutný, černý oblak dýmu. Kluzák se už nenacházel bez prostředně nad řekou, když ho laser zasáhl. To, co z něj zbylo, se muselo v plamenech zřítit do džungle.

Charity vedle sebe zaslechla dávivý kašel a prudce se otočila.

Také Gurk byl jako ostatní smeten k zemi a teď se celý udýchaný vyprošťoval z bahna. Přesvědčila se letmým pohledem, že Gurk není vážně raněn, pak se postavila a hledala pohledem ostatní. Skudder klečel na kolenou dvacet třicet metrů od ní a se sténáním si svíral levou paži, Net a mladý Francouz se s námahou zvedali ze země. Nebyli zřejmě nijak vážně raněni.

Také někteří mravenci zůstali naživu, ale vypadali podivně zmatení, jako by během vteřiny docela zapomněli, proč tady vlastně jsou. Jen jediný z nich učinil krok směrem ke Skudderovi, pak vyrazil téměř naříkavé zahvízdnutí, otočil se a odbelhal se ke svým kamarádům.

Charity posunkem naznačila Gurkovi, aby odešel k Net a k cizímu mladíkovi, a sama počkala na Skuddera, kterého podivné chování mravenců překvapilo stejně jako ji samotnou. Díval se totiž nechápavě na ty černé stvůry, které se rozhodně nechystaly vrhnout na své oběti. Teprve pak se váhavě otočil.

"Nechápu to," zamumlal. "Co..."

"Já také ne," přerušila ho Charity. "Ale měli bychom se snažit dostat se odsud."

Skudder vrhl poslední pohled na mravence, pak chvatně přikývl a pospíšil si aby se spolu s ní dostal k Net a k ostatním. Když k nim dorazili, přiblížili se k ostrovu už na necelých dvacet kroků. A Charity pochopila, proč je sem ten mladý Francouz přivedl. Žulové pilíře byly hladké jako naleštěné sklo, ale teď se ocitli bezprostředně pod místem, na němž se přes jejich okraj vysouvala změť výhonků.

Charity si mezi rostlinami všimla silného lana, které sahalo až téměř na dno řeky. Jeho barva byla tak dokonale sladěna s pozadím, že bylo třeba dívat se velmi pozorně, aby si ho člověk všiml.

Povzpomínala si na všechny zbytky svých znalostí francouzštiny a zeptala se mladého Francouze: "Tam nahoru?" Chlapec na ni překvapeně pohlédl. Pak se mu po tváři mihl letmý úsměv. "Ano," odpověděl. "Musíme k

pevnosti, dříve než se vrátí."

Charity přikývla. Ke svému překvapení zjistila, že tomu chlapci rozumí, když hovoří pomalu. Nic si nenalhávala. Mravenci opravdu mohou přijít a tentokrát zřejmě ne s jednou, ale s celým tuctem ozbrojených lodí.

Dorazili k úpatí ostrova a mladý Francouz začal obratně šplhat po laně. Net se okamžitě vydala za ním, zatímco Skudder se pochybovačně podíval na Charity a Gurka. "Zvládnete to?" zeptal se.

Charity jen přikývla, ale Gurk energicky protestoval. "Vyloučeno!" skřehotal. "Tam se nikdy nedostanu."

Skudder odevzdaně povzdychl a posadil si trpaslíka jako dítě na ramena. "Drž se," přikázal mu.

Gurk pištěl zděšením, ale Skudder se už vyšvihl na lano a začal šplhat, takže trpaslíkovi nezbývalo nic jiného, než se ze všech sil držet. Charity se jen letmo pousmála a vrhla poslední pohled na mravence.

Ti se opět shromáždili na opačném břehu řeky, ale nechystali se šplhat nahoru ani se neotočili a nechystali se je pronásledovat. Vypadali naprosto bezradní - jako stroje, jejichž program najednou vypověděl službu.

Nechala planých úvah, uchopila lano a začala šplhat nahoru.

Lehkost, s jakou se tou cestou vydali Skudder a mladý Francouz, byla ošidná. Charity musela zmobilizovat veškeré své rezervy sil, aby vyšplhala oněch patnáct dvacet metrů. Poslední úsek by už téměř nezvládla, kdyby ji Skudder prostě nevytáhl nahoru.

Charity se celá udýchaná svalila na kolena, zalapala po dechu a přitiskla si dlaně k tělu. Ruce ji pálily, jako by je vytáhla z ohně.

Hrubé lano jí podřelo pokožku.

"Můžeš jít?" zeptal se Skudder ustaraně.

Přinutila se k úsměvu a přikývla. To ovšem nezměnilo nic na faktu, že jí Skudder musel pomoci vstát.

"Nemůžeme tady zůstat," řekl indián z kmene Hopi ustaraně.

Podíval se na jejich zachránce a udělal tázavý posunek. "A kam teď, ty chytráku?"

Mladý Francouz mu samozřejmě nerozuměl. Přesto se ovšem usmál a ukázal na nasypané návrší, vysoké asi jako dospělý člověk. Z jakéhosi důvodu byl zřejmé jediným z nich, kdo neměl ani nejmenší strach. Ba naopak - vypadal téměř vesele. "Zavedu vás k pevnosti," řekl.

Charity se pátravě rozhlédla. Neviděla nic, co by se alespoň vzdáleně nějaké pevnosti podobalo. Na Skudderův tázavý pohled odpověděla pokrčením ramen a beze slova vykročila za chlapcem.

Za násypem se tyčily ohořelé rozvaliny několika menších domků. Charity bezděky napadlo, že tam někde leží jejich cíl, ale mladý Francouz mířil cílevědomě k návrší porostlému plevelem - a když přišli blíž, uviděla Charity, že to není násep. Pod bující zelení a fialovými rostlinami se leskla ocel.

Překvapeně se dívala, jak jejich průvodce odhrnul příkrov z větví a křoví. Za ním se objevila pancéřová ocel. Chlapec položil dlaň na rudý kruh, který byl vyleptán do kovu. V kovové ploše se otevřely dveře velikosti dospělého člověka a za nimi prosvítalo mírné nažloutlé světlo.

"Co je to?" zeptal se Skudder nedůvěřivě, zatímco Francouz se přikrčil, prošel dveřmi, otočil se a vzrušeně na ně kýval, aby šli za ním.

"Nejsem si jista," odpověděla Charity, "ale myslím, že to vím."

Byla první, kdo vstoupil za mladým Francouzem dveřmi dovnitř.

Místnost byla dost malá a nízká, napěchovaná počítači, monitory a třemi masivními křesly, která zabírala téměř celý zbytek interiéru.

Vzduchem se neslo sotva slyšitelné uklidňující bzučení: většina obrazovek a monitorů byla v provozu.

Ustoupila o kus stranou, aby uvolnila místo Skudderovi a Gurkovi, kteří se za ní protlačili nízkými dveřmi. Chlapec stiskl tlačítko ve stěně a pancéřové dveře se opět zavřely. Pak se s vítězoslavným úsměvem otočil k Charity a učinil efektní dramatické gesto.

"Vítám vás ve své pevnosti," řekl.

"Pevnosti?" Charity se letmo usmála, ale neřekla nic a místo toho se důkladněji rozhlédla kolem sebe. Věděla, kde se ocitli. Nikdy do takového prostoru nevstoupila, ale viděla hodně jeho fotografií.

To, co ji překvapilo, byla skutečnost, že ještě vůbec existuje - a zcela zřejmě funguje.

"Co je to, k čertu?" zeptal se Skudder ještě jednou.

"Leopard 2000," odpověděla Charity s naprostou jistotou.

Výraz Skudderovy tváře se ještě více zachmuřil.

"Obrněný transportér," dodala rychle. "Nejnovější model německé vojenské techniky, vyráběný výlučně pro NATO a export do USA." Charity pocítila letmé, nepříjemné zamrazení. Pohled na toto obrněné vozidlo by ji měl naplnit uspokojením, ale stal se pravý opak.

Tento neporušený relikt dávné minulosti jí připomněl, jak příšerným způsobem se změnil svět, z něhož pocházela.

"Obrněný transportér?" ujistil se Skudder. "Ty myslíš tanky nebo něco takového, co jsme měli tam?"

"Ani v nejmenším," odpověděla Charity. "Tohle je přímo zázrak techniky. Tahle věcička by si to mohla klidně rozdat s celou armádou mravenců."

Skudder byl pořád ještě zmaten. "Ty si myslíš, že tenhle transportér sestřelil ten... kluzák?"

Charity přikývla. "Tahle věcička má sto megawattový rubínový laser," odpověděla. "Kdybys chtěl, mohl bys jím rozřezat celou Eiffelovku."

"Takže jsme tady v bezpečí?" zeptala se Net váhavě.

Charity chvíli přemýšlela. "Obávám se, že ne," řekla poté.

"Nemám tušení, jak je možné, že po takové době ještě funguje, ale raději bych tady nechtěla být, až naši

přátelé pochopí, s čím mají tu čest."

Opět pohlédla na chlapce. "Jsou tady ještě další tanky?" zeptala se s gestem, kterým obsáhla celý interiér. Mladý Francouz zřejmě nerozuměl její otázce, protože svraštil čelo.

"Myslím, jestli je to jediný transportér, který tady máte," vysvětlila Charity.

"Tohle je pevnost," přerušil ji chlapec. "Nechápu, co myslíte."

Charity potlačila zklamaný povzdech. "Obávám se, že vás musím zklamat," řekla lámanou francouzštinou. "Tohle není pevnost.Kde žijete? Ve svobodné zóně?"

Chlapec přikývl a Charity se zdálo, že zahlédla v jeho pohledu nedůvěřivé zablýsknutí.

"Co je to za řeč?" zeptal se Skudder.

"Francouzština," odpověděla Charity. "Tohle je Paříž. Hlavní město Francie."

"Vůbec jsem netušil, že umíš francouzsky," řekl Gurk s uštěpačným úšklebkem. Charity ho zpražila nevrlým pohledem a pak se opět otočila k mladému muži.

"Jak se jmenujete?" zeptala se.

"Jean."

"Dobrá, Jeane," řekla Charity. "Děkuji vám, že jste nám zachránil život. Ale nejsem si jistá..."

"To jsem nebyl já."

Charity na něj zaraženě pohlédla. "Cože?"

"Já to nebyl," zopakoval Jean. "Byl jsem venku, abych vás varoval.

Pevnost musela zahájit střelbu sama od sebe."

Oči mu náhle vzplály mladistvým vzrušením.

"Celou dobu jsem věděl, že je schopná bojovat," řekl. "Ale nevěděl jsem, jak je silná. Teď můžeme s těmi mravenci zatočit. A také s lovci."

Při posledním slově se jeho hlas změnil. Náhle se zachvěl nenávistí.

"Obávám se, že s tímhle budeme muset ještě nějakou dobu počkat," řekla Charity opatrně. Hovořila teď pomalu a velmi trpělivým tónem. "Vrátí se, Jeane. A pak už tady nebudeme v bezpečí."

"Nesmysl!" namítl prudce Jean. "Sama jste viděla, co..."

"Vím, co tenhle stroj dokáže," přerušila ho Charity mírně.

"Vím to pravděpodobně lépe než vy. Ale znám také jeho meze. Věřte mi, musíme odtud."

"Tahle pevnost je neporazitelná," trval na svém Jean. "I kdyby přiletělo sto lodí!"

"To je docela možné," řekla Charity vážně, "ale Morony nesmíte nikdy podceňovat. Disponují zbraněmi, které si ani nedokážete představit, Jeane. Chtěl byste snad sedět v tomhle transportéru, až Moroni svrhnou na ostrov jadernou nálož?"

Podle výrazu Jeanovy tváře se zdálo, že ani neví, co to je jaderná nálož. Ale zdálo se, že přinejmenším chápe, jak vážně jsou myšlena Charitina slova, protože už neodporoval.

"Svobodná zóna," řekla Charity. "Mohl byste nás tam zavést?"

Mladík zaváhal. Jeho pohled na chvíli nejistě zkoumal Net, Skuddera a Gurka. Pak váhavě přikývl.

"Můžete nám věřit, Jeane," řekla Charity s úsměvem.

"Kdo jste?" zeptal se Jean. "A kdo jsou tihle?" Ukázal na Gurka a dva ostatní.

"Všechno vám vysvětlíme," odpověděla Charity, "ale teď musíme jít. Třeba jen kvůli tomu," dodala, jako by ji najednou něco napadlo, "abychom tenhle transportér zachránili. Až se sem vrátí, možná ho neobjeví, když tady nebudeme."

Mladý Francouz pořád ještě váhal. "Nebyli jste sami," řekl.

"Měli jste s sebou lovce. Proč?"

"Lovce?"

"Kyla," řekl Gurk. "Viděl megamana."

"Vy myslíte toho muže v černé kombinéze, který nás zprvu doprovázel?" ujistila se Charity.

Jean přikývl. "Lovce," řekl. "Co s ním máte společného? Jak to, že byl s vámi? A proč na vás nezaútočil?"

"I tohle vám vysvětlím - později," řekla Charity. Pokynula rukou k bzučícím a blikajícím kontrolním přístrojům transportéru.

"Prosím vás, Jeane. Tohle vozidlo reaguje zcela automaticky, jak jste sám viděl. Pokud jeho elektronický mozek dospěje k závěru, že jsme v nebezpečí, zahájí palbu na mravence. A pak o svou pevnost přijdete."

Její kalkulace byla správná. Jean ještě krátkou chvíli uvažoval, ale pak zřejmě uznal, že Charity má pravdu. "Tak dobrá," řekl s těžkým srdcem, "tak pojďte se mnou."

Jeho pohled téměř zkormouceně přelétl po blikajících kontrolních přístrojích. Charity čekala, až je vypne. Neudělal však nic takového, jen se po chvíli s hlubokým povzdechem otočil a zamířil ke dveřím.

"Vy je nevypnete?" Charity na něj zmateně pohlédla.

"Vypnout?" Jean evidentně nechápal, co má Charity na mysli.

- Charity ukázala na kontrolní pult. "Motor ještě pořád běží," řekla.

"Jaký motor, o čem to mluvíte?" zeptal se nechápavě Jean.

Charity na něj užasle pohlédla. Zřejmě nejenže neměl tušení, co našel, ale nechal všechno naprosto beze změny. Třebaže jí ta myšlenka připadala v první chvíli neuvěřitelná, motor leopardu musel běžet celé roky, více než padesát let.

Bude tedy lépe, když se ničeho nebudou dotýkat. Jen Bůh ví, co by se stalo, kdyby vypnuli jaderný motor, který běžel již padesát let...

Otočila se ke dveřím a téměř vrazila do Net, jež se znechuceně pokoušela setřít ze sebe šedivé bláto. "Co je tohle k čertu za svinstvo?" nadávala mladá poušťařka. "Je to horší než lepidlo!"

Jean na ni tázavě pohlédl a Charity mu slova volně přeložila.

"Manna," řekl Jean Gurk na něj zmateně pohlédl.

"Jen tomu tak říkáme," řekl. "Neradil bych vám, abyste to jedli.

Ale té mravenčí pakáži to chutná znamenitě."

"Mravenčí pakáži?"

"Mladým mravencům," vysvětlil Jean. "Vajíčka, která klade královna, se nosí sem k řece, kde se líhnou. Mláďata pak, než dorostou a vyškrábou se na pevninu, žijí výlučně z manny. Ale nepohrdnou občas i jinou svačinou, když se jim podaří ji dostat."

"To jsme si všimli," prohlásila Charity.

6

Byl zmaten. Poznal pocit, který až do té chvíle neznal, ba ani ho nepovažoval za možný, pocit, že je bezmocný, že neví, co udělat dál. Poprvé v životě stál Kyl před situací, kterou nedovedl odhadnout.

Všechno bylo tak docela jiné. Události se vyvíjely způsobem, který ho nejen překvapil, ale který jím hluboce otřásl. Cítil se zcela vyveden z míry. Jeho život, který se až dosud skládal pouze z poslušného plnění příkazů, teď byl postaven na hlavu. Nevěděl, jak je možné, že je zde.

Nevěděl, proč ho Stone strčil do transmitéru. A ještě méně věděl, proč kapitána Lairdovou nezajal a proč nezabil ostatní, jak to bylo jeho povinností. Všechno bylo tak zmatené a tak zdánlivě nesmyslné.

Cítil jakýsi nový druh bolesti a hlubokou temnou prázdnotu, která se rozprostřela v jeho nitru. Nevěděl, jak si má vysvětlit, že je ještě vůbec naživu.

Ze všech záhad byla právě tato možná ta největší. Genetické přeprogramování buněčného kódu jeho DNS z něj nejen udělalo nadčlověka, ale mělo by mu způsobit okamžitou smrt v téže chvíli, kdy vylezl z transmitéru a pochopil, že je to skutečně Shai, kde končí spojení.

Ale byl naživu a udělal něco nepředstavitelného - zradil vládce. Nejenže nezatkl kapitána Lairdovou, jak bylo jeho úkolem, navíc ještě jí a ostatním pomohl k útěku a zabil přitom dva služebníky.

Kromě toho byl vinen smrtí kněžky. Ta stará žena musela ztratit rozum, když jej spatřila.

Ať už pro ni jeho objevení znamenalo cokoliv, muselo být pro ni tak strašlivé, že dala raději přednost smrti, než by připustila, aby se jí dotkl.

Možná, pomyslel si, to souvisí s těmi zraněními. Byl raněn mnohem hůř než kterýkoliv megabojovník před ním. Útok kapitána Lairdové v poušti ho téměř zlikvidoval. Stejně ještě zdaleka nebyl v pořádku, když pronikl do Shai-Taanu a když na něj najednou zaútočil tucet Stoneových vlastních mravenců. Možná se v jeho mozku něco porouchalo.

Kyl věděl, jak je tento orgán citlivý navzdory všem změnám, které se na něm prováděly. Bylo to nebezpečí, na něž ho jeho učitelé neustále upozorňovali: ať už mu udělá kdokoliv cokoliv, v jeho těle nebylo orgánu, který by se sám během velmi krátké doby nedokázal zregenerovat. Jedinou výjimku představoval mozek. Byl příliš komplexní, než aby se jeho buňky daly libovolně reprodukovat.

Samozřejmě bylo jistým způsobem jištěno i tohle. Kyl věděl, že v jeho mozku je biologický spínač, který nedělá nic jiného, než že nepřetržitě kontroluje funkce ostatních mozkových buněk jako trvale spuštěný program složitého počítače. A že tato skupina buněk by okamžitě přivodila jeho smrt, kdyby zjistila, že jeho schopnost logického uvažování a jednání je narušena nad určitou mez.

Ale co se stane, pomyslel si, když bude vyřazena z činnosti i tato část mozku?

Nedovedl tu myšlenku až do konce. Ne, to, co se s ním stalo, nesouviselo nijak s organickou funkcí nebo s chybou v hlavním programu.

Musel myslet na to, co mu předtím řekla kapitán Lairdová. Ta slova se ho přece neměla dotknout, ale přesto se to stalo a něco v něm spustila. Bylo to, jako by se v něm něco probouzelo, docela nový Kyl, který neměl nic společného s megabojovníkem, jímž byl po pětadvacet let svého života. Nevěděl ještě, co si má o tomto novém Kylovi myslet - ale naháněl mu strach.

Jeden z jeho hypersenzitivních smyslů se ohlásil a Kyl zareagoval instinktivně. Bleskurychle se vrhl stranou, plavným pohybem kočky se ukryl za kmenem mohutného stromu a teprve pak se pečlivě zaposlouchal.

Všechny pachy a optické efekty lesa ho zaplavily jako mohutná vlna a v této chvíli ho docela zmátly. Pochopil, že jistou dobu, jejíž délku ani nebyl schopen odhadnout, šel džunglí naslepo. Nevnímal téměř nic ze svého okolí a byl zaměstnán pouze svými myšlenkami a pocity. A to ho opět vyděsilo. Copak se nenaučil věnovat všechnu pozornost okolí, ať byl kdekoliv a ať ho trápily jakékoli problémy?

Proboha, co se to s ním děje?

Kyl pochopil, že už se zase soustředí více na své myšlenky než na své okolí, a přinutil se zavřít oči a naslouchat zvuku, který ho varoval.

V první chvíli se mu to téměř nezdařilo. Džunglí se ozývalo příliš mnoho rozmanitých zvuků - šumění větru v korunách stromů, skřeky a výkřiky zvířat, kroky drobných tvrdých hmyzích končetin po listech a po zemi.

Kyl poprvé v životě proklel nepřirozenou citlivost svého sluchu, protože ten mu umožňoval nejen registrovat dýchání člověka na vzdálenost padesát metrů, ale dovoloval mu slyšet i bezpočet jiných zvuků, které zde byly pořád a všude, i když obyčejné lidské ucho vnímalo pouze ticho. Normálně by byl schopen všechny tyto rušivé zvuky odfiltrovat, ale teď mu to připadalo obtížné. Potřeboval nekonečně dlouhou dobu, než opět rozpoznal podezřelý zvuk ve spleti jiných, a pak ještě několik vteřin, než mu bylo jasné, co slyší.

Byly to kroky. Kroky dvou mužů a čtyř nebo pěti služebníků, kteří se rychle blížili k jeho úkrytu. A nijak si nedávali záležet, aby je nebylo slyšet. Zdálo se, že se cítí velice jistí - a proč také ne? Vždyť tohle byl jejich revír, místo, kde byli doma.

Kyl ještě chvíli naslouchal, pak se napřímil a odplížil se o pár kroků doleva za kmen povaleného stromu. Pronikavý zápach hniloby překryje jeho vlastní pach.

Kyl čekal. Uplynulo jen několik okamžiků, kroky by teď zaslechl i normální člověk, a pak je spatřil. Nízký porost se zachvěl, jak služebníci kráčející vpředu klestili cestu oběma mužům. Kyl přestal dýchat a téměř na minutu dokonce zastavil bušení svého srdce.

Ti dva muži byli megabojovníci jako on. Byli ještě velice mladí, ale i na žáky se chovali téměř trestuhodně lehkovážně. Nezapnuli si maskovací zařízení svých kombinéz, takže čerň jejich oděvů, pohlcující světlo, se zřetelně odrážela od zeleně a fialové barvy džungle. A místo aby sledovali okolí, spolehli se zřejmě docela na pozornost služebníků, protože byli zabráni do intenzivního rozhovoru. Kyl si nevšímal, o čem mluvili, ale zaslechl jejich smích a viděl, že jeden z nich neustále ukazuje na keř před nimi.

Blázni, pomyslel si Kyl s opovržením. I pro toho domorodce s rudou pletí, který doprovázel kapitána Lairdovou, by bylo zřejmě hračkou ty dva překvapit. Podařilo by se mu ty dva zabít dřív, než by stačili pochopit, že jim hrozí nebezpečí.

Kyl pocítil opět chladný děs, když si uvědomil, co dělá. Díval se na ty dva megamany očima nepřítele. Odhadoval své šance, jak je přemoci. Zabíjecí stroj, kterým byl, už se v něm rozběhl na plné obrátky - jenže tihle vpředu byli jeho bratři! Co se to s ním pro všechno na světě děje?

Prudce vstal a zvedl obě paže. Když už jsou ti dva hlupáci, pak alespoň služebníci zaregistrují tenhle pohyb. A skutečně se dva z nich bleskurychle otočili a vytáhli zbraně. Nevystřelili ovšem, když poznali, kdo před nimi stojí.

Také dva mladí megabojovníci konečně přerušili svou debatu.

Jeden z nich byl přece jen duchapřítomnější a přizpůsobil barvu svého oděvu okolí. Druhý zíral na Kyla vytřeštěnýma očima. Kyl na chvíli necítil nic jiného než intenzivní přání udělit těmhle mladým hlupákům lekci. Ale samozřejmě to neudělal. Zůstal nehybně stát, pak velkým krokem překročil povalený strom a zamířil k oběma megamanům.

Služebníci sledovali jeho pohyby namířenými zbraněmi, ale nepodnikli nic. Jen jejich pohledy nerozhodně těkaly mezi dvěma mladými bojovníky a jím. Kyl se k těm dvěma neopatrníkům přiblížil až na pouhé tři metry.

"Kdo jsi?" zeptal se ten, jehož maskovací oděv byl aktivní.

"Jmenuji se Kyl," odpověděl Kyl. "Megabojovník první třídy."

Marně čekal na jakoukoliv reakci.

Zaregistroval zvýšenou srdeční činnost obou. Jenže tohle vzrušení způsobilo jen a jen to, že se objevil, a nikoliv jeho jméno. Zdálo se, že ti dva ani nevědí, kdo je.

"Kyl? Tohle jméno jsem nikdy neslyšel."

"Byl jsem... nějakou dobu pryč," řekl Kyl vyhýbavě. "Prosím tě, dezaktivuj svůj oděv. Vadí mi, když musím mluvit s listem," dodal.

Bojovník na chvíli zaváhal, ale pak spustil ruku k opasku a z rozmazané skvrny uprostřed lesa se opět vylouplo štíhlé tělo v černé kombinéze. Další chyba, které by se Kyl nikdy nedopustil. Pochopil definitivně, že tihle dva pro něj nepředstavují žádné nebezpečí. Kdyby chtěl, ty dva by odrovnal, aniž by stihli pochopit, co se děje.

"Ty jsi..."

Náhle se po tváři jednoho z mladých mužů mihl výraz zděšení.

Jeho ruka se svezla k opasku a sáhla po zbrani.

Zdálo se, že i jeho nedůvtipný průvodce najednou pochopil, že Kyl rozhodně není jen tak na procházce, a také on vytáhl zbraň a bleskurychle ustoupil o tři čtyři kroky dozadu. Kyl měl co dělat, aby potlačil opovržlivý úsměv.

"Jsem ten, koho hledáte," řekl klidně. "Předpokládám, že mě hledáte?"

"Ani se nehni!" řekl mladší z těch dvou. "Jediný nesprávný pohyb a zemřeš!"

Kyl se mírně zasmál. "Nebudu se bránit," řekl. "Zabijte mě."

Zatímco zbraně obou mladých bojovníků zůstaly i nadále namířeny na jeho hrud, dva služebníci se přiblížili a sáhli mu po pažích.

Ruce mu drsně zkroutili za záda a spoutali je. Kolem kotníků mu zacvakly ocelové kruhy, takže teď mohl dělat jen malé, neohrabané krůčky. Pak se oba mravenci opět chvatně stáhli do pozadí. Na rozdíl od těch dvou hlupáků zřejmě moc dobře věděli, že i spoutaný představuje smrtelné nebezpečí.

"Máme tě omráčit, nebo půjdeš dobrovolně?" zeptal se mladší z obou bojovníků.

Kyl pochopil. "Máte mě zajmout živého?" zeptal se překvapeně.

Megaman přikývl. "Pokud to bude možné. Ale jestli se nám pokusíš utéct, zabiju tě."

Kyl se ani nenamáhal s odpovědí.

Po výstupu sem jí cesta nazpět připadala téměř jako oddych.

Alespoň několik prvních minut.

Jean je téměř nekrytým terénem odvedl ke zřícenině. Sestoupili do sklepení. Odtud vedla cesta do zchátralé kanalizační šachty, kterou sice už padesát let žádná odpadní voda netekla, která však příšerně páchla. Pak šli kus podél kanálu, až se nakonec Jean zastavil a začal lomcovat s poklopem v zemi. Vedl si tak samozřejmě, jakoby kolem nich nepanovala téměř absolutní tma.

Na jeho pokyn se pak sešplhali po žebříku dolů. Ačkoliv Charity neviděla ani na krok, přece jen cítila, že

propast musí být velice hluboká. Už dávno museli být pod korytem vyschlé řeky a přesto klesali stále níž. Jean je vedl labyrintem chodeb, které byly občas tak těsné, že se museli plazit po čtyřech. Ale rozhodně tady dole nebyli sami. Charity několikrát zaslechla zvuky, které nezpůsobila ani ona, ani ostatní, jednou se Jean prudce zastavil a přikázal jim šeptem, aby byli zticha. A ačkoliv Charity nezaslechla jediný zvuk, měla pocit, jako by na ni někdo upřeně hleděl a prohlížel si ji - oči, které vidí i za naprosté tmy jako za jasného dne. Po chvíli si Jean s úlevou oddychl a řekl, že mohou jít dál. Charity se ho zeptala na důvod jeho neklidu.

"Krysy," řekl pouze.

Charity ucítila nový ledový záchvěv. Nenáviděla krysy. Jestliže tihle žraví hlodavci v tomto světě přežili, znamenalo to s poměrně velkou pravděpodobností, že se přizpůsobili. A Charity neměla nejmenší chuť setkat se s krysou v téhle příšerné džungli.

"Jak je to ještě daleko?" zavrčel Skudder po chvíli. Jeho hlas zněl dutě a zkresleně ve vysokém okrouhlém tunelu, kterým kráčeli.

Trvalo dlouho, než k nim dolehla ozvěna jeho hlasu. Stejně jako jejich kroky zněla tlumeně a kovově.

Jean na otázku neodpověděl a Charity teprve po několika vteřinách došlo, že jí vůbec nerozuměl. Rychle ji přeložila a Francouz odpověděl: "Hned tam budeme. Ještě okamžik."

A skutečně neuplynula ani minuta a on je několika slovy požádal, aby chvíli počkali. Vzdálil se do tmy, ale ne příliš daleko. Pak ho slyšeli, jak někde s čímsi lomozí a najednou se před nimi rozzářilo jasné bílé světlo. Charity si dlaní zakryla oslepené oči. Také Skudder a Net vyděšeně přivřeli víčka, zatímco Gurk stál naprosto nehybně a zíral do oslnivého kužele světla. Zdálo se, že jeho očím prudké světlo ani v nejmenším nevadí. Charity v duchu uvažovala, jestli nebyl během posledních minut tak zamlklý proto, že jako jediný ve tmě něco viděl.

"Pojďte sem!"

Charity s mrkáním přistoupila k němu. Její oči si pomalu přivykly na prudké světlo. Viděla, že se nacházejí skutečně v jakési obří rouře, jejíž stěny byly skvrnité a poseté rezavými místy jako vyrážkou.

Ve vzduchu visel těžký intenzivní zápach, který znemožňoval dýchání.

Charity ho v první chvíli nedokázala zařadit, ale pak její pohled padl na vrstvu černého, lepkavého bahna na dně roury. Sahala téměř po kotníky. Teď tedy bylo jasné, kde se ocitli. Roura byla částí starého ropovodu, jedné z mnoha ocelových žil, jež zásobovaly světovou metropoli černou krví, která umožňovala jejímu srdci tlouci - ropou.

Dva kroky před Jeanem se zastavila a dívala se na něj zpola překvapeně a zpola zvědavě. Mladý Francouz už nestál na zemi, ale na jakési podivné konstrukci, která Charity v první chvíli připomněla motocykl.

Ale vozidlo nemělo dvě, nýbrž šest kol. Čtyři z nich byly připevněny na jakýchsi výložnících, které směřovaly v úhlu třiceti stupňů od vozidla, takže kola jela po vnitřních stěnách roury zakřivených vzhůru.

To vozítko vypadalo opravdu legračně jen na první pohled.

Pak Charity pochopila, jak účelný je takový stroj uvnitř potrubí: Chtít projet ocelovou rourou o průměru tři metry na motocyklu by byl krkolomný kousek. S tímhle vozítkem to byla pravděpodobně hračka. Pokud motor, čouhající zpod rozbitého plastového krytu, vydrží to, co slibovala jeho velikost, pak by se mělo Jeanovi s tou věcí podařit jet.

Mladému Francouzovi neunikly obdivné pohledy, kterými Charity hodnotila jeho podivuhodný dopravní prostředek. Jeho tvář se rozzářila pýchou. "Líbí se vám moje motorka?"

"Je to... velice zajímavá konstrukce," řekla Charity vyhýbavě.

"To jste postavil sám?"

Jean horlivě přikývl. "Měli byste vidět, v jakém stavu jsem to dostal. Nic než hromada šrotu. Trvalo mi dva roky, než jsem ho postavil.

Ale teď je nejrychlejší v celé svobodné zóně."

"Chcete tím říci, že nejste jediný, kdo něco takového má?" přerušila ho Charity.

Jean na ni pohlédl, jako by se ho zeptala, jestli slunce vychází ráno. "Samosebou," odpověděl. "Většina lidí má tohle vozítko. Jak jinak by se dostali z místa na místo?"

"Samozřejmě," odpověděla Charity s nejistým úsměvem. "To byla hloupá otázka." Pohodila hlavou do tmy za Jeanem. "Takže existuje více takových tunelových spojení?"

"Spousta. Já sám jich znám aspoň dvacet. Několik se jich zřítilo, a dva nebo tři byly uzavřeny, když se nevrátilo pár lidí, co je chtělo prozkoumat. "Celkově jsou ovšem bezpečné," dodal téměř překotně, když viděl, že sebou Charity trhla. "Mravenci se sem dolů nikdy nedostanou a lovci taky ne. Myslím, že vůbec nevědí, že tyhle chodby existují. Je tady ovšem jistý problém," řekl.

"Jaký?"

"Můžu vzít jen jednoho z vás, nanejvýš tak ještě toho trpaslíka.

Ale ostatní budou muset počkat, až se vrátím."

"Můžeme jít pěšky," řekla Charity. "Jeďte prostě před námi a ukazujte nám cestu."

"Jít pěšky?" Jean se zasmál, jako by řekla podařený vtip. "Je to téměř deset kilometrů. Na vozítku mi to potrvá nanejvýš pár minut.

Musím ovšem jet třikrát."

Charity ostatním přeložila, co řekl. Skudder se zlostně ušklíbl.

"To se spíš budu celý den plazit po čtyřech, než bych nasedl na tuhle zrůdu." prohlásil. Net svraštila čelo, ale Gurk si pospíšil, aby Skudderovi chvatným přikývnutím přizvukoval.

"Nesmysl!" odpověděla Charity. "Nemáme ani čas ani síly k tomu, abychom šli míle a míle jakýmsi potrubím pěšky. Ten mládenec má pravdu - jeden z nás by měl jet s ním a promluvit si s jeho lidmi.

Ostatní počkají tady." Ukázala na ránu ve Skudderově paži, kam ho zasáhl rozžhavený kovový úlomek. "Nejlíp bude, když ho doprovodíš.

Potřebuješ doktora."

Skudder udělal rukou opovržlivý posunek. "Pojedeš ty," řekl tónem, který nestrpěl odporu.

"Má pravdu," připojila se Net. "Už jen proto, že jsi z nás jediná, kdo zná jejich jazyk. Mně a Skudderovi by to připadlo dost obtížné, kdybychom měli odpovědět na nějaké jejich dotazy."

"A možná že nejsou všichni tak přívětiví, jako tohle dítě," dodal Gurk.

Charity na skřeta zlostně pohlédla, ale nenamítala už nic. Pomyšlení, že tady ty tři nechá, se jí moc nezamlouvala, ale neměla na vybranou. S těžkým srdcem tedy přikývla. "Tak dobrá. Pošlu ho co nejrychleji zpátky."

Otočila se, zamířila k Jeanovi a chtěla se vyšplhat k němu na sedadlo vozítka. Chlapec ovšem zavrtěl hlavou a posunkem jí naznačil, aby ještě chvíli počkala. Zaraženě se dívala, jak se nahnul k volantu, chvíli za něj tahal a pak jej škubnutím stáhl. Obratně se zavrtěl v křesle vozítka, přisunul se na jeho zadní stranu a připoutal se tam.

Vzápětí zhasl malý reflektor, který Charity a ostatní až dosud oslňoval, a místo toho se na druhé straně vozítka rozsvítilo bílé světlo. Ta věc má zřejmě dva motory, pomyslela si Charity zaraženě, nebo ten kluk přestavěl vozítko tak, že dokáže jezdit stejně rychle dopředu i dozadu.

Vrhla na Skuddera poslední pohled, na který jí odpověděl téměř škodolibým úšklebkem. Pak nasedla na sedadlo za Jeana. "Držte se pevně," řekl Jean. "Může to trochu skákat."

Nastartoval motor. V těsné prázdné železné rouře zněl hukot stroje až hrozivě. A Charity se musela na chvíli přemoci, aby si zděšeně nepřitiskla dlaně k uším.

"Hotovo?" křikl Jean do burácení motoru, přičemž si nervózně pohrával s plynovou rukojetí a stroj vytáčel do vysokých obrátek, jako by i beztak nebylo hluku dost.

"Hotovo," odpověděla Charity. Vzápětí se pevně chytila jeho boků a zoufale bojovala s tím, aby se nesvalila s vozítka dozadu, protože mladý Francouz bezohledně přidal plyn. Stroj mohutně poskočil kupředu a pak jako střela vyrazil potrubím.

"Ne tak rychle!" křičela Charity do jekotu motoru, který běžel na příliš vysoké obrátky.

Jean skutečně trochu ubral plyn a zařadil vyšší rychlostní stupeň, takže hluk motoru už nebyl tak příšerný.

"Nejeďte tak rychle, Jeane!" zakřičela Charity opět. "Prosím vás! Chtěla bych se k vašim přátelům dostat živá!"

Jean se zasmál přes rameno, pln mladistvého veselí. "Musíme jet rychle!" křikl na ni dozadu.

"Ale proč?" křičela Charity. "Přece vůbec nezáleží na tom, jestli tam dorazíme o minutu dřív nebo později..."

Kolem nich se mihl veliký šedivý stín tak rychle, že si Charity ani nestačila všimnout, co to je. Ale za prvním stínem následoval druhý, třetí a nakonec celé hejno šedivých podivných těl.

Instinktivně se ještě pevněji chytila Jeana a neříkala už nic, když přidal znovu plyn a vozítko nabralo rychlost. Vzorek černých a rudých skvrn na stěnách potrubí se slil v proud barev a pohybů, který kolem nich uháněl jako bouřková mračna ve zrychleném filmu.

Neustále se kolem nich míhaly záhadné šedivé postavy. Velké bytosti s lesklýma očima a drápy, které jako malé nože škrábaly po oceli a občas se pokoušely zachytit i je, ale nepodařilo se jim to nikdy, protože Jean byl nesmírně šikovný a podařilo se mu pokaždé včas uhnout.

Charity přemýšlela, jak ta zvířata může v takové rychlosti včas rozeznat - ona sama neviděla nic než rozmazané barvy a tvary.

Nakonec vozítko zpomalilo. Pořád ještě se řítili jistě šedesáti, sedmdesátimílovou rychlostí tunelem, ale poté, co Charity právě zažila, jí tahle rychlost připadala téměř jako klidná procházka.

"Co to bylo?" zeptala se.

"Krysy," odpověděl Jean, aniž se otočil. Charity se zachvěla.

Jestli tohle byly krysy... Některé z těch bestií byly velké jako dospělý vlčák!

Charity postupně začala rozeznávat okolí. Potrubí nebylo všude tak neporušené jako v úseku, kterým až dosud projížděli. Dvakrát nebo třikrát projeli kolem ohromných děr, které byly do tunelu vyraženy patrně násilím. A jednou zahlédli místo, které bylo proraženo ve stropě, takže se museli sehnout těsně k sedadlům, aby vůbec projeli.

Konečně spatřili světlo.

Nejprve to byl pouze záblesk, který se ovšem rychle proměnil v kruh narudlého jasu ve tmě před nimi. Jean ještě jednou zpomalil tempo a Charity viděla, jak několikrát bliknul reflektorem, patrně aby dal někomu znamení.

Najednou železný tunel skončil a podivné vozítko se dostalo do mohutné kulovité haly z rezavé oceli. Začalo se kymácet a nakonec se líně převrátilo na bok, protože ho převážila tíha mohutných výložníků.

Charity se instinktivně přidržela Jeana.

Přesto ji téměř vymrštilo ze sedla, když obě pravá kola s drsným škubnutím dosedla na zem.

Jean prudce sešlápl brzdu, vypnul motor a s úsměvem se na ni obrátil. "Všechno v pořádku?" zeptal se vesele.

Charity se ušklíbla. "Ano," zavrčela. "Ale kde jste se, k čertu, naučil takhle jezdit?"

Francouz elegantním pohybem seskočil ze stroje, ustoupil o krok a natáhl ruku, aby pomohl Charity sestoupit ze sedla. Chvíli byla v pokušení podanou ruku ignorovat, ale pak ji uchopila a složitě se vysoukala ze sedla vozítka, které se zastavilo v šikmé poloze jako ztroskotaná loď. Poprvé se Charity pořádně rozhlédla kolem sebe.

Všude v ohromné hale stály podobné stroje, jako měl Jean. A ani jeden se nepodobal druhému. Byly zde ty nejpodivnější konstrukce, z nichž některé rozhodně nevypadaly na to, že by kdy skutečně jezdily - jedno vozítko vypadalo jako ocelová pavučina, v jejímž středu bylo umístěno sedadlo. No jo, pomyslela si Charity ironicky, proč taky

ne?

Doby průmyslové velkovýroby byly definitivně pryč. To, co se vyrábělo dnes, byla kus od kusu čistá ruční práce.

Odvrátila pohled od vozítek a rozhlédla se kolem dokola. Hala, ve které se ocitli, nebyla nic jiného než obrovská prázdná nádrž. Kromě tunelu, jímž přijeli, ústil do rezivých stěn ještě dobrý tucet dalších potrubí. Na protější straně si všimla obrovské brány svařené z těžkých železných desek, která zde byla postavena dodatečně. Stěny a strop byly i zde potaženy vzorem skvrn rzi a asfaltovitého kalu, ale podlaha byla překvapivě čistá. Zřejmě se tato hala velmi často používala.

Prudce se otočila, když zaslechla zvuk těžkých kroků. Mezi vozítky bez ladu a skladu odstavenými se objevily dvě postavy, které se k nim chvatně blížily.

"Jeane, kde k čertu..."

Muž - byl o pár let starší než Jean, měl na sobě podobné oblečení a držel zbraň - překvapeně zmlkl, když spatřil Charity. Na okamžik se zdálo, že je prostě jen zmaten, pak ale směšně pomalým pohybem zvedl zbraň a zamířil na Charity.

"Kdo jste?" zeptal se.

Charity chtěla odpovědět, ale Jean ji předešel. "Dej to pryč, Henry," řekl. "Ta je v pořádku."

Ale Henry zbraň nespustil. Charity si s obavami všimla, jak se mu chvějí ruce. Pevně doufala, že spoušť téhle patrně domácky vyrobené zbraně není příliš citlivá.

"Kdo jste?" zopakoval Henry. V jeho hlase se ozýval strach.

"Prosím tě, Henry," řekl Jean. Rychlým krokem vstoupil mezi Charity a ty dva a začal gestikulovat rukama. "Nech toho! Všechno ti vysvětlím!" Henry neodpověděl, ale jeho průvodce ustoupil dvěma třemi rychlými kroky stranou a namířil na Charity druhou, podobnou zbraň. Na rozdíl od Henryho se ovšem v jeho tváři nezračila ani stopa nervozity.

"Ustup stranou, Jeane!" řekl Henry ještě jednou.

Tentokrát Jean uposlechl. Vrhl na Charity rychlý, téměř prosebný pohled a opět spustil: "Když mě budeš dvě minuty poslouchat, pochopíš, že jsi na nejlepší cestě, jak se zesměšnit."

Henry na něj chvíli nejistě hleděl a pak spustil zbraň trochu níž. "Kdo je to?" zeptal se. "A odkud přišla?"

"Potkal jsem ji venku," odpověděl Jean. "V džungli a..."

"V džungli?" Henry zděšením vytřeštil oči. "Na druhé straně?"

Bleskurychle opět zvedl zbraň. Nervózně si špičkou jazyka přejel po rtech.

Jean vzdychl: "Rád bych ti to vysvětlil, kdybys mě nechal domluvit."

Udělal malý vysvětlující posunek k Charity, pak k vozítku a nakonec k tunelu, z něhož vyjeli. "Byl jsem tam. Na druhé straně řeky se něco děje."

"Slyšeli jsme výbuch," řekl Henry. "Celá zóna je vzhůru nohama.

Tam venku muselo něco vylétnout do vzduchu."

"Já vím," řekl Jean. "Byl to kluzák."

Henry na něj pohlédl s neskrývanými pochybnostmi. "Kluzák?"

"Napadl nás," potvrdil Jean. "Mne a ji a ostatní. Stáli jsme prakticky vedle, když vybuchl."

"Jaké ostatní?" vložil se do debaty druhý muž.

Jeana, který chtěl odpovědět, tentokrát předešla Charity. Rychlým pohybem přistoupila k němu a otočila se k muži, který na ni pořád ještě mířil.

Ačkoliv ten muž zatím promluvil jedinou větu, měla Charity pocit, že je to z nich dvou právě on, s kým je třeba hovořit.

"Mí průvodci a já," řekla francouzsky.

"Tam venku je jich ještě víc?"

"Jsou tam ještě tři," řekl Jean. "Čekají, až se vrátím a odvezu je."

"Neuděláš vůbec nic!" vyjel na něj muž. Pokynul Henrymu, aniž z Charity byť jen na chvíli spustil zrak. "Běž a řekni Barlerovi, že máme návštěvu. Já na ni dám pozor."

Henry na chvíli zaváhal a pak se rozběhl a zmizel.

"Nedělej hlouposti," ozval se Jean. "Ti tři na mě čekají. Slíbil jsem, že je odvezu. Copak chceš, aby je sežraly krysy?"

"Zůstaneš tady," okřikl ho muž: "Nic se jim nestane. Postaráme se o ně, neměj strach. A vy..." udělal strohý rozkazovačný posunek puškou, " ...položte zbraně na zem."

Charity mlčela a špičkami prstů vytáhla laserovou pistoli zpod opasku. Opatrně položila zbraň před sebe na zem a přistrčila ji nohou k muži. Tmavovlasý muž svraštil čelo, když uviděl, že je to malý zářič, jímž jsou vyzbrojeni mravenci, ale neřekl nic.

Charity si už najednou nebyla tak docela jista, že v Jeanových přátelích našli skutečně ty pravé spojence. Vrhla na Jeana zpola tázavý, zpola zlostný pohled, na který mladý Francouz odpověděl rozpačitým pokrčením ramen.

"Mrzí mě to," řekl. "Vůbec nechápu, proč tak hrozně vyvádějí."

"To je v pořádku," přerušila ho Charity. "V podstatě mají pravdu. Nebyli by to dobří strážci, kdyby mi důvěřovali."

"Blbost!" Jeanova tvář se zachmuřila, zatímco hleděl na muže s pistolí. Ten jen klidně opětoval jeho pohled. Po chvíli se Jean opět otočil a zdánlivě bez zájmu se loudal k Charity.

"Poslyšte," zašeptal. "Oni... nevědí nic o pevnosti. A mně by bylo milejší, kdyby to tak zůstalo."

Charity se na mladíka překvapeně zadívala. V první chvíli se jí zdálo neuvěřitelné, že si chlapec svůj nález ponechal po celá ta léta sám pro sebe - ale druhý pohled do jeho tváře jí naznačil, že je to přesně tak.

"Pokusím se o to," odpověděla tiše.

"Co si tam vy dva šeptáte?" řekl ostře muž s puškou.

"Nic!" Jean po něm blýskl pohledem. "Jen se ji pokouším přesvědčit, že ne všichni tady ve svobodné zóně jsou takoví zabedněnci jako vy dva!"

Charity jen s námahou potlačila úsměv. Ale neřekla už nic.

7

Úplně ztratil smysl pro čas; nevěděl, jestli uplynula hodina nebo den od chvíle, kdy ho sem přivedli. V nitru měl bouři pocitů, které pro něj byly naprosto cizí, ačkoliv přece jen vycházely z něj. Ale přicházely z oblasti jeho duše, o níž až doposud neměl nejmenšího tušení.

Jako by existovala nějaká zeď v jeho myšlenkách, neviditelná stěna, kterou doposud nikdy nebyl schopen proniknout a která nyní dostávala trhliny. Bylo to, jako by najednou disponoval dalšími smysly.

Smysly, které nezkoumaly vnější, ale spíše jeho vnitřní svět; všechny jeho ostatní smysly a instinkty, vystupňované do nepředstavitelné citlivosti, pracovaly i nadále s obvyklou precizností. Ale kromě toho začal chápat, že to, co pociťuje, je především bolest. Bolest, jejíž pravý důvod ani neznal.

Kyl zaslechl kroky, které se blížily k cele, a po chvíli se zastavily přede dveřmi. Pomalu se posadil na úzkém, nečalouněném lehátku. Tenké stříbřité řetězy byly z materiálu, který odolal dokonce i jeho síle. Řekl jim, že není nutné, aby ho spoutali, ale oni to samozřejmě přesto udělali. Přivedli ho do této místnosti se stěnami a dveřmi z pancéřové oceli, která byla navíc sledována čtyřmi malými kamerami, umístěnými pod stropem. Také tato místnost Kyla dosti znervózňovala.

Nikdy v životě nebyl v takovéto místnosti, ale bylo to bezpochyby vězení, určené pro takové jako on. Kyl se zmateně v duchu ptal, proč je zde takové vězení pro megamany. Není tedy první, jehož program přestal fungovat?

Dveře se otevřely dokořán a do místnosti vešel megabojovník.

Rychle sejmul Kylovi pouta a ustoupil o krok dozadu. Pak vyšel z cely a obrátil se doprava. Na chodbě na něj čekal druhý megaman.

Byli to starší, zkušení muži, žádné děti jako ti dva, co je potkal v lese.

Mlčky ho vzali mezi sebe a dovedli ho ke kabině výtahu na konci chodby.

Když se dveře opět rozestoupily, oslnilo Kylovy oči jasné, tyrkysově zelené světlo slunce. Zmateně zaregistroval, že mu trvalo téměř vteřinu, než uvykl změněným světelným poměrům. Vypadalo to, že stále více ztrácí adaptační schopnosti. Alespoň teď ví, kde je. Kolem tří velkých, stříbřitě lesklých kupolí výcvikového střediska kráčeli k věži a on se už po několikáté v duchu ptal, jaký účel měla tahle konstrukce asi původně. Věž byla přes třista metrů vysoká. Dokonce i ve srovnání s obrovitými polokoulemi výcvikové haly vypadala impozantně, i když to byl výtvor primitivní rasy domorodců, která tuto planetu ovládala před kolonizací.

Kyl bezděky vzhlédl a pokusil se rozeznat masivní tělo královny pod jeho špičkou. Ale neviděl nic než temné záblesky, o nichž si nebyl zcela jist, zda pocházejí z obrovitých hmyzích očí, které si ho prohlížely s nenávistí a nedůvěrou.

Ale i kdyby ho královna zahlédla, nevěděla by, kdo je. A kromě toho by ji sotva zajímal. Měla na starosti jiné věci, než aby si všímala nějakého megabojovníka, jehož program najednou přestal fungovat.

Přesto ho ta myšlenka neopouštěla, když mezi svými dvěma strážci kráčel k podlouhlému prosklenému komplexu. Věděl, že královna je víc než jen tupý obrovitý porodní stroj, jak se možná mohlo zdát nezasvěceným. Nikdy si ovšem nelámal hlavu tím, jak to ve skutečnosti je.

Vešli do skleněného labyrintu hlavního stanu a výtahem, jehož stěny byly rovněž prosklené, vyjeli o dvě patra výš. Pak ho zavedli do prostorné místnosti zařízené bílým a červeným plastovým nábytkem.

Kyl ustrnul, když uviděl, kdo tam na něj čeká. Před okny v protější stěně stály tři postavy. Dvě z nich se podobaly služebníkům, které kapitán Lairdová a její průvodci označovali jako mravence, jenže jejich krunýře byly ostře bílé a byl na ně téměř nepříjemný pohled.

Jen jedinkrát spatřil inspektory na vlastní oči. Bylo to před lety, když došlo v jedné z tréninkových hal k neštěstí, při kterém zahynulo téměř třicet nováčků.

Pohled na třetí postavu mu ovšem způsobil šok.

Byl to Stone.

Guvernér planety stál naprosto nehnutě u okna a upřeně na Kyla hleděl. V jeho tváři se nic nepohnulo, ale Kyl cítil bouři pocitů, která se náhle rozpoutala ve Stoneově nitru. Frekvence jeho pulsů i dechu se rázem téměř zdvojnásobila. Kdyby megaman nevěděl, že to není možné, byl by v té chvíli přísahal, že Stone má blízko k tomu, aby strachem přišel o rozum.

A Kyl sám cítil nenávist.

Byl to pocit, který mu byl zcela cizí.

Zlost, zloba, zklamání, ba dokonce vztek - všechno to znal, i když většinou ještě z dob před ukončením výcviku, ale nikdy nevěděl, co znamená nenávidět člověka.

Teď to cítil.

Ten muž na druhé straně místnosti se ho pokusil zabít. Zradil ho a nakonec ho donutil, aby se dopustil toho nejhoršího hříchu, který může megaman spáchat.

Na nepatrnou chvíli, ne tak dlouhou, aby nad sebou skutečně ztratil kontrolu, ale rozhodně dost dlouhou, aby

mohl ten pocit vychutnat v celé jeho šíři, si Kyl přál chytit Stonea a zabít ho.

Oba megabojovníci museli vycítit, co se v něm odehrává, protože zvedli ruce, připraveni k souboji. Kyl se však ovládl a unaveně se usmál. "To je v pořádku," řekl. "Nic... neudělám."

Oba megabojovníci se trochu uvolnili. Věděli, že říká pravdu, spíš než jeho slova jim to dokazovala reakce jeho těla. Přesto zůstali i nadále ostražití a připraveni kdykoliv zasáhnout, pokud by se přece jen přestal ovládat.

"Odveďte ho ven!" křikl Stone.

"To není zapotřebí," řekl Kyl klidně. "Už se zase ovládám."

"Nevěřím mu," trval na svém Stone. "Zaútočí na mne. Už jednou se vzepřel mým příkazům."

Kyl na Stonea pronikavě pohlédl, pak se s tázavým pohledem otočil k inspektorovi, který stál po pravé ruce guvernéra Stonea.

Drobné malé tetování nad jeho pravým okem nasvědčovalo, že z obou inspektorů má vyšší hodnost právě on.

"Tak ho odveďte!" křikl Stone vzrušeně. "Já..."

"Mlčte!"

Inspektorův hlas zazněl chladně a kovově. Nebyl to jeho skutečný hlas, ale syntetický produkt malého překladového počítače, který byl implantován do jeho hrdla.

"Žádné nebezpečí nehrozí," pokračoval inspektor. "Jeho naprogramování mu znemožní napadnout vás. Pokud mu to nebude výslovně přikázáno."

Stone se na chvíli nejistě zadíval na obřího bílého mravence.

Potom ale přikývl a se zlostným výrazem ve tváři o kus ustoupil. Inspektor se otočil ke Kylovi. Jeho chladné hmyzí oči si jej prohlížely způsobem, který mu byl značně nepříjemný. Nikdy neměl strach z těchto tvorů, ale teď začal pociťovat už jen v jejich blízkosti nevolnost.

Měnil se. Něco v něm se začalo postupně měnit.

"Znáš první pravidlo své třídy?" začal inspektor.

Kyl přikývl. "Žádnému megabojovníkovi není dovoleno vrátit se po ukončení výcviku zpět do Shai."

"Tak proč jsi zde?" zeptal se inspektor chladně.

"Nestalo se to dobrovolně."

"Chceš tím říci, že to byla nehoda?"

Kyl chvíli zaváhal. "Ne," řekl nakonec.

"Jak se to stalo?"

Kyl byl poněkud zmaten. Inspektoři přece museli znát důvod.

Bezpochyby hovořili se Stonem. Bylo by možné, že jim neřekl pravdu?

Ta myšlenka mu připadala téměř směšná, ale přesto to bylo momentálně jediné vysvětlení jejich divných otázek.

"Proč neodpovídáš?" zeptal se inspektor.

"Pravděpodobně proto, že si vymýšlí nějaké vhodné vysvětlení," řekl Stone. Vyčítavě ukázal rukou na Kyla. "Proč s ním vůbec mluvíte? Už jen skutečnost, že je tady, dokazuje, že nefunguje pořádně. Zničte ho, než napáchá ještě další škody!"

"Mlčte, guvernére Stone!" Inspektorův hlas zněl pořád ještě chladně a stroze. Přesto Kylovi připadalo, že v něm zaslechl výhružný podtón.

Bílý obří mravenec na Stoná chvíli bezvýrazně hleděl, pak se prudce otočil ke Kylovi a udělal čtyřmi končetinami vyzývavý posunek.

"Jak to tedy bylo?"

"Guvernér Stone mě strčil do transmitéru," odpověděl Kyl.

"To není pravda!" vykřikl Stone. "Lže!"

Inspektor si jeho slov nevšímal. "Proč by guvernér Stone něco takového dělal?" zeptal se megamana.

"To nevím," odpověděl Kyl. "Možná proto, aby se mě tímhle způsobem zbavil."

Stone chtěl opět vybuchnout ale tentokrát ho inspektor chvatným gestem umlčel, než stačil říci jediné slovo. "Vysvětlete, jak jste došel k tomuto přesvědčení," řekl.

"Všiml jsem si jistých nesrovnalostí," začal Kyl. "Guvernér Stone se nechová tak, jak by se to od člověka v jeho postavení očekávalo.

Myslím, že zneužívá své moci k dosažení osobního prospěchu.

A trpí tím jeho hlavní úkol."

"To je směšné," řekl Stone.

Také tentokrát ignoroval inspektor Stoneovu námitku a pokynul Kylovi rukou, aby pokračoval.

"Mým úkolem bylo zajmout kapitána Lairdovou a její pomocníky, nebo je zničit, pokud by zajetí nebylo možné. Narazil jsem na nepředvídané problémy. Domorodkyně jménem Charity Lairdová se ukázala být mnohem nebezpečnější, než tvrdil guvernér Stone."

"Tuhle část příběhu známe," řekl inspektor. "Nevíme ovšem, co se stalo uvnitř Shai-Taanu."

"Jednotky guvernéra Stonea na mne zahájily střelbu," odpověděl Kyl.

"Považovaly ho za vetřelce," bránil se Stone. "Měly rozkaz zabít každého, kdo není výslovně oprávněn vstoupit do Shai-Taanu.

Nebyla to moje vina."

Kyl se podíval na Stonea téměř překvapeně. Byl si teď naprosto jist, že Stone lže. Jestliže to až doposud pouze tušil, pak si teď byl zcela jist, že vojáci na něj v Shai-Taanu nezačali střílet náhodou, ale na Stoneův výslovný pokyn.

"Přesto se mi podařilo kapitána Lairdovou dopadnout," pokračoval.

"Protože jsem ovšem současně musel bojovat proti Stoneovým bojovníkům, podařilo se jí i jejím průvodcům v poslední chvíli uniknout. Použili totéž transmitérové spojení, jímž jsem se sem dostal já. Chtěl jsem je pronásledovat, ale v poslední chvíli jsem si všiml, na jaký cíl je transmitér nastaven."

"Jak to, že vojáci napadli Kyla?" Inspektor se obrátil na Stonea.

Guvernér trucovitě pokrčil rameny. "Jak říkám - museli ho pokládat za vetřelce."

"Jeho oděv přece vysílá identifikační signál," prohlásil druhý inspektor.

Stone na něj chvíli hleděl téměř nenávistně. "Možná byl poškozen," odvětil. "Kyl byl víc mrtvý než živý, když dorazil do Shai-Taanu. Jeho oděv z něj visel v cárech. Možná nebyl signál vůbec vysílán."

"Jeho oděv nevypadá, že by byl příliš poškozen," odpověděl inspektor.

"K čertu! Víte přece stejně jako já, že se tyhle věci regenerují stejně jako ty stvůry," odpověděl Stone rozčileně a ukázal na Kyla.

"Nevím, co se stalo. Když vtrhl do haly, každopádně kolem sebe střílel jako pominutý. Sám jsem se cítil ohrožen."

Tentokrát se inspektor díval na Stonea dosti dlouho. A ačkoliv jeho strnulá chitinová tvář nebyla schopna vyjadřovat jakékoliv pocity, Kylovi připadalo, že cítí, jak málo inspektor Stoneovým slovům věří. Neřekl ale nic a nakonec se opět obrátil ke Kylovi a zopakoval své gesto.

"Když jsem uviděl, na jakou přijímací stanici je transmitér nastaven," pokračoval Kyl, "přerušil jsem pronásledování. Guvernér Stone ke mně přistoupil a vyzval mne, abych kapitána Lairdovou pronásledoval dál. Já jsem samozřejmě prohlásil, že to není možné."

"A pak?"

"Strčil mne do transmitéru," řekl Kyl. "Byl jsem těžce raněn a jeho jednání mne naprosto překvapilo. Nemohl jsem proti tomu nic dělat."

"Ale to není pravda," bránil se Stone rozčileně. "Chtěl jsem mu pomoci, a on se přitom musel nějak nešikovně..."

"Podle vašich informací jste zabil dva vojáky a jednu kněžku, Kyle," pokračoval inspektor, aniž jakkoliv zareagoval na Stoneovu námitku. "Proč?"

"Ti vojáci mne napadli," prohlásil Kyl. "Musel jsem bránit svůj život. Na smrti té kněžky mám jen nepřímou vinu. Když poznala, kdo jsem, dobrovolně si vzala život."

"A pak jste nechal k Charity Lairdovou a její průvodce uprchnout," řekl inspektor.

Kyl přikývl. "To je pravda," odpověděl váhavě. "Já... byl jsem zmaten. Nevěděl jsem, co dělat. První pravidlo bylo porušeno, a já...já..."

Zakoktal se, pohlédl zoufale na Stonea a na oba bílé obří mravence a zopakoval: "Byl jsem úplně zmaten!"

"Lže!" řekl Stone znovu. "Zatraceně - copak to nechápete?

Ten chlap každým slovem lže! Úplně se přestal ovládat. Je na jejich straně, ne na naší. Zničte ho, než nás všechny zabije!"

Dva inspektoři na to neodpověděli, ale Kyl ucítil nový prudký nával vzteku. Teprve teď mu došlo, jakých slov vlastně Stone použil.

Mluvil o něm jako o stroji, o věci bez duše a vědomí, ne jako o člověku.

Ale vy jste člověk, Kyle, řekla kapitán Lairdová. Jste člověk a navždy jím zůstanete. A vůbec nezáleží na tom, co s vámi udělali.

"Víš, co jsi udělal, Kyle?" pokračoval inspektor po velmi dlouhé odmlce.

Kyl přikývl.

"Neměl jsi už být naživu. Je docela možné, že tvůj pud sebezáchovy potlačil vše ostatní, když jsi musel bojovat proti vojákům.

Ale potom ses měl sám zabít. Proč jsi to neudělal?"

"Nevím," řekl Kyl. Jeho hlas se zachvěl. "Já... nevím sám co se to se mnou děje," zamumlal ztrápeně.

"Tvé naprogramování selhalo," odpověděl inspektor. "Je to podivné. Doposud se to nikdy nestalo. Budeme to muset prověřit."

"Snad ho nechcete nechat naživu?" zasténal Stone. "Vy jste se snad zbláznili? Víte přece moc dobře, čeho je schopen!"

"Stalo se něco, co se nesmí stát," odpověděl inspektor věcně.

"Jeho program byl narušen. Musíme zjistit, jak se to mohlo stát."

"Ano, pokud vám k tomu dá čas," řekl Stone vztekle.

Inspektor mu gestem přikázal, aby mlčel a ukázal opět na Kyla.

"Prohlédneme tě, Kyle. Tvůj program bude prověřen a pokud to bude zapotřebí, bude obnoven. O tom, co se stalo v Shai-Taanu Colorado, bude rozhodnuto později, stejně jako o tvém dalším osudu."

Trvalo dvacet minut, než přišel Barler. Charity se v té době pokoušela několikrát svým strážcům vysvětlit, kdo je, ale muži nechtěli rozumět a pouze vyslali další tři vozítka, která měla dovézt Skuddera a ostatní. Krátce předtím, než se v přebudované ropné nádrži objevil vůdce svobodné zóny, se s nimi vrátili.

Ani Skudder, ani Net neřekli jediné slovo, když je sesadili z vozítek a odvedli k Charity. Jen Gurk neustále nadával ve své nesrozumitelné mateřštině a vrhal na Charity zuřivé pohledy.

Když se konečně objevil Barler, Charity ho poznala dříve, než Jean zašeptal jeho jméno. Francouzovi mohlo

být kolem čtyřicítky, byl téměř stejně vysoký jako Skudder, ale ne tak svalnatý. Měl tmavé, krátce sestřižené vlasy a na levé straně obličeje se mu táhla nezaměnitelná jizva po starém poranění laserem. Kromě toho mírně napadal na levou nohu.

Navzdory tomuto handicapu z něj vyzařovala neuvěřitelná síla a sebejistota. Když Barler uviděl, že Charity a tři další hlídají téměř dva tucty ozbrojených mužů, krátce a opovržlivě sešpulil rty. Neřekl však nic, přistoupil k Charity, přeměřil si ji dlouhým a ne právě přívětivým pohledem a zeptal se téměř dokonalou angličtinou: "Kdo k čertu jste?"

Skudder chtěl odpovědět, ale Charity rychle přistoupila k Barlerovi.

Muž za ním okamžitě výhružně zvedl pušku. Barler otočil hlavu a vrhl na něj zlostný pohled, načež muž rozpačitě zase zbraň spustil.

"No tak?" zopakoval Barler otázku. "Kdo jste? A odkud přicházíte?"

"Jmenuji se Lairdová," odpověděla Charity. "Kapitán Lairdová, US Space Force." Letmo se usmála, když si všimla, jak Barler svraštil čelo. "Ale to vám asi nic neříká."

"Jak jste na to přišla, slečno Lairdová?" odpověděl Barler. Povzdechl si a na chvíli se zatvářil téměř ustaraně. "Nevím, jaký dojem jste z nás až dosud získala," řekl, "ale obávám se, že ne zcela správný.

Nejsme ani blázni, ani divoši. Vím velmi dobře, co je US Space Force.

A vím také," dodal po krátké, ale významné odmlce, "že už téměř šedesát let neexistují."

"To je pravda," odpověděla Charity opatrně. "Já jsem jaksi zbyla, víte?"

V Barlerových očích se zlostně zablýsklo. "Přestaňte povídat nesmysly, kapitáne Lairdová," odsekl ostře. "Kdo jste? A co je to za hloupost, že vás potkal Jean v džungli?"

"Je to pravda," odpověděla Charity: "Ale nedá se to tak snadno vysvětlit. Je to," zaváhala, "dost dlouhá historie."

Barler se unaveně usmál. "Máme velmi mnoho času," odpověděl. "A já sám jsem trpělivý posluchač."

Charity si povzdychla. Věděla, že nebude snadné přesvědčit obyvatele svobodné zóny o tom, že jsou skutečně těmi, za něž se vydávají. A přesto byla v této chvíli trochu zmatena. Barler vypadal docela jinak, než očekávala. Cítila, že se pohybuje na velice tenkém ledě. Barler byl bezpochyby velmi inteligentní člověk, ale ani na vteřinu by zřejmě nezaváhal a dal by ji zastřelit, kdyby odpověděla nesprávně.

"Tak dobrá," spustila. "Jmenuji se Charity Lairdová a pocházím ..."

8

Měl strach. Toužil po teple matčina těla, po jejím mírném hlase a po její vůni, ale místo toho se ocitl v prostředí plném lesklého chrómu a chladných blikajících přístrojů, kterým nerozuměl. Ve světě plném obrovských bytostí, které na něj zíraly lesknoucíma se očima a občas se ho bolestně dotýkaly tvrdými chapadly. Nějakou dobu křičel, ale nikdo na to nereagoval. Posléze se jeho křik změnil v úpění a nakonec docela umlkl. Od té doby ležel tady, v lůžku, které bylo mnohem měkčí, než na jaké byl zvyklý. Byly mu dva roky.

Když nastal večer, opět se rozplakal a tentokrát na to někdo zareagoval: zaslechl těžké, dunivě znějící kroky a pak se nad jeho postýlkou sehnul podivný tvor a zíral na něj očima, jež jako by se skládaly z miliónů drobných lesklých skleněných baněk.

Pohled na toho tvora jej vyděsil. Byl veliký, drsný a měl moc rukou, zato ale žádnou tvář. Začal kopat nohama a plácat po tenkých černých končetinách, které ho vzaly z kolébky, ale samozřejmě to ničemu nevedlo. Ta zlá černá věc ho odnesla ke stolu, položila ho na něj, přidržela ho dvěma svými ošklivými prackami, zatímco dvě další mu začaly cosi provádět s tělem a působily mu přitom úžasnou bolest.

Krk ho brzy od křiku bolel a jeho síly postupně ochabovaly. Přesto se nepřestával ze všech sil bránit.

Černý netvor ho přinutil otevřít ústa a napít se. To, co mu stékalo do krku, chutnalo hořce. Kašlal, většinu z tekutiny zase vyzvracel a téměř by se byl zvratky udusil. Jenže vzápětí se stalo něco podivného: v údech se mu rozlil podivný klid, zaplavil ho pocit tepla a síly, jaký ještě nikdy předtím nezažil, a současně se jeho myšlenek zmocnila jakási podivná ochablost a lhostejnost. Pořád ještě věděl, kdo je, pořád věděl, že mu vzali matku a místo ní mu dali tuto příšernou černou obludu, ale přesto najednou nemel sílu bránit se. Přestal křičet a po chvíli zavřel oči a usnul.

Této noci se mu začaly zdát dlouhé, spletité, naprosto živé sny.

Když Kyl otevřel oči, kňučel bolestí. Nebyla to fyzická trýzeň, ale utrpení, které vycházelo odkudsi z duše a které nedokázala utišit žádná droga ani žádný program. Byla to trýzeň vzpomínek na to, kým skutečně byl, a na to, co s ním udělali.

"Probral se."

Kyl cítil, jak ho chladné drsné hmyzí pracky uchopily za ruku a jak se mu do ní zabodly jemné jehličky. Vzápětí mu do ruky vstříkla pálivá tekutina. Instinktivně se pokusil použít změněné chemie těla, aby lék zanalyzoval a zneutralizoval, ale nepodařilo se mu to. Ať to bylo cokoliv, bylo to silnější než on. Droga, která otupovala veškeré obranné mechanismy jeho těla a která už během několika vteřin zaplavila celý jeho krevní oběh a dostala se mu až do mozku. Okolní svět se mu opět začal rozmazávat před očima. Dvě bílé postavy inspektorů před sebou viděl jako rozmazané přízraky, mezi nimiž poskakoval třetí, menší stín.

"Proč to děláte?"

Znal ten hlas. Patřil Stoneovi. A cítil, že tohle jméno je pro něj něčím zvláštním, něčím, co je velmi důležité a co nenáviděl jako nic jiného na tomto světě.

"Musí si vzpomenout." Tento hlas zněl jinak. Byl chladný, jako by hovořil stroj a nikoliv živá bytost.

"Musíme najít okamžik, kdy došlo v jeho programu k poruše.

Jen tak ho dokážeme obnovit a zabránit tomu, aby se něco podobného zopakovalo u ostatních."

Kyl už najednou nebyl schopen se soustředit. Stíny se mu začaly před očima rozplývat a všechno bylo najednou neskutečné a nedůležité.

Zavřel oči a opět mu byly dva roky.

"A tuhle historku vám mám věřit?" Barler se smál a vrtěl přitom hlavou. Bezděčným gestem si přejel po popálené pokožce na levém spánku. Stál nedbale opřen o jedno z vozítek. Jeho sympatická tvář a mírný výraz očí daly na chvíli Charity zapomenout, jak nebezpečný Barler ve skutečnosti je.

"Takže vy tvrdíte, že jste zažila invazi námořnictva? Posledních pětapadesát let jste strávila v hibernační komoře a poté, co jste se probrala, jste se samozřejmě hned pustila do osvobozování země od okupantů. A ne dosti na tom, dokonce se vám podařilo získat důvěru jednoho lovce."

"To nevím," podotkla. "Ale v každém případě nás nechal jít."

Barler opět zavrtěl hlavou. "Připusťme, že říkáte pravdu, kapitáne Lairdová. Pak se, prosím, pokuste vžít se do mé situace a řiči mi, jestli byste mi věřila to, co jste mi tady napovídala."

Charity si zhluboka povzdychla. Obávala se té otázky, aniž na ni znala uspokojivou odpověď.

"Co od nás, k čertu, očekáváte?" zeptal se rozmrzele Skudder. "Potvrzenku Moronů podepsanou Stonem?"

Barler začal konečky prstů bubnovat do nádrže vozítka v rychlém tichém rytmu, zatímco se střídavě díval na Charity a na Skuddera.

"Nevím, kdo je Stone," řekl. "Ale vím, že to, co mi tady povídáte, zní dost neuvěřitelně."

"Ale je to pravda," řekla Net. "Zeptejte se Jeana. Ten s námi byl. Mravenci nás přece div nezabili."

"Nepochybuji, že jsou to vaši nepřátelé," odpověděl Barler trpělivě. "Ale vaši nepřátelé nemusí být ještě našimi přáteli. A kromě toho," pokračoval zvýšeným hlasem, "mne právě fakt, že jste unikli, nutí k zamyšlení."

"Vám by bylo milejší, kdyby nás zastřelili?" zeptala se Net jedovatě.

"Žiju tady už přes čtyřicet let," odpověděl Barler, "a sám jsem několik z těch bestií zabil. Ale nikdy jsem neslyšel o tom, že by se někomu podařilo uniknout kluzáku, neřkuli ho zničit."

"To jsme nebyli my," řekla Charity už po několikáté. "Byl to ten transportér."

Místo aby Barler něco odpověděl, zadíval se dlouze a téměř vyčítavě na Jeana. Charity teprve po chvíli pochopila, že skutečně nikdo ve svobodné zóně nevěděl o existenci leopardu. Jean si svůj objev nechával opravdu celá léta pro sebe. Barler o něm doposud neřekl jediné slovo, poslal ovšem dva muže na ostrov, aby si Jeanovu pevnost prohlédli.

"I kdyby ten transportér existoval," řekl Barler po chvíli, "vysvětlete mi jedno: kluzáky hlídkují nad řekou téměř nepřetržitě. A nejste prvními lidmi, na které zaútočily. Pokud tam stojí ta věc, která automaticky reaguje, jakmile je ohrožen lidský život, jak to, že nezaútočila už před čtyřiceti lety?"

Charity na chvíli váhala s odpovědí. Tuto otázku si sama položila už před několika hodinami, když byli s Jeanem uvnitř leopardu.

A zdálo se jí, že odpověď přinejmenším tuší.

"Myslím, že nebránil nás," odpověděla váhavě, "ale mne."

Barler povytáhl obočí. "Chápu," řekl ironicky "jeho elektronický mozek je naprogramován tak, že brání pětaosmdesátileté astronautky.

Pokud jsou ovšem tak zachovalé jako vy."

"Ne," odpověděla Charity vážně. "Ale toto je důležité." Odepnula si dva knoflíky uniformy, přetáhla si přes hlavu tenký, pevný řetízek a podržela Barlerovi před očima identifikační destičku. Když ji ovšem chtěl Francouz uchopit, s lítostivým pokrčením ramen ji zase schovala. "K ničemu by vám nebyla," řekla na vysvětlenou. "Neptejte se mne, jak to funguje, ale tyhle průkazy jsou přesně naprogramovány na svého nositele. Fungují pouze do té doby, dokud jsou v rukou oprávněné osoby."

"Průkaz třídy A." Barler uznale pokýval hlavou.

"Vy víte, co to je?"

"Samozřejmě," odpověděl Barler. "Už jsem vám to přece jednou řekl, kapitáne Lairdová. A kromě toho nejsem slepý." Opět se opřel o vozítko, chvíli se zadíval upřeně za Charity kamsi do prázdna a nakonec se otočil k Jeanovi. "Takže tys to vozidlo objevil před pěti lety," řekl.

Jean přikývl. "Ano," přiznal tiše.

"Nikdy se ti nepodařilo poradit si s ním?" zeptal se Barler.

"Myslím kromě toho, že jsi v něm jen tak vysedával a vystavoval jsi životy nás všech smrtelnému nebezpečí?"

Jean se vyhnul jeho pohledu a rozpačitě zavrtěl hlavou. "Moc ne. Já... zjistil jsem, jak se zapíná hlavní počítač. Je nějak zakódován, ale jsem si jist, že bych ten kód našel. Už jsem začal zkoušet všechny možnosti."

"Och," řekl Barler pobaveně: "Tak tys to chtěl prostě zkoušet tak dlouho, až najdeš kód?"

Jean přikývl. "Jak jinak?"

"Ano, jak jinak," odpověděl Barler. Soucitně na Jeana pohlédl a zavrtěl hlavou, jako by prostě nedovedl pochopit jeho naivitu. "Obávám se, žes to mohl zkoušet dost dlouho. Co říkáte vy, kapitáne Lairdová - jak dlouho by k tomu potřeboval?"

Charity pokrčila rameny. "Nejsem si jista," řekla, "ale kdyby na tom pracoval každý den deset hodin... sto, možná také stopadesát tisíc let."

Jean zbledl a Barler se pobaveně usmál. Pak ukázal na malou identifikační destičku, kterou Charity pořád ještě držela v ruce. "Takže vy se domníváte, že ten transportér reagoval na tohle?"

"Nevím," připustila Charity, "ale pokud všechny jeho systémy fungují i nadále bezchybně, musel zachytit signál a vyhodnotit ho.

Pokud jeho elektronický počítač dospěl k závěru, že je můj život ohrožen..." Udělala oběma rukama nejasné gesto: "Inu, pak zareagoval tak, jak to jeho program pro takovýto případ předpokládal."

"Průkaz třídy A dostávali jen generálové NATO a vysocí vládní úředníci," řekl Barler.

"Já vím."

Podíval se na Charity tázavě. "Vy jste někdo takový?"

"Ne," odpověděla. "Ale přesto takový průkaz mám, jak vidíte."

"Pokud je tahle věcička pravá," řekl Barler.

"To je," odpověděla Charity nasupeně. "Ale nemám bohužel nejmenší tušení, jak bych vám to měla dokázat." Přetáhla si řetízek opět přes hlavu, zastrčila si přívěsek pod bundu a opět zapnula knoflíky.

"Chápu, že nám nedůvěřujete, Barlere," pokračovala, "ale to, co jsem vám povídala, je pravda. A nemáme prostě dost času na to, abychom čekali, až se rozhodnete, jestli nám uvěřit, nebo ne. Dříve či později se tady objeví Kylovi bratři a budou nás hledat. A pro vás bude lepší, pane Barlere, když tady už nebudeme."

"Sem se nedostanou," odpověděl Barler tak přesvědčivým tónem, že mu Charity už neodporovala. "A pokud jde o to, jestli vám věřím nebo ne..." Chvíli se na Charity zamyšleně díval, pak náhle vstal a udělal rukou gesto, kterým ji vyzval, aby ho následovala.

Znova mávl rukou, když i Skudder, Net a Gurk chtěli vstát a vydat se za ním. "Jen ona," řekl.

Skudder svraštil čelo a Charity na něj vrhla rychlý uklidňující pohled. "To je v pořádku," řekla. "Věřím mu."

"Já ne," řekl Skudder. "Jestli jí něco uděláte, zabiju vás," křikl za Barlerem.

Francouz se usmál, pružnými kroky obešel vozítko a zamířil k ocelové bráně, kde se ještě jednou zastavil a počkal, až se Charity vydá za ním. Henry a druhý muž se k nim chtěli rovněž přidat, ale Barler zavrtěl hlavou.

"Půjdeme sami," řekl. "Dávejte zatím dobrý pozor na naše hosty." Ukázal na Skuddera. "A někdo by mu měl ošetřit ruku. Ta rána nevypadá dobře." Vyšli z místnosti a zahnuli doleva. Barler ji provedl úzkou nízkou chodbou z rezavého kovu, k úpatí rovněž zrezivělého schodiště. Charity byla trochu překvapena, že na ně zde venku nikde nečekali žádní ozbrojenci. Barler s ní chtěl zřejmě zůstat docela sám. To bylo dosti nečekané. Jestli skutečně věděl, co je to Space Force, pak také musel vědět, že k jejich výcviku patřil i boj zblízka.

Schodiště končilo na chodbě, na jejíž protější straně bylo druhé, širší, vedoucí nahoru. Barler zamířil opačným směrem, a když Charity zaváhala, pokynul jí, aby šla za ním.

"Kam jdeme?"

"To uvidíte," odpověděl drsně.

Charity kráčela za Francouzem téměř čtvrt hodiny fádními prázdnými chodbami z rezivých železných desek, které vytvářely doslova podzemní labyrint. Pak se dostali k nízkým kovovým dveřím.

Charity se překvapeně zarazila uprostřed pohybu, když Barler otevřel zrezivělé dveře a ona spatřila, kde jsou.

Před nimi ležela mohutná, bíle kachličkovaná síň, jejíž skutečná velikost se ve svitu několika loučí umístěných na stěnách dala pouze vytušit. Jen kousek ode dveří začínaly stupínky širokého, zcela zrezivělého eskalátoru. Na druhé straně se rozprostíralo kolejiště. Koleje se na konci haly sbíhaly a končily ve dvou obrovských tunelech.

Charity jen letmo zaregistrovala, že na kolejích není ani stopy po rzi.

"To je metro!" řekla Charity překvapeně.

Barler se zastavil a s lehkým úsměvem na ni pohlédl. "Samozřejmě," řekl. "Co jste čekala?"

Charity nechápavě zírala na žlutě natřenou soupravu, která stála jen několik kroků od nich. Byl to vlastně jen jeden vůz, ale jeho dveře byly otevřené a vnitřní osvětlení bylo zapnuté - alespoň pokud byly v pořádku zářivky. Charity zaslechla tiché, důvěrně známé bzučení.

Zvuk, který pro ni byl dříve tak samozřejmý, že ho ani nevnímala.

"To ještě funguje?" zeptala se nevěřícně.

"Už zase funguje," opravil ji Barler. Opět nasadil onen podivný, téměř smutný úsměv. "Ne už sice tak spolehlivě a přesně jako dříve a vlaky už nejezdí tak často, zato sem ale můžete přijít docela klidně a nemusíte mít strach, že vás okradou."

Charity střídavě hleděla na něj a na vagón metra. Pohled na sice omšelý, ale docela provozuschopný vůz podzemní dráhy jí otřásl víc, než sama chápala.

"Používáme ho jen velmi zřídka," řekl Barler, jemuž samosebou její úžas neunikl. "Spotřebuje strašně moc proudu a náhradní díly už také pomalu docházejí." Zdálo se, že čeká na odpověď a pak pokynul směrem k vagónu. "Pojďte!"

Charity byla příliš překvapena, než aby něco namítala. Poslušně se vydala za Barlerem a vešla do vagónu. Zděšeně sebou škubla, když se za ní dveře automaticky zavřely a rychle se chytila držadla, protože vagón se dal namáhavě a s mírnými záchvěvy do pohybu.

Stanice metra se mihla za okny a pak se vagón vnořil do tunelu. Obklopila je tma.

"Posaďte se, kapitáne Lairdová," řekl Barler. "Chvíli to potrvá."

Charity uposlechla, zatímco Barler zašel dopředu, aby si promluvil se strojvedoucím. Mírné chvění vozu a monotónní dunění kol po kolejnicích, které bylo tak podivně důvěrně známé, začaly mít na Charity zvláštní vliv. Uvelebila se do ošoupaného čalounění, opřela se čelem o tabulku okna, zavřela oči a vychutnávala chlad skla na pokožce, jako to dělávala často v onom dřívějším, jiném, ztraceném životě.

Ale možná, pomyslela si, máme ještě druhou šanci.

Možná jim, ne Skudderovi nebo jí, ale generacím, jež přijdou po nich, bude umožněno, aby vybudovali nový,

snad dokonce lepší svět. Možná Moroni neudělali nic jiného, než že pouze urychlili přirozený běh věcí. Kultura dvacátého století nebyla první civilizací, která téměř beze stopy zmizela z povrchu světa.

Možná však byla poslední. Pokud se jim nepodaří Morony porazit, nebude už žádná další civilizace, která by se jako bájný pták Fénix zvedla z popela a rozvalin světa...

Bylo to tak... nespravedlivé, pomyslela si. Ještě padesát let, pomyslela si trpce, a určitě bychom zahnali ty bestie tam, odkud přišly.

Směšných padesát let ve světě, jehož historie sahala více než deset tisíciletí zpět!

Pocit, že už není sama, ji přinutil otevřít oči. Barler stál před ní, levou ruku měl mírně pokrčenou, palec zaklesnutý za opasek a díval se na ni. Ve tváři měl podivný výraz - směs obdivu a nedůvěry, v níž však nebylo ani stopy po nepřátelství.

"Nač myslíte?" zeptal se Francouz.

"Na nic," řekla Charity vyhýbavě. "Proč?"

Barler lehce pokrčil rameny a mírně se pousmál. "Měla jste ve tváři takový podivný výraz," odpověděl. "Jaksi smutný."

Charity se přinutila k úsměvu a opět zavrtěla hlavou. "To nic není," řekla vyhýbavě. Jen aby změnila téma, napřímila se trochu na sedadle a ukázala z okna. Za osleplou tabulí skla byla naprostá tma.

Jízda podzemním prázdným tunelem, kam půl století neproniklo světlo, byla neskutečná, tíživá jako scéna z nějakého příšerného snu.

"Jak dlouho ještě pojedeme?"

Barler se posadil a rovněž vyhlédl z okna. "Ještě chvíli," odpověděl.

"Musíme až na druhý konec města."

Charity doufala, že jí řekne, kam jedou, ale tuhle laskavost jí neprokázal. Chvíli na něj mlčky hleděla, pak se opět schoulila a opřela hlavu o okno. Tentokrát nezavřela oči. "Jste opravdu zvláštní člověk, Barlere," řekla.

Její protějšek na ni pohlédl. "Myslíte?"

"Když jsem se naposledy setkala s člověkem jako vy," řekla Charity, "málem mě to stálo život. A Skuddera a ostatní taky. Nevěřil jste nám, že jsme ti, za které se vydáváme."

"Kdo tvrdí, že vám už věřím?"

"Jsme tady, nebo ne?" odpověděla Charity. "Chci tím říci, že kdybyste se domníval, že jsme špióni Moronů, pak by od vás bylo dost lehkovážné nastoupit se mnou docela sám do tohohle vagónu.

Nebo mne pokládáte za docela neškodnou, protože jsem žena?"

K jejímu překvapení se Barler tiše usmál. Charity na něj udiveně pohlédla a vůdce svobodné zóny odpověděl s vysvětlujícím posunkem:

"Už tahle otázka dokazuje, že nejste špión, kapitáne Lairdová."

"Jak to?" Způsob, jakým zdůraznil slovo špión, ji přinutil zbystřit pozornost.

"Jestli jste ti, za něž se vydáváte," odpověděl Barler s úsměvem, "pak se nemám čeho obávat, že? A jestliže ne..." Pokrčil rameny "Jestli jste vy a vaši přátelé skutečně lovci, kteří přišli, aby mě zabili...

Pak to můžete udělat stejně dobře tady jako kdekoliv jinde. Stejně neexistuje nic, co bych proti tomu mohl podniknout."

Charity chvíli mlčela. Ta odpověď ji zarazila. "Co vlastně jste, Barlere?" zeptala se nakonec. "Fatalista nebo cynik?"

"Možná od obojího něco."

"Stane se z člověka toto, když žije čtyřicet let na útěku?" zeptala se Charity vážně.

"Na útěku?" Barler zaraženě svraštil čelo. Pak se opět usmál a zavrtěl hlavou. "Mýlíte se, kapitáne Lairdová. Nejsme uprchlíci ani zajatci."

"Ale jste..."

"Později," přerušil ji Barler. "O tom si promluvíme později, kapitáne Liardová. Prosím vás o to."

Charity jeho přání respektovala. Po zbytek jízdy, která trvala skutečně ještě dobrou půlhodinu, mlčela. Trvalo to celou věčnost, než vagón zpomalil a nakonec se v jedné stanici metra zastavil. Na rozdíl od té, z níž vyjeli, nebyla tato podzemní hala osvětlená. Jen okny vagónu dopadalo na nástupiště něco světla.

Barler vstal, zamířil do zadní části vagónu a vrátil se s velkým ručním reflektorem a dvěma loučemi. Reflektor si zavěsil za opasek, podal Charity jednu z pochodní a beze slova vystoupil na nástupiště.

Pak zapálil obě louče. Rudá záře osvětlila kruh kolem nich, ale zdaleka nestačila k tomu, aby osvětlila celou velikou halu, obloženou popraskanými bílými kachličkami. Kromě toho louče strašně páchly a z konců namočených ve smůle odskakovaly neustále malé jiskérky Charity na ruku. Ukázala na reflektor u Barlerova opasku. "Copak to nefunguje?"

"Ale ano." Barler přikývl. "Ale používáme ho, jen když to nejde jinak. Baterie pomalu docházejí a ještě dlouho se nebudou vyrábět nové."

Charity se v duchu Barlerovi za tu hloupou otázku omluvila. I to málo, co doposud ze svobodné zóny viděla - Jeanovo vozítko, tohle metro, které z nevysvětlitelných důvodů doposud fungovalo - jí dalo zapomenout, kde je. Svět se zásadně změnil. Neexistovaly dokonce ani tak samozřejmé věci jako baterie, které se normálně lhostejně zahazují a vyměňují za nové, když se staré vybijí. Lidé jedenadvacátého století žili výhradně ze zbytků, které jim zanechala zaniklá civilizace.

Prošli halou a použili pokaženého eskalátoru, aby se dostali nahoru. Na konci byla síť tmavých ploch a úzkých pásů světla, a když se přiblížili, Charity poznala, že vstup je zatarasen provizorní stěnou z prken. Chtěla

Barlerovi pomoci otevřít malá dvířka v ní, ale ten jí jen pokynul, aby mu podržela louč a sám se pustil do lomcování vrzajícími panty.

Charity se s mrazením v zádech rozhlížela. Světlo obou loučí nesahalo příliš daleko, ale to, co spatřila, v ní potlačilo jakoukoliv touhu vidět víc. Na okraji rudého okruhu světla spatřila tělo, které leželo natažené na stupních protějšího eskalátoru.

Venku byl pořád ještě jasný den. Po přítmí pod zemí připadalo Charity i mírný nazelenalý svit tohoto nepravého slunce téměř nepříjemně intenzivní. Zamrkala, přejela si hřbetem dlaně přes oči a chvíli jí trvalo, než si na jiné světlo zvykla.

Barler uhasil louč, ale neodložil ji. Charity následovala jeho příkladu. Zamířili od šachty metra na sever a na první křižovatce zahnuli.

Charity kráčela za Barlerem a pozorně se rozhlížela. I zde se město stalo obětí džungle, ale zcela se lišilo od toho, co viděla Charity na druhé straně řeky. Rostliny zde nerostly zdaleka tak bujně jako tam. Porost byl poněkud řidší a panovalo zde naprosté ticho.

Chvíli trvalo, než Charity pochopila důvod takového ticha.

Úplně zde chybělo povykování a skřeky zvířat, které ji tolik děsily na druhém břehu řeky. Z veliké dálky zaslechla zbědované skřehotání jakéhosi ptáka a v jednu chvíli jí připadalo, že se mezi větvemi mihl temný stín. Zdálo se, že lidé odtud zvířata zcela vytlačili.

Na její otázky Barler velmi ochotně odpovídal. "Od počátku jsme dbali na to, aby tady ty bestie nezískaly převahu," řekl. "Samozřejmě se nám je nepodařilo vyhubit docela. Rozhodně bych vám nedoporučoval, abyste se tady v lese procházela sama a beze zbraně. Ale dokud zůstanete na ulicích a budete mít trochu otevřené oči, nemůže se vám téměř nic stát."

Charity na něj překvapeně pohlédla. "To jste pročesali celou svobodnou zónu?"

Barler pokrčil rameny a zastavil se. "Och, není tak veliká, jak se domníváte," odpověděl. "Ani ne celých jedenáct kilometrů podél řeky a méně než pět tímhle směrem ke zdi," ukázal na západ.

"A za ní?"

Barler si ji přeměřil zvláštním pohledem. "To byste měla vědět lépe než já."

Charity pokračovala: "Co je to vlastně za zeď?"

"Kdybychom to věděli, už bychom ji zřejmě odstranili," odpověděl Barler vážně. "V každém případě to není normální zeď. Ukážu vám ji. Není už daleko odtud."

Vykročil dál, takže Charity neměla možnost položit mu další otázky; musela pospíchat, aby ho neztratila z dohledu.

Barler se náhle zastavil a ukázal na dvoumetrový kovaný plot, ze kterého bujné výhonky a husté listí udělaly téměř plot živý. Za ním stála dvoupatrová budova z bílého mramoru, která musela být kdysi nádherná. Charity měla dojem, že tenhle dům už kdysi viděla. Pak její pohled padl na ušpiněnou mosaznou tabuli vedle branky a po chvíli rozluštila již téměř nečitelný nápis:

»EMBASSY OF THE UNITED STATES OF AMERICA« Překvapeně pohlédla na Barlera. "Velvyslanectví?"

Barler se k ní otočil a přikývl. Letmo se usmál. "Proč ne? Jsem si jist, že váš velvyslanec vás pozná."

Řekl to tak vážně, že chvíli trvalo, než Charity vůbec pochopila, že zažertoval. Nuceně se zasmála. Pokračovala dál a zvědavě přitom pohledem přelétla po fasádě nádherné, kdysi reprezentativní rozlehlé budovy.

Zkáza, které propadla celá Paříž, zanechala své stopy i na velvyslanectví.

Většina oken byla vytlučená, střecha a část poschodí ležícího těsně pod ní byla zničena. Trčelo z ní jen pár začouzených trámů.

Prázdné díry oken byly rovněž zčernalé kouřem. Charity letmo zauvažovala, co se tady asi stalo. Na rozdíl od New Yorku, jehož zánik viděla na vlastní oči, Paříž zřejmě nebyla zničena rychle a bez hluku.

Rozvaliny, ohořelé domy a krátery, které viděli na každém kroku, hovořily samy za sebe.

Zastavila se před mramorovým schodištěm, které vedlo ke vchodu. "Co tady budeme dělat?"

Barler ukázal na dveře: "Běžte dál, kapitáne Lairdová. Tam uvnitř najdeme odpověď na otázku, kdo skutečně jste."

Uvnitř budovy byla přesně taková tma, jakou očekávala. Když za sebou dveře zavřela a na chvíli zůstala stát, aby si oči zvykly na příšeří, zaslechla monotónní bzučení. Překvapeně sebou škubla, když pochopila, co je to. "Klimatizace..." zamumlala překvapeně.

Barler na ni mlčky pohlédl.

"Ještě funguje," řekla Charity nechápavě. "Po těch letech?"

Francouz přikývl. "Tady uvnitř toho funguje ještě spousta."

Zvedl ruku a ukázal na otevřené dveře. "Vidíte?"

Charity spatřila psací stůl a v křesle za ním předkloněnou kostru, která se marně snažila vyplnit sváteční uniformu pěšáka námořnictva.

Před mrtvolou starou padesát let stál zaprášený monitor počítače, na jehož obrazovce svítila zelená písmena.

"Neuvěřitelné!" zamumlala Charity.

Barler se mírně pousmál. "Nojo," řekl a pokrčil přitom rameny.

"Předválečné zboží. Tehdy se holt ještě vyráběla kvalita."

Charity na něj zmateně pohlédla. Nebyla si jista, jestli se z Barlerova hlasu skutečně neozývá ironie. "Co tady budeme dělat?" zeptala se. "Nepřivedl jste mne sem přece jen proto, abyste mi tohle všechno ukázal."

"Samozřejmě, že ne," odpověděl Barler. "Jen jsem si myslel, že by vás to mohlo zajímat." Dal jí posunkem

znamení, aby ho následovala.

Prošli přízemím budovy velvyslanectví. Mrtvý voják v sekretariátě nebyl jediný, na kterého narazili. Posléze přestala Charity zpola rozpadlé kostry počítat. Většinou byly mrtvoly oblečeny do stejných černých uniforem námořnictva a jako muž u vchodu byly všechny ozbrojené. Všichni ti muži zemřeli se zbraněmi v rukou.

"Co se tady stalo?" zeptala se Charity, když se Barler zastavil před úzkými dveřmi na konci chodby a když se začal vrtat v zámku.

"Pokusili se je zadržet - jenže vidíte s jakým úspěchem."

Charity zavrtěla hlavou. "Jak to, že je město tak zničené?"

Barler na chvíli přestal lomcovat zámkem a vrhl na ni přes rameno podivný pohled. "Já myslel," řekl sice s úsměvem, ale najednou pátravým a téměř nedůvěřivým tónem, "že vy jste byla u toho - ne já."

Charity přikývla. "Viděla jsem, jak byl zničen New York," potvrdila.

"Stalo se to během několika minut a použili zbraně, které zničily pouze organický život. Jenže Paříž vypadá, jako by ji museli dobývat dům od domu."

Barler pokrčil rameny a opět se otočil k zámku.

"Tak nějak to muselo být," odpověděl. "Nebyl jsem sice u toho, ale podle toho, co jsem slyšel, boje trvaly téměř půl roku."

"Ale proč?" divila se Charity. "Když..."

"Proč se jich nezeptáte sama?" přerušil ji rozzlobeně Barler.

Opět zvedl pohled a omluvně se usmál. "Promiňte," řekl, "to asi nebylo zrovna taktní."

"To nic," odpověděla Charity. Náhle se ozvalo kovové cvaknutí a dveře se na škvíru otevřely.

Barler ustoupil stranou, aby je mohl otevřít úplně, opět zapálil louč a beze slova zmizel na úzkém schodišti, které za dveřmi začínalo.

Vedlo strmě dolů.

Charity se vydala za ním. Zdi byly z holého betonu. Prošli sklepem, který byl plný všelijakého harampádí, sehli se v nízkých dveřích a začali sestupovat po dalším schodišti. Barlerovy kroky byly pomalejší a po chvíli se v nejistém světle objevily další dveře, tentokrát z masivního kovu.

Trvalo nějakou chvíli, než je otevřeli, a pak si Barler odepjal od opasku reflektor, zapnul ho a opatrně zahasil louč.

Charity na něj tázavě pohlédla. Barler nechal sklouznout bledý paprsek reflektoru místností až ke dveřím. Nebylo vidět nic než ocel a beton. Pak namířil paprsek reflektoru na strop a v plastovém obložení spatřili malé díry umístěné v soustředných kruzích. Zkrápěcí zařízení.

A soudě podle Barlerova chování zařízení doposud funkční.

Francouz vstoupil do místnosti, učinil několik kroků a opět se zastavil. Charity zamrkala, když zvedl ruční reflektor a posvítil jí přímo do tváře. "Pojďte, kapitáne Lairdová," řekl. "Teď se ukáže, jestli je váš průkaz pravý."

Charity se zmocnil nepříjemný pocit, když se vydala za Francouzem.

Barler opět spustil reflektor, ale očí jí slzely od prudkého světla a Charity v první chvíli téměř nic neviděla. Když její oči přivykly světlu, zjistila, že jsou v další betonové místnosti. Na podlaze ležel prach pěti desetiletí. Tázavě pohlédla na Barlera.

Francouz ustoupil o krok stranou a zamířil paprskem reflektoru jako ukazovátkem kolem sebe. V tu chvíli Charity najednou pochopila, kde jsou!

Byla natolik překvapená, že v prvním okamžiku pouze zírala na dveře, zapuštěné do poškrábaného hliníkového rámu. Chodba za nimi tonula v naprosté tmě, ale při pozornějším pohledu bylo možno spatřit slabé blikání zelených a oranžových světýlek, která zářila kdesi ve velké dálce.

Barler jí dal dostatek času, aby se vzpamatovala z překvapení.

Pak přistoupil blíže ke dveřím a namířil paprsek reflektoru do chodby za nimi. Charity sebou škubla podruhé.

Na holé betonové podlaze leželi čtyři mrtví. Dva z nich byli lidé, dva další mravenci. Jak lidé, tak hmyzí příšery byli ošklivě zohaveni; oba mrtví zde museli ležet už notně dlouho, protože jejich těla byla mumifikována, ale Charity přesto viděla, jak mají znetvořené tváře - jako by před smrtí zakusili nepředstavitelná muka.

Vyděšeně si zakryla dlaní ústa a ustoupila o krok zpět. Barler mlčel, pak vykročil ke dveřím a zvedl ruku. Ten pohyb zřejmě spustil skrytý mechanismus, protože tma na druhé straně dveří ustoupila mírnému, příjemně nažloutlému světlu a v samotném rámu dveří se objevil úzký pruh rudého světla. Ozvalo se elektrické bzučení a kdesi se spustil magnetofonový pásek, který začal drmolit varování. Slovům už nebylo téměř rozumět. Pásek musel být přehráván tolikrát, že byl naprosto nepoužitelný.

"No tak?" Barler nahnul hlavu na stranu a zkoumavě na ni pohlédl.

"Co je to?"

Charity připadalo, že zná odpověď, ale instinktivně zvedla ruku a přejela konečky prstů po chládkem kovu identifikační destičky.

Měla strach projít těmi dveřmi; věděla moc dobře, co je na druhé straně, a věděla rovněž, že se v podstatě nemá čeho bát, ale ta věcička, kterou měla kolem krku, byla téměř šedesát let stará. Neměla jistotu, že po tolika letech funguje stejně spolehlivě jako ona Zabíjecí mašinérie, která byla zabudována do stropu chodby. Ale neměla na vybranou.

Sebrala tedy všechnu odvahu, zavřela oči a vykročila.

Nic se nestalo.

Magnetofonový pásek se s hlasitým cvaknutím odmlčel a světlo v rámu dveří zablikalo. Charity udělala další

krok, s mrazením v zádech se rozhlédla a spatřila malou spínací skříňku ve stěně, čtyři, možná pět kroků před sebou. Byla nanejvýš metr od natažené končetiny mrtvého hmyzího bojovníka, který se na ni těsně před smrtí snažil dosáhnout.

Přemohla odpor a s rozbušeným srdcem kráčela dál. Vyhnula se uctivým obloukem oběma mrtvým lidem a mrtvolám obou mravenců.

Rozechvělými prsty odepjala destičku od řetízku kolem krku, zasunula ji do úzké štěrbiny přístroje a naslouchala se zatajeným dechem.

Jednu, dvě, tři nekonečné vteřiny se nedělo nic. Pak se ozvalo zabzučení a světlo ve spínací skříňce se změnilo z červené na zelenou.

S tichým zabzučením vyjela destička ze štěrbiny minipočítače opět ven, Charity ji uchopila a rychle si ji připevnila k řetízku. Pak se otočila k Barlerovi a pokynula mu.

"Nebezpečí už nehrozí, můžete projít."

Barler zaváhal, jeho pohled chvíli spočinul na obou mrtvých, pak se přemohl, prošel dveřmi a znovu se zastavil. Nejistě se rozhlédl kolem sebe, ale po několika dalších vteřinách zřejmě pochopil, že ať už zabilo ty dva lidi a oba mravence cokoliv, nepředstavovalo to alespoň pro ně dva v tuto chvíli nebezpečí.

Vydechl a vykročil dál a opět se zastavil u Charity. "Takže vy skutečně patříte ke Space Force," řekl. "A zdá se, že jste víc než kapitán."

Charity zavrtěla hlavou: "Mýlíte se," řekla. "Mí kolegové a já jsme měli za úkol dopravit do bezpečí prezidenta a členy vlády. Proto jsme dostali tyto průkazy."

Barler pokrčil rameny a usmál se. "Vždyť na tom nezáleží, proč ho máte. Hlavně, že ho máte. Co je tohle?"

Charity na chvíli zaváhala, než si uvědomila, že je to přinejmenším nemístné. Doby, kdy tento podzemní objekt podléhal nejvyššímu stupni utajení, patřily už dávno minulosti.

"Tajný objekt," odpověděla. "Myslím, že je to jedna z tajných základen NATO. Tehdy existovala celá řada takových stanic, ale nevěděla jsem, že jedna z nich leží přímo pod velvyslanectvím."

"V každém případě je ještě aktivní," řekl Barler. "Ani těm zatraceným mravencům se nepodařilo sem proniknout." Poprvé od chvíle, co ho Charity poznala, se přestal ovládat. Vztekle kopl do jednoho z mrtvých hmyzích tvorů. Chitinový krunýř se rozlomil a odlétl chodbou.

Charity viděla, že tkáň pod ním se rozpadla v šedý prach.

"Mikrovlnná fotobuňka" řekla tiše. Po zádech jí opět přejelo zamrazení, když si uvědomila, že mohla být v tuto chvíli stejně mrtvá jako ti dva nešťastníci, kdyby její průkaz nefungoval. "Přijde-li sem kdokoliv, kdo k tomu nemá oprávnění," pokračovala po Barlerově tázavém pohledu, "nemá šanci. To záření je absolutně smrtelné."

"Já vím," odpověděl Barler klidně. "Zabíjí dokonce i lovce."

Charity na něj překvapeně pohlédla, ale Barler přikývl. "Před několika lety se pokusili poslat sem jednoho z těch živých robotů," řekl. "Nějak se odtud přece jen dostal, ale dlouho to nepřežil."

"A já jsem si myslela, že neexistuje nic, co by jim mohlo uškodit," řekla Charity.

"Tohle ano," odpověděl Barler vztekle. "Bylo to poprvé a naposledy, co někdo z nich zemřel." Na chvíli zauvažoval. "Teď, když se tady můžeme pohybovat volně, bychom to možná mohli použít jako zbraně."

"To sotva," odpověděla Charity. Už jen při představě, že by té příšerné zbraně použila proti živé bytosti, se v jejím nitru cosi sevřelo.

"Jedině že byste chtěl vybudovat chodbu až sem a pokusit se vylákat sem jednoho po druhém."

Barler na ni chvíli zmateně pohlédl. "Takže," řekl, "se tady trochu porozhlédneme."

Charity se pokoušela namluvit si, že její nedůvěra je naprosto neodůvodněná, ale nedařilo se jí to.

To, že toto zařízení po tak dlouhé době ještě fungovalo, jasně dokazovalo, jak jeho konstruktérům záleželo na tom, aby bylo chráněno před vstupem nepovolaných osob. Bylo docela možné, že jsou zde uloženy věci, které měly zůstat navždy zapomenuty.

"Nechápu, že sem prostě nevnikli násilím," řekla, zatímco kráčela za Barlerem úzkou chodbou. "Měli k tomu moc."

Barler přikývl. "Jistě," řekl, "ale myslím, že ať už je tady dole cokoliv, bylo to pro ně tak důležité, že to nechtěli zničit." Tázavě na ni pohlédl. "A předpokládám, že tady je takové zařízení, nebo ne?"

Charity byla opět překvapena. Skutečně zde bylo nainstalováno autodestruktivní zařízení, které by vyhodilo celý komplex do povětří, kdyby zabezpečovací počítač dospěl k závěru, že by mohl padnout do rukou nepřítele. Ale byla překvapena, že toho Barler věděl tolik.

"Kdybych konstruoval takové zařízení, postaral bych se o to, aby nikdy nepadlo do rukou tomu, kdo se pokusí sem vniknout násilím," řekl Barler, jako by četl její myšlenky.

Dorazili na konec chodby, k úzkým kovovým dveřím. Barler stiskl kliku, na chvíli se zastavil a pak je rázně otevřel.

V místnosti za nimi se ihned rozblikalo bílé světlo zářivek.

Charity se rázem ocitla vedle Barlera. Nevěděla, co očekávala - ale tohle rozhodně ne. Za pancéřovými dveřmi byl ohromný polokruhový sál plný stolů s počítači. Celou protější stěnu zabírala obrovská obrazovka, která se skládala z mnoha malých, paralelně zapojených monitorů.

Některé z nich nepracovaly, ale většina byla v pořádku. Byla na nich vidět barevná trojrozměrná mapa světa, na níž svítilo mnoho červených a zelených bodů. také většina ostatních počítačových obrazovek byla ještě v provozu. Jejich zelené světélkování naplňovalo místnost příšerným jasem, které Charity připomínalo nepřirozené světlo tyrkysového slunce. A všude leželi mrtví - muži v tmavě modrých uniformách námořnictva a armády, ale také civilisté,

kteří spočívali na pultech, jako by spali, nebo se opírali o jednoduché plastové stoly.

Charity ihned zaregistrovala, že nikdo z nich nezemřel násilnou smrtí.

A nikomu z těch mrtvých nebylo méně než padesát let.

"Bože můj," zašeptal Barler. "Co se to tady stalo?"

Charity neodpověděla. Ale nebylo nijak zvlášť těžké si představit, co se zde muselo odehrát. Okupanti zaútočili na velvyslanectví, ale navzdory převaze se jim nepodařilo proniknout do podzemního komplexu. Zaměstnanci velvyslanectví byli uvězněni ve sklepení.

Možná že vydrželi několik měsíců, dokud jim postupně nezačaly docházet zásoby potravin a než si uvědomili, že není záchrany.

Charity se protlačila dveřmi kolem Barlera a přistoupila k jednomu z pultů s počítačem. Srdce se jí rozbušilo, když její pohled padl na obrazovku monitoru. Rozuměla jen málo tomu, co na ní četla, ale to, čeho se až dosud obávala, se stále více měnilo v jistotu.

Nejistě natáhla ruku, naťukala několik slov na příslušnou klávesnici a počkala, jestli se něco stane.

Na monitoru se objevila zelená svítící písmena, pak cosi zasyčelo a z přístroje vylétl proud namodralých jisker. V následující vteřině pak obrazovka pohasla.

"Co je?" zeptal se Barler ode dveří. "Co to má znamenat?"

Charity ho ignorovala a přistoupila k dalšímu z pultů. S rozbušeným srdcem zopakovala povel a tentokrát jí přístroj poskytl docela ochotně odpověď. Na monitoru začaly blikat zelené a bílé sloupce čísel.

Trvalo to téměř čtvrthodinu. Barler po chvíli přistoupil k Charity a zvědavě jí nakukoval přes rameno. Nepřerušoval ji ovšem, zatímco se opatrně nořila stále hlouběji do tajemství počítačového systému.

Nic z toho, co zde viděla, nepatřilo k jejímu vlastnímu oboru, ale věděla, co má hledat.

Po chvíli se opět napřímila a podívala se nejprve na Barlera a pak zaraženě na velký monitor na zdi. "Myslím, že teď už vím, po čem tak šli a čeho se chtěli zmocnit v neporušeném stavu," řekla tiše.

Barler na ni tázavě pohlédl a mlčel.

"Musí to být něco jako severoamerický NORAD," zamumlala tiše Charity.

Barler na ni opět tázavě pohlédl a Charity prohlásila: "Mohu se mýlit, ale jsem si téměř jista, že zde dole je uložena v paměti téměř celá logistika NATO. Rukou pokynula k monitoru. "Každý sklad zbraní, každé letiště, každá tajná základna... Prostě všechno."

"Obávám se, že nechápu," řekl Barler.

Charity vzrušeně ukázala na obrazovku. "Porazili nás, Barlere," řekla rozrušeně. "A my jsme jim pomohli tím, že jsme jim otevřeli dveře. Veškerou naši obranu jednou ranou ochromili, ale ona neustále existuje, chápete to? Všechno to proběhlo příliš rychle, než abychom se mohli bránit, ale většina z toho, co jsme měli, je pořád ještě tady."

"Vy myslíte... zbraně?"

"Zbraně, letadla, lodě, skladiště zásob, sklady pohonných hmot... cokoliv chcete. Tehdy existovala spousta tajných skladů a řekla bych, že když armáda pochopila, že boj prohrála, ukryla ještě víc."

Barler vytřeštil oči, jako by až teď pochopil, co tento jejich nález skutečně znamená. "A tady je..."

"... to všechno zaznamenáno," potvrdila Charity. "V těchto počítačích by měla být zaznamenána přesná poloha každého skladiště, každé tajné základny, která v západní Evropě existovala."

"Ale pak..." Barlerovi vzrušením téměř přeskočil hlas. Pak bychom mohli vyzbrojit armádu."

"Teoreticky ano," řekla Charity tiše.

"Co to má znamenat?"

"Nevím, jak se k těm informacím dostaneme." Charity rukou ukázala kolem sebe. "Většina z těchhle věcí už zřejmě nefunguje. A data jsou také z velké části zakódována."

"Mohla byste to dokázat?" zeptal se Barler.

Charity se nevesele usmála. "Kdybych trochu víc rozuměla počítačům a kdybych na to měla víc času..."

"Kolik času?" zeptal se Barler.

"Vzpomínáte si, co jsem odpověděla Jeanovi, když se ptal, jak dlouho by potřeboval, aby rozluštil kód transportéru?"

"Myslíte..."

"Myslím tím, že by bylo opravdu dost složité poradit si s tím, co jsme tady našli." Povzdychla si. "Mrzí mě, jestli jsem vás zklamala, ale tohle všechno..." Pokrčila rameny. "Možná je to tak lepší."

"Máme pár lidí, kteří se v počítačích vyznají," poznamenal Barler zamyšleně.

"A co s tím?" Charity opět pokrčila rameny a odvrátila se od pultu. "Věřte mi, Barlere, nebylo by vám to k ničemu. Nedostanete se ani z tohoto města."

"To je pravda," odpověděl Barler. Najednou se jeho tvář zachmuřila vztekem. "Protože jsme bezbranní. Protože žijeme, jen pokud nám to dovolí oni. Měli bychom s tímhle bojovat proti nim?"

Zlostně praštil dlaní po pouzdře s pistolí u opasku. "Kdybychom měli víc takových transportérů, jaký našel Jean na ostrově, nebo pár pořádných střel..."

Charity spolkla odpověď, kterou měla na jazyku. Chápala Barlerovu reakci, ale vlastně jí působila spíše smutek. Pouhými zbraněmi nebylo možno válku proti okupantům vyhrát.

"A nejde jen o to," pokračoval Barler. "Vím, co bylo NATO.

Vojáci zanechali nejen zbraně. Je toho spousta, co potřebujeme, spousta, co bychom mohli vyprázdnit - a to všechno je zde."

"Ano," povzdechla si Charity. "Jen nevím, co bychom si s tím počali."

"Máme čas," namítl Barler. "Vy i vaši přátelé můžete zůstat u nás. Můžete nám pomoci."

"Obávám se, že právě to nemůžeme," odpověděla Charity chabě.

"Bylo by to pro vás velmi nebezpečné. Dříve či později by zjistili, kde jsme a pak by přišli a hledali by nás."

"Dříve či později možná," odpověděl Barler, "ale do té doby byste nám mohli pomoci. A my vám." Chvíli zaváhal a pak se zeptal:

"Dokázala byste vypnout tu mikrovlnnou bariéru?"

Charity přikývla.

"Tak to, prosím vás, udělejte," řekl Barler. "Pošlu sem pár lidí, kteří se v těchhle přístrojích vyznají. Pokud chcete," dodal, "počkám s tím, dokud neopustíte město."

"Proč ne?"

Charity najednou při tom pomyšlení nebylo zrovna dobře.

Aniž by mohla říci proč, měla najednou dojem, že nebylo správné probudit tuhle stanici z jejího věčného spánku. Pocítila naléhavou touhu odtud odejít. Připadalo jí, že se zalkne, jestli zůstane v tomhle sále třeba jen o minutu déle. Prudce se otočila a zamířila k východu. Ještě jednou se ovšem zastavila, když pohledem zavadila o mumifikovanou mrtvolu jednoho z vojáků námořnictva. Zaváhala a sehnula se pak, aby si vzala zbraň mrtvého.

Byl to těžký gama laser. Zkontrolovala jeho nabití, pozorně se podívala zaměřovačem a pak si zbraň pověsila přes rameno.

Barler na ni tázavě pohlédl. "To teď chcete vyhlásit docela sama válku mravencům?"

Charity mlčela. Nevěděla, co odpovědět. "Chtěl jste mi ukázat tu zeď," řekla stroze.

9

Kylovi bylo pět let, když poprvé vešel do výcvikové kopule.

Mnohé se změnilo během oné příšerné noci, kdy mu vzali matku i jeho svět. Občas si ještě vzpomínal, že existovala doba, kdy obloha byla modrá místo zelená a kdy se k němu neskláněla strnulá maska obřího mravence, ale přívětivá hebká tvář, když křičel hladem nebo únavou.

Ale vzpomínky - a sny, jež ho zpočátku tolik trýznily - byly stále méně časté. Začal zapomínat a jeho vzpomínky zcela vybledly. A teď už se stávalo jen velmi zřídka, že by měl pocit, že sem nepatří.

Zato se začal učit tak hravě a rychle, jak to dokážou jen děti.

Nechápal doopravdy, co se učí, ale vědomosti se prostě ukládaly do jeho paměti, aby byly připraveny na den, kdy je bude potřebovat. Učili ho nechat probíhat rozhodnutí a myšlenkové procesy na oné úrovni ducha, která byla normále vyhrazena pouze nevědomým procesům.

Kromě toho se naučil dokonale ovládat své tělo a pocity.

Brzy také poznal, že černí tvorové, kteří ho v prvních dnech a týdnech tolik děsili, nejsou jeho nepřátelé. Nebyli to ovšem ani přátelé, protože mu občas působili bolest, ale pokud nepřicházeli, aby ho odnesli do některé z těch hrozných místností, ve kterých byly ostré nože a tenké dlouhé jehly, které se mu zabodávaly do masa, pak byli jeho poslušnými služebníky, kteří mu splnili téměř každé jeho přání.

Ve věku dvou a půl let se naučil pronášet souvislé věty a nějakou dobu mu působilo ohromnou radost dávat průchod tyranovi, jenž se ukrývá v každém dítěti, a nechat ty černé tvory dělat všechno, co mu právě napadlo. Některé z nich nechal spolu navzájem bojovat, dokud jeden z nich nezůstal ležet mrtev na zemi, a nějakou dobu mu ta krutá hra působila velikou radost. Později mu dali zbraně a nechali ho bojovat proti jakýmsi černým kolosům. A ačkoliv se bránili, porazil je. Pak ho jednoho dne zase odvedli do té příšerné místnosti, kde zakoušel bolest, a když se probral z bezvědomí, které následovalo po každé návštěvě zde, tu rázem pochopil, že tito tvorové nejsou ani jeho hračky, ani jeho otroci, nýbrž služebníci. Tyto bytosti neměly větší hodnotu než stroje, ale přesto bylo špatné jen tak z rozmaru je ničit, takže s tím přestal.

Když mu bylo pět, pocítil poprvé dotek smrti.

Nikdo mu nikdy neřekl, jak dlouho zde je nebo jak dlouho ještě zůstane.

Nikdo mu nikdy neřekl, co je to rok, nebo měsíc či den.

Měl přítele. Jmenoval se Mark. Vlastně to byli samotáři, osamocení bojovníci, kteří nesměli poznat žádný cit. Ale byli s Markem často spolu, když to dovoloval jejich výcvikový rozvrh, a on se cítil těžko pochopitelným způsobem k tmavovlasému hochovi, který byl o něco vyšší a silnější než on, přitahován. V nitru Kyl cítil, že tento cit je zavrženíhodný, současně jej ovšem choval v srdci jako poklad, jako své velké tajemství, o němž nikdo nevěděl - dokonce ani sluhové. Ti dva se setkávali tak často, jak to bylo možné, což bylo chování, které sluhové sice neradi viděli, ale tolerovali.

Protože byli mladí, směli trénovat pouze v první ze tří obrovitých stříbrných kupolí, v ohromném, uměle vytvořeném areálu plném různých teplot, střídajících se světelných poměrů a měnící se přitažlivosti, v němž číhala nejrůznější nebezpečí. Ačkoliv služebníci, kteří byli odpovědni za jeho výcvik, nikdy neopomenuli upozornit ho na nebezpečí, jichž byl tento umělý svět plný, Kyl považoval dobu, kterou zde až dosud prožil, za jakési velké dobrodružství, za nebezpečnou, ale vzrušující hru, která mu připravovala stále nové výzvy. Kyl a Mark ji ani na okamžik nepodceňovali. Smrt patřila k dennímu pořádku stejně jako ranní meditační cvičení a hodiny ve spacím trenažéru.

Viděli v kupoli zemřít nejednoho ze svých druhů. Také Kyl byl několikrát raněn, ale nikdy tak, aby se s tím jeho tělo, schopné již neuvěřitelné regenerace, nedokázalo vypořádat. Sluhové do kupole téměř nikdy nevstoupili. A pokud to učinili, pak jen proto, aby odnesli mrtvé nebo aby zasáhli, pokud se některý z žáků nechoval v souladu s pravidly.

Cesta, kterou museli pokaždé ujít, vedla mezi písečnými dunami, které neustále měnily tvar a ne vždy je tvořil

pouze písek. Markův hypersenzitivní sluch je jednou varoval, aby se neblížili k nevinně vypadajícímu kopečku. Z bezpečné vzdálenosti hodili pak do duny kámen, načež písek explodoval a objevila se celá armáda malých, avšak smrtelně nebezpečných hmyzích stvůrek.

Téměř už unikli, když se objevil Rozparovač. Spolu s Markem v tiché dohodě pokřtili tímhle jménem dvouapůlmetrový stroj, který už jednou potkali. Měl totiž lesklé železné tělo, které vzdáleně připomínalo služebníky a z velké části se skládalo z ostrých čepelí a břitev, které vibrovaly a otáčely se do všech možných směrů. Ten tvor nebyl příliš rychlý, ale nemělo smysl před ním utíkat, protože neznal ani únavu ani vyčerpání a pronásledoval každou svou oběť naprosto nesmiřitelně.

Malé pohotové laserové pistole, jimiž byl Kyl a jeho kamarád vybaveni, byly proti tomuhle strojovému zabijákovi naprosto nepoužitelné.

Přesto měl ovšem jedno zranitelné místo: na zátylku měl malý žlutý spínač, který bylo zapotřebí šikovně hozeným kamenem zmáčknout a robot okamžitě strnul jako solný sloup.

Když Kyl a Mark zaslechli charakteristické cvakání a řičení Rozparovače, automaticky od sebe odskočili, aby ta nestvůra nemohla zaútočit na ně najednou a aby přinejmenším jeden z nich měl možnost vyřadit ji z boje. Hodně se toho už naučili, ale pořád ještě nechápali, že existují věci, které se nedají předvídat. Když se Rozparovač objevil před nimi mezi oběma dunami, očekávali Mark s Kylem, že chvíli zaváhá a pak se vrhne na jednoho z nich.

Místo toho na chvíli ztuhl, díval se na ně chladnýma elektronickýma očima - a rozpadl se na dvě poloviny. Z nemotorného, dva metry vysokého ocelového kolosu se vylouply dva poskakující kovové elipsoidy, obklopené věncem rotujících a blyštících se čepelí a nožů.

Kyl instinktivně zaregistroval nebezpečí. Bleskurychle se vrhl stranou k zemi, koutkem oka zahlédl, jak blížící se strojový netvor jeho pohyb sleduje, a ještě ve skoku se otočil. Ocelové čepele Rozparovače zasvištěly kolem něj. Kyl byl okamžitě zase na nohou. Zatímco se rozpůlený netvor pokoušel otočit se na sypkém písku, překonal Kyl vzdálenost až k němu ohromným skokem a uchopil dvě ohnuté čepele ostré jako břitvy. Vší silou se odrazil zpět, přitáhl kolena k tělu a v témž zlomku vteřiny nohy zase prudce vymrštil před sebe. Levou nohou mu projela palčivá bolest, když se mu do ní zavrtal kovový trn, ale prudké škubnutí vyvedlo Rozparovače z rovnováhy. Na okamžik měl Kyl dojem, že se mu nepodaří ten kolos zvednout, pak se ale převalil přes ohnutá ramena a Rozparovač najednou ztratil půdu pod nohama a velikým obloukem přelétl přes Kyla. Letěl vzduchem tři čtyři metry a dopadl na zem s tupým žuchnutím.

Nedbaje na bolest v noze a na krvácející ruce, Kyl vyskočil a prudce se otočil. Robot se také pokoušel postavit se na nohy, ale nedařilo se mu to, jeho tenké chůdovité nohy se pod ním neustále podlamovaly, zatímco smrtící čepele metaly kolem sebe v nesmyslném vzteku fontány písku. Kyl sledoval mechanické běsnění umělého netvora ještě nějakou dobu, než si byl jist, že se Rozparovač najednou nezvedne a nevrhne se na něj. Pak se prudce otočil a hledal pohledem Marka a jeho soupeře.

Jeho kamarád neměl takové štěstí jako on. Pokusil se sice musel útočníkovi utéci, ale robot ho dohnal a povalil na zem. Kyl viděl jen ovál z pochromované oceli a Markovy nohy, které vyčnívaly zpod trupu mechanického zabijáka a škubaly sebou. Pak zaslechl výkřik.

Písek, který Rozparovač vířil svými prackami, se náhle zbarvil do červena a Markovy nohy se přestaly hýbat.

Kyl vykřikl a rozběhl se. Rozparovač nechal svou oběť ležet a otočil se. Zakrvavené čepele se zvedly, aby se vrhly na dalšího soupeře.

Kyl zapomněl na všechno, co mu říkali, na všechno, co se naučil o chování v podobně nebezpečných situacích. Věděl jen, že Markovi hrozí smrtelné nebezpečí a že mu musí pomoci. S výkřikem se vrhl na Rozparovače, chytil jeden z rotujících srpů a strhl za něj toho strojového netvora. Tenhle pohyb ho stál dva prsty, ale podařilo se mu robota zabijáka odstrčit o dva metry dál. S prudkým výkřikem pak do stroje ještě jednou praštil a kopal oběma nohama do tenkých železných nohou příšery.

Rozparovač ztratil rovnováhu a necelý metr od něj se svalil na zem. Tenké ostří jako břitva se vymrštilo Kylovi do tváře a nařízlo mu skráň. Kyl však téměř současně sáhl do zátylku nebezpečného protivníka a dezaktivoval ho.

Rozparovač ztuhl, náhle to nebylo víc než hromada mrtvého kovu.

Kyl zasténal. Ještě se nenaučil docela ignorovat fyzickou bolest, ale uměl ji potlačovat a ovládat. Celý roztřesený se postavil na nohy. Všechno kolem něj se točilo a srdce mu bušilo jako zběsilé.

Krvácel z mnoha ran a cítil, jak ho opouštějí síly. Přesto se odpotácel k Markovi.

Mark byl ještě při vědomí. Krvácel z tuctu různých ran a jemný písek, v němž ležel, nasával krev jako mohutná houba. Když Kyl vedle něj poklekl, pohnul rty, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Pak si Kyl všiml, proč - jedna z čepelí mu prořízla krk. Ta rána vypadala jako rozšklebená rudá ústa klauna. Mark měl v očích výraz nevýslovného utrpení.

Umíral.

Kyl se sklonil nad kamarádem a přitiskl dlaň na ošklivou ránu na krku. "Marku!" vykřikl. "Nedýchej! Pokus se nedýchat! Soustřeď se!"

Kyl viděl zděšení v Markových očích a pochopil, že strach ze smrti způsobil, že kamarád zapomněl na všechno, co je učili. Na chvíli se i Kyla samotného téměř zmocnila panika. Věděl najednou, že Mark zemře, ale to se nesmělo stát! Mark ne! Vždyť to byl jediný tvor na světě, který pro něj ještě něco znamenal!

"Neumírej!" křičel zoufale. "Soustřeď se! Víš, jak se to dělá! Vzpamatuj se, ty hlupáku!"

Cosi se stalo se světlem. Bylo najednou jasnější, jako by se na Kyla a jeho umírajícího přítele zaměřil kužel světla obrovského reflektoru.

A náhle se ozval kovový dunivý hlas přímo z oblohy:

"Kyle! Co to děláš?"

Kylova hlava se prudce zvedla do výšky. Se slzami v očích upřeně hleděl na oblohu nad sebou, která už najednou nebyla modrá, ale měla stříbrnou barvu kovu, z něhož ve skutečnosti byla. Prudce se k němu pohyboval jakýsi temný stín.

"Marku!" vykřikl Kyl a dál třásl chlapcem. "Soustřeď se! Pokus se nedýchat! Kyslík v krvi ti stačí. S ním vydržíš. Stačí ti, dokud se ti nezacelí rána. Tak to už konečně udělej!"

Cloumal Markem jako posedlý, ale chlapec už nereagoval.

Nemohl.

Mark byl mrtev. Tohle poznání připravilo Kyla téměř o rozum.

Vykřikl a začal třást Markem ještě zoufaleji. Nakonec ho plácal dlaní po tváři, jako by do něj takto mohl navrátit život.

Temná věc na obloze se zvětšila, dosedla s hučením na hřeben umělé písečné duny za ním a rozevřela se. Spěchaly k němu dvě postavy služebníků s tenkými končetinami.

Kyl se prudce otočil. Najednou se jeho zoufalý vztek změnil v nenávist, v bezmeznou, překypující nenávist, kterou nebylo možno utišit. S prudkým výkřikem zvedl zbraň, vystřelil na jednoho ze dvou služebníků a vrhl se stranou, když se napadený s bolestným výkřikem skácel k zemi a druhý na něj namířil nemotornou zbraň.

Mohutný mravenec neměl šanci. Bolest dodávala Kylovi nadlidskou sílu. Převalil se přes záda, ještě v pohybu vystřelil na dalšího služebníka a zaregistroval se zlostným zadostiučiněním, že nestvůra zahodila zbraň a s bolestným zapísknutím uskočila dozadu. Bleskurychle otočil laserovou pistoli a vystřelil na mravence, který se pokoušel postavit. Zasáhl ho i tentokrát, a i když výkon tohoto zářiče nebyl dostatečný, aby tvora s chitinovým krunýřem poranil, přece jen mu způsobil bolest. Mravenec se svalil podruhé, přitiskl si obě dlaně na tvář a začal syčet vysokým tónem.

Když se Kyl obrátil, aby i druhou nestvůru definitivně zlikvidoval, zasáhl ho oslnivě bílý blesk, který sjel rovnou z oblohy a během zlomku vteřiny ho připravil o vědomí.

"Zeď." Barler ukázal na okraj lesa. "Chtěla jste ji vidět, ne?"

Když opustili zničenou budovu velvyslanectví, nevrátili se zpět do stanice metra, ale dobrou čtvrthodinu kráčeli opačným směrem. Džungle neustále houstla a Charity bylo jasné, že se blíží k hranici svobodné zóny. Teď byla před nimi.

Džungle o dva nebo tři kroky dál prudce končila, a za ní začínalo...

... co vlastně?

Energetická clona? Kupole z blýskavé magie Moronů?

Nesmysl.

Před ní nebylo nic. Nic a současně asi to nejpodivuhodnější, co kdy spatřila. Nebylo zde ani pásmo spálených rostlin, žádná viditelná překážka, která by zadržovala bující zeleň, nic. Bezprostředně před ní byla zem pokryta kobercem z výhonků, kořenů a mechu a metr za ním se nerozprostíralo nic než počátek pustého, mírně stoupajícího terénu pokrytého travou a sutinami, který kdesi v těžko odhadnutelné vzdálenosti splýval s oblohou. Charity chvíli uvažovala, jak asi vypadá energetická kupole zvenčí, kdyby byl někdo, kdo by ji mohl vidět. Svět za ní vypadal odtud tak, jako by stéblo trávy byla nejvýše vyvinutá forma života. Tam, kde byla kdysi předměstí Paříže, se teď rozprostíralo rozlehlé území plné sutin. Po krátkém hledání nalezl Barler větev, kterou ulomil a hodil ji velikým obloukem směrem k sutinám.

Nikdy tam nedolétla.

Když větev dorazila k hranici, kde džungle přecházela v onu šedivou, pochmurnou krajinu, zmizela.

Stalo se to naprosto nedramaticky. Nevzniklo žádné jiskření, nebylo vidět žádné kouřící zbytky nebo sypající se prach - vůbec nic.

Kus dřeva prostě a jednoduše zmizel. Charity se zaraženě na Francouze podívala. "Funguje to!"

Barler přikývl. "Nic se nedostane ven a nic dovnitř."

Místo aby na to odpověděla, sundala si z ramene gama zářič, který vzala na velvyslanectví, odjistila ho a zamířila hlavní na ohořelé trosky dvoupatrového domu, který stál necelých padesát kroků od nich. Barler přihlížel se svaštěným čele, ale neříkal nic, když Charity stiskla spoušť. Tenký modrobílý paprsek energie se zavrtal do zdi budovy a vypálil do ní téměř metrovou díru.

Charity spustila zbraň a chvíli zaváhala. Pak ji zajistila a opět si ji pověsila přes rameno.

"A co to tedy dokazuje?" zeptal se Barler.

"Nic," připustila Charity po krátkém zaváhání. "Kromě toho, že ta zeď možná není tak úplně neprostupná."

Barler se smutně usmál. "Tohle je laser, že?" zeptal se a ukázal přitom na pušku. Podobná zbraň mu visela také přes rameno. I on si ji přinesl z velvyslanectví, ale doposud si ji prohlédl jen letmo.

Charity přikývla.

"V podstatě to není nic než koncentrované světlo," pokračoval Barler, "a to, že zeď propouští světlo, jsem nikdy nepopíral. Jenže tohle nám k ničemu nepomůže."

"Já vím," připustila Charity zkroušeně. Podívala se na neviditelnou, smrtící dělící čáru, která oddělovala zničené město od zřejmě stejně zpustošeného světa. "Jak daleko sahá ta zeď?" zeptala se.

Barler pokrčil rameny. "Nikdo z nás nikdy nebyl na druhé straně řeky," odpověděl. "Ale musí to být polokoule. Odhaduji, že má průměr tak sto kilometrů."

Charity na chvíli zauvažovala. "To znamená..."

"Že její střed musí ležet někde pod Eiffelovou věží," potvrdil Barler.

Charity na něj překvapeně pohlédla. "Někdy," řekla, "se v duchu ptám, jestli skutečně dokážete číst myšlenky."

Barler se letmo pousmál. "Není to nijak těžké. Především ne tehdy, jsou-li to stejné myšlenky, které mne už stokrát napadly."

"Nikdo nikdy tu zeď neprorazil?" zeptala se Charity.

Barler zavrtěl hlavou. "Nikdy."

"A co vy a ostatní, kteří žijí v zóně? Jak jste se sem dostali?"

Barler chvíli mlčel. "Já?" Bolestně se usmál. "To nevím.

Vzpomínám si, že jsem se narodil někde jinde. Ale je to už dávno, takže si nejsem jist, je-li tomu skutečně tak, nebo zda si to pouze namlouvám.

Pokud si opravdu dokážu vzpomenout, žiju pořád zde. A ostatní také." Pokynul rukou, když ho chtěla přerušit. "Bude jednodušší, když vám ukážu zbytek, slečno Lairdová." Charity opět pohlédla na neviditelnou zeď. Cosi v Barlerově tváři se jí nezamlouvalo.

Chtěla mu položit další otázku, ale Barler ukázal směrem, odkud přišli.

"Pojďme," řekl. "Cesta zpět je dlouhá a já nechci, aby si vaši přátelé začali dělat starosti."

10

"Byl to tenhle okamžik?"

Mravenčí inspektor otočil hlavu pohlédl na tazatele, a ten dodal s pokynutím k nehybné postavě ležící na pochromovaném stole:

"Tady došlo k chybě v jeho naprogramování?"

Inspektor na okamžik zaváhal, jako by si nebyl docela jist, co má odpovědět. Pak udělal pohyb, který by bylo u člověka možno označit jako zavrtění hlavou.

"Ne. Tohle se stává. Ne často, ale stává se to. Byl tehdy ještě mladý a bylo v něm mnoho lidského. Později se muselo stát něco, o čem nevíme. O této události víme."

Stone se zamyšleně odvrátil a opět se podíval na megamana v bezvědomí. Ačkoliv Kylova vůle byla teď odpojena stejně, jako když vypnete spotřebič vytažením šňůry ze zástrčky, pořád ještě cítil strach z té štíhlé postavy. Byl to jeho pocit viny vůči Kylovi, nebo se jeho znepokojení zakládalo na jistém vědomí, že Kyl je i nyní nebezpečný?

Odvrátil pohled od tváře megamana, který vypadal ve spánku podivně klidně a uvolněně a podíval se na velkou obrazovku nad lůžkem, na níž bylo vidět Kylovy myšlenky převedené do obrazů a slov.

Momentálně neviděl nic než nesmyslnou změť pohybů, barev a tvarů.

Uvažoval, jestli tento přístroj na čtení myšlenek funguje u všech lidí.

Možná to také nebyl Kyl, ale toto prostředí, které mu nahánělo strach.

Všechno tady bylo tak... jiné. Tak odlišné od všeho, co v posledních letech viděl. Dokonce i on, zřejmě nejmocnější člověk na planetě, doposud na vlastní oči viděl jen velmi málo z ohromující techniky vítězů.

A to málo, co viděl, ho spíše mátlo, než aby ho to ohromilo.

Technologie, která byla v něčem napřed a v něčem zaostávala za technikou konce dvacátého století, která byla ovšem založena na bezohledném využívání materiálů a energie.

To, co Stone viděl na této základně ve stínu Eiffelovy věže, předčilo vše, co si dokázal představit i v těch nejodvážnějších snech.

Zdálo se, že neexistuje nic, co by bylo nemožné, nic, co by nedokázaly neslyšně vyřídit počítače a stroje. Už poněkolikáté od chvíle, co se probral ze spánku v hibernačním tanku v podzemním krytu a přidal se k okupantům, se ptal, kdo ve skutečnosti jsou, ale nenašel na to odpověď.

"Jak dlouho bude ještě to vyšetření trvat?" zeptal se.

"Dokud nenajdeme to, co hledáme," odpověděl inspektor klidně.

"Musí tam být chyba. Nějaký incident, který jsme přehlédli. Musíme vědět, co to bylo."

"To může trvat celé týdny," řekl Stone vážně.

"Přesně tak," odpověděl inspektor.

"A do té doby může být kapitán Lairdová pravděpodobně tisíce mil odtud," řekl Stone. "Nebo v jiném světadíle."

Inspektor pomalu otočil obrovskou, trojhrannou hlavu a chladnýma hmyzíma očima na něj pohlédl. "Víme, kde se nachází kapitán Lairdová a její společníci," řekl.

Stone překvapeně vytřeštil oči. "Takže vy víte, kde..."

"Ti, které hledáte, se nacházejí ve svobodné zóně."

"Tak proč tady ještě stojíme?" zeptal se Stone rozrušeně. "Jak to, že nikoho nepošlete, aby je přivedl?"

"To v téhle chvíli není nutné," odpověděl inspektor.

K jízdě zpět opět použili metro, ale vystoupili na jiné stanici.

Také zde zanechalo uplynulých pět a půl desetiletí stopy, přesto ovšem stanice působila čistým, ba dokonce upraveným dojmem. Elektrické osvětlení svítilo a k Charitinu velkému překvapení dokonce fungoval i eskalátor.

Byla téměř tma, když vyšli ven. Slunce už zmizelo za obzorem a světlo mělo teď temně zelenou barvu, takže působilo téměř jako černé. Bizarní pohled, který více než vše ostatní jen podtrhoval cizorodost tohoto světa. Tím úžasněji působilo to, co se rozprostíralo kolem staré šachty metra - téměř zcela nedotčené město. Nebýt onoho černozeleného přísvitu, měla by dojem, že je ve městě konce 20. století.

Ulice byly široké a prázdné. Jediná zeleň, kterou viděla, byly rostliny v pečlivě rozestavěných květináčích. Když se ovšem Charity pozorně rozhlédla kolem sebe, všimla si, že některá okna jsou černá a střechy zborcené.

Užasle pohlédla na Barlera a tentokrát se Francouzovi nepodařilo potlačit ve svém obličeji výraz hrdosti. "Takže tohle je svobodná zóna?"

Barler přikývl. "Co jste očekávala? Pár ušmudlaných lidí z doby kamenné, kteří přebývají v rozvalinách beze střech?"

"To samozřejmě ne," odpověděla Charity chvatně. "Jen jsem trochu překvapena. V Americe vypadají města jinak."

"Ano?"

"To sem nikdy nechodí?"

"Mravenci?" Barler zavrtěl hlavou. "Nikdy. Rozhodně ne dobrovolně."

Při těchto slovech mu přelétl po tváři stín. "Proč by taky měli?" pokračoval Barler. "My neděláme nic jim a oni nic nám. Tohle je svobodná zóna."

"A vy jste se nikdy nepokusili odtud proniknout ven?"

Barler našpulil rty. "Viděla jste tu zeď, ne?"

Charity neodpověděla a následovala Francouze po široké ulici k několikaposchoďové bílé budově. Ačkoliv byla rovněž stará a bylo na ní vidět stopy těžkého poškození, které byly jen nedostatečně odstraněny, přece jen působila oficiálním dojmem. Ke vchodu vedlo rozpraskané mramorové schodiště. Hala byla zalita světlem dvou řad zářivek. Charity pochopila, že se ocitla v bývalém hotelu. Recepce zůstala ještě zachována, ale za ní bylo vidět několik malých monitorů.

"Tady je naše správní středisko," prohlásil Barler, kterému neunikl její užaslý pohled.

Charity se ještě jednou podívala na monitory. Byly příliš daleko, než aby mohla rozpoznat detaily, ale nebylo těžké vidět, že kamery zabírají řady míst, jež se ničím nelišila od ulice, kterou právě prošli.

"Co je to?" zeptala se ironicky. "Naváděcí dopravní systém?"

Barler na ni nechápavě pohlédl. "Je tady pár míst, která raději neustále sledujeme," odpověděl. "Ale to vám všechno vysvětlím zítra.

Teď vás odvedu k vašim přátelům."

Charity chtěla jít dál, když tu najednou upoutal její pozornost pohyb na jednom z malých monitorů. Byla to malá, dvourozměrná obrazovka s dosti mizerným obrazem. Ale navzdory všemu zrnění a pruhům rozeznala černé chitinové postavy, které se pohybovaly mezi domy..."

"Poslyšte, Barlere," řekla Charity. "Rozuměla jsem vám špatně, nebo jste před necelými deseti minutami tvrdil, že sem nikdy nechodí?"

Barler na ni chvíli dotčeně hleděl, ale když jeho pohled padl na obrazovku, vytřeštil překvapením oči. Po tváři mu přelétl výraz zděšení, ale neřekl nic a dvěma kroky přistoupil k obrazovce. Zvedl starobylé sluchátko z vidlice aparátu, který byl umístěn pod ní. Charity se marně pokoušela porozumět slovům, která si vyměňoval s účastníkem na druhém konci linky, když předtím chvatně vytočil jakési číslo.

Barler však hovořil tak rychle, že nepochytila nic z toho, co povídal.

Vypadal ovšem velice rozzlobeně, když zavěsil a otočil se k ní.

"Nějaké problémy?" zeptala se ironicky.

"Ne," řekl Barler podrážděně. "Pouze jsem přikázal, aby tuhle kameru vypnuli. Nějaký blázen to neudělal."

"Proč?" zeptala se Charity.

"Abyste to neviděla," odpověděl Barler zpříma.

Otevřenost téhle odpovědi Charity překvapila. "Abych neviděla co?"

"Morony," řekl Barler. "Prosím vás, nevysvětlujte si to nesprávně.

Domníval jsem se, že bude lepší, když vám a vašim přátelům ukážu všechno hezky popořádku. Leccos z toho, co u nás uvidíte, vás vyvede z míry."

"To je pravda," potvrdila Charity. "Skutečně mě vyvádí z míry, že tady vidím tvory, o kterých jste tvrdil, že se nikdy nedostanou přes řeku."

"To se taky nedostanou," řekl Barler. "Něco přinesli, co..." zarazil se a zdálo se, že chvíli hledá vhodná slova. "Předtím jste se mne ptala, odkud pocházíme," řekl nakonec. "My všichni tady." Chabě se usmál a ukázal na monitor, jehož obraz v téže chvíli pohasl, jako by to způsobil jeho pohyb. "Odtamtud."

Charity nechápala.

"Občas sem přijdou," pokračoval Barler. "Přinášejí... děti.

Chlapce, děvčata, většinou kojence. Nevíme, odkud jsou nebo proč to dělají. Prostě je sem nosí. Spousta z nich je nemocných, mnoho jich zemře - ale většinu se nám podaří vychovat." Povzdychl si. "Rád bych vám to vysvětlil lépe, ale tajemství svobodné zóny je, že nás sem přinesou, aniž by kdokoliv věděl, proč."

"Ale já..." zamumlala Charity. "V každém případě... tomu věřím."

Tentokrát to byl Barler, kdo se na ni tázavě zadíval.

"Ty děti, o kterých hovořil Kyl," zamumlala Charity, spíš k sobě než otočena k Barlerovi. "Ptali jsme se, co dělají se všemi těmi dětmi, které nosí kněžky do Shai-Taanu."

"Jaké děti?" zeptal se Barler. "A jaké kněžky?"

Charity jeho otázku přeslechla. "Jen z několika z nich udělají megamany," pokračovala. "Vypadá to, že ti, kteří nejsou vhodní, se dostanou sem."

Barler zřejmě nerozuměl ani slovo z toho, co říkala. Ale nereagoval na to a otočil se. Očekávala, že teď zamíří k

širokému schodišti, ale Barler se vydal doprava a vykročil k jednomu ze tří výtahů.

Charity s úžasem zaregistrovala, že se dveře samočinně otevřely, když se k nim přiblížil, a že kabina za nimi byla jasně osvětlena.

"Překvapujete mne stále více, Barlere," řekla, zatímco vstupovala za ním do výtahu. Francouz se usmál, stiskl tlačítko třetího poschodí a otočil se, když se dveře zavřely. "Pro vás to může být úžasné," řekl.

"Mně to připadá spíše ubohé, když pomyslím, jak to vypadalo kdysi."

Charity chvíli zamyšleně mlčela a pak se zeptala: "Odkud víte, jak to tady bylo dřív? A to už nemluvím o materiálu, který potřebujete, aby to tady všechno fungovalo - odkud máte ty vědomosti?"

Barler na ni vrhl zvláštní pohled. "Kapitáne Lairdová, vy jste ale netrpělivý člověk. Počkejte, prosím, do rána. Pak odpovím na všechny vaše otázky."

Kabina dorazila do třetího poschodí a zastavila. Také zde nahoře svítila každá třetí, čtvrtá žárovka, ale světlo postačovalo, aby Charity poznala, že budova je ve výborném stavu. Buď tady uvnitř nedošlo k žádným bojům, nebo někdo vynaložil spoustu námahy, aby všechny stopy zahladil. Některé z dveří byly otevřené a Charity viděla, že bývalé hotelové pokoje byly zřejmě přebudovány ve skladiště. V některých stály psací stoly a velké police se spisy, jiné byly až po strop napěchované bednami a krabicemi.

"Kořist," vysvětlil Barler ironicky. "Tohle město muselo být kdysi velice bohaté. Je nás tady poměrně hodně a žijeme zde již čtyřicet let a přesto tady máme pořád dost zásob k tomu, abychom přežili.

"Kolik obyvatelstva tady žije?" zeptala se Charity.

Barler pokrčil rameny. "Nikdy jsme neprováděli sčítání," odpověděl, "ale musí nás být přibližně deset tisíc."

Deset tisíc, pomyslela si Charity. To je hodně - a přece šíleně málo, když pomyslela, že kněžky do Shai-Taanu přinášely děti, odebrané jejich rodičům, již čtyřicet let. Co se stalo s ostatními? To je skutečně zabíjejí ve snaze proměnit je v bytosti jako Kyl?

Nebo je Kyl oklamal, když jim tvrdil, že takových jako on je jen několik? Charity se zdráhala uvěřit této možnosti. Muselo pro to existovat ještě třetí vysvětlení.

Barler se zastavil přede dveřmi na konci chodby. "Pojďte, kapitáne Lairdová," řekl. "Vaši přátelé již jistě čekají." Otevřel dveře a Charity kolem něj prošla do místnosti za nimi.

Skudder, Net a Gurk seděli u malého stolku u okna a živě diskutovali s Jeanem a jakousi tmavovlasou mladou ženou, která byla jen o něco starší než Net a překládala Jeanova slova do téměř dokonalé angličtiny. Přerušili svůj rozhovor a Skudder a Net vyskočili a rozběhli se k Charity, zatímco Gurk zůstal sedět a měřil si ji pochmurným pohledem.

"Charity!" řekl Skudder s očividnou úlevou. "Jak se máš?"

Charity chtěla odpovědět, ale Barler přistoupil k ní a položil jí ruku na rameno. "Teď vás nechám o samotě. Kapitán Lairdová vás může o všem informovat sama. Jistě chápete, že mám ještě spoustu práce. Zítra vám budu opět k dispozici. Do té doby se vám budou věnovat Jean a Helen," ukázal na tmavovlásku u stolu.

Charity si přeměřila mladou Francouzku krátkým pohledem.

Vypadala mile a měla otevřenou, sympatickou tvář.

"Helen je moje dcera," dodal Barler a rozloučil se s letmým úsměvem.

Charity zamířila ke stolu a posadila se. Najednou cítila, jak je unavená.

"Nesmíte otci zazlívat, že je nedůvěřivý," řekla Helen. "Přece jen má odpovědnost za nás všechny tady." Dívka se v ničem Barlerovi nepodobala. Jen v jejích očích se objevovalo stejné energické jiskření.

"Váš otec má pravdu," odpověděla Charity. "Na jeho místě bych byla stejně nedůvěřivá, především poté, co jsem viděla tu zeď.

Net na ni tázavě pohlédla a Charity pokračovala ve vysvětlování: "Je to něco jako energetické pole, propouštějící pouze světlo a vzduch."

"Kde jste byli?" zeptal se Skudder. "Už jsem začínal mít obavy.

Byli jste pryč několik hodin."

Charity na chvíli zaváhala. Dokonce i malá námaha spojená s vyprávěním Skudderovi a ostatním o tom, co našli, byla nad její síly. Údy jí najednou zaplavila příšerná únava.

Když Charity vyprávěla o svých zážitcích, bylo v místnosti naprosté ticho. Skudder a Net se na sebe zamyšleně dívali a Gurk mlčky zíral z okna, za nímž končil den.

"Obávám se, že nechápu zcela," přerušila Net nakonec mlčení, když Charity skončila. "Když ten bunkr obsahuje tak důležité informace, proč ho už dávno násilím neotevřeli?"

"Protože ty informace jsou příliš důležité," odpověděla Charity. "Chtěli je získat, ale ne zničit."

Net na ni tázavě pohlédla. "Proč?"

"Protože drancují!"

Pohledy všech se překvapeně upřely na Gurka. Doposud neřekl ani slovo, ale více zarážející než to, co řekl, byl způsob, jakým to řekl. Hlas se mu chvěl nenávistí.

"Co tím myslíš?"

Gurk na chvíli na Charity mlčky hleděl a ona pochopila, že Gurk svých slov lituje. Přesto odpověděl: "Copak jste se nikdy nezamýšleli nad tím, odkud mají všechny ty zbraně, stroje, počítače a vesmírné lodě?" Charity zavrtěla hlavou. Ta otázka jí připadala tak šílená, že jí opravdu nikdy nepřišla na mysl.

"V žádném případě je nevytvořili sami," řekl trpaslík. "Všechno, co potřebují, kradou."

"To je snad trochu přehnané," řekl Skudder.

Gurk na něj pohlédl. V očích se mu zlostně zablýsklo a na chvíli jako by se jeho vztek zaměřil na indiána. "Ale

není!" odsekl.

"Sami nic nevyrábějí. Nikdy se nenamáhali sami dělat něco jiného, než jen loupit a drancovat."

"To je přece nesmysl!" odpověděla Charity chabě. "Mluvíš o civilizaci, která zotročila možná už desítky planet."

"Desítky?" Gurk se utrápeně usmál. "Ano, ale přesto je to tak. Ať tomu věříš, nebo ne. Proč by se měli namáhat sami něco vyrábět, když se dá krást? Galaxie je veliká a je spousta planet, které se vyplatí vyrabovat."

"Kolik?" zeptala se Charity.

Gurk pokrčil rameny. "V každém případě mnohem více, než si dokážeš představit," odpověděl podrážděně.

"To by každopádně vysvětlovalo," vložil se do debaty Jean, jemuž Helen všechno překládala, "proč nezničili tuhle základnu stejně jako podzemní kryt, z něhož jste přišla vy, Charity."

Charity na Jeana překvapeně pohlédla. "Když jste byla pryč, povídali jsme si tady."

Charity musela přiznat, že jeho slova skutečně nepostrádají logiku.

Moroni zaútočili na SSO1 a z velké části ji zničili, ale nezlikvidovali docela její zařízení, což by pro ně nebyl problém. To byl zřejmě také jediný důvod, proč ještě žila.

"Jestli tam dole skutečné jsou všechny přesné pozice všech..."

Tázavě na ni pohlédl. "Jak jste to říkala? NATO?"

Charity přikývla, "...všech skladů NATO," pokračoval Jean najednou rozrušeně dál, "pak to znamená, že někde tam venku je dostatek zbraní a výstroje, aby se dala vyzbrojit celá armáda."

"Proč by na tom mělo záležet?" zeptala se Charity tiše.

"Protože to bychom se pak snad i mohli bránit," odpověděl mladý Francouz vzrušeně. "Tedy - pokud by se nám nějak podařilo dostat se přes tu zatracenou zeď, nebo pokud mají jednu ze svých základen dokonce tady ve městě."

"Kdyby tady byla," řekla Helen klidně, "dávno bychom ji našli."

Jean udělal rukou podrážděné gesto. "Nenašli jste ani tu moji pevnost," odpověděl.

"Protože jsi nám neprozradil, kde je," odpověděla Helen téměř přívětivě.

Charity zahlédla zlostné zablýsknutí v Jeanových očích a zvedla ruku na usmířenou. "Prosím vás," řekla. "Nikomu nepomůže, když se teď budete hádat. Nehledě k tomu, že Helen má zřejmě pravdu. A kdybychom se dostali k datům - nikde není řečeno, že něco z toho materiálu ještě vůbec existuje. Kromě toho je tady pořád ještě ta zeď."

Jean rozzlobeně svraštil čelo. "Viděla jste, jakými zbraněmi disponuje ta pevnost," řekl.

"A to teď chceš jít a vypálit s ní celou džungli?" zeptala se Helen ironicky, "nebo snad celou jejich základnu?"

"Proč ne?" zeptal se Jean vzdorovitě.

Tmavovláska si povzdychla. "Kdy ty už konečně dospěješ, Jeane?" zeptala se. "Ty a ti další hlupáci nikdy nepochopíte, že tady žijeme jen proto, že nám to dovolí oni."

"Žijeme!" Jean se uchechtl. "Ubohé živoření, než tě vyzvou na lov!"

"Nebo než je nějaký trouba vyprovokuje k útoku," odsekla Helen.

"To už jsi zapomněla, co se ti stalo?" zeptal se Jean a hlas se mu třásl. "Zabili ti rodiče, skoro zabili i tebe - co se ještě musí stát, abys pochopila, že pro ně nejsme víc než hračky?"

"Vaše rodiče?" zeptala se Charity. "Vždyť přece váš otec..."

Helen přikývla. "Barler není můj pokrevní otec. Vzal si mne k sobě, když moje rodiče zabili na lovu."

Nebylo to poprvé, co Charity zaslechla tento pojem a tentokrát se zeptala na jeho význam.

"Je to taková malá kratochvíle Barlerových přátel," řekl Jean, než stačila Helen odpovědět. "Čas od času několik z nás převedou přes řeku a vysadí je v džungli. Komu se podaří dostat se zpátky k řece, ten přežije. Jenže doposud se to nikomu nepovedlo." Ukázal kývnutím hlavy na Helen. "Kromě ní. Ale její rodiče přitom přišli o život. Zabila je jedna z těch oblud - před jejíma očima."

"Je to pravda?" zeptala se Charity soucitně.

"Ano." K jejímu překvapení se Helen usmála. "Ale nevadí mi, když se o tom hovoří. Je to už více než dvacet let. Už si sotva vzpomínám, co se tehdy opravdu stalo."

Jean cosi zlostně odsekl, ale Charity už ho neposlouchala. Najednou jí připadalo, že každá hodina, kterou strávila na nohou, na ní spočívá jako metrákový balvan. Byla prostě k smrti unavená.

Se zívnutím, které se jí nepodařilo potlačit, vstala a otočila se.

"Víte co?" zeptala se. "Pro mne za mne se klidně můžete hádat dál, ale já si teď najdu klidný koutek, kam se budu moci schoulit."

"Počkejte," řekla Helen a také vstala. Ukážu vám váš pokoj."

Charity vděčně přikývla a vydala se za dívkou. Vyšly z místnosti, prošly chodbou a vešly do další, menší místnosti. Helen ukázala na širokou, čerstvě povlečenou postel a lehce se usmála, když se na ni Charity s úlevným výdechem svalila, aniž se namáhala svléci si kombinézu a vyzout holínky.

"Zítra ráno vám ukážu město," řekla, "jestli budete chtít."

"Ráda," zamumlala Charity se zavřenýma očima. Pak zvedla víčka a ještě jednou se podívala na Helen. "Prokažte mi tu laskavost a přimluvte se u otce za Jeana," poprosila. "Bez něj bychom dávno nebyli na živu."

Helen jen neurčitě mávla rukou. "Nic se mu nestane," odpověděla. "Otec často vypadá přísnější, než ve skutečnosti je. Jeanovi hlavu neutrhne."

Charity chtěla ještě odpovědět, ale než to stihla udělat, usnula.

11

Byla to po dlouhé době první noc, kdy měla dojem, že je v bezpečí a kdy ji netrápily noční můry. Probralo ji jemné šimrání slunečního světla na tváři, a ačkoliv bylo prudké, několik minut zůstala ležet se zavřenýma očima a vychutnávala teplo. A stejně dlouhou dobu si dopřávala přepychu, který si nedovolila po celou dobu od chvíle, kdy vystoupila z hibernační kóje - oddávala se iluzi, že všechno to byl pouze zlý sen a že až otevře oči, bude ve své posteli v malém bílém domku na předměstí New Yorku.

Ale byla to pouhá iluze, která se rozplynula, jakmile Charity otevřela oči a uviděla, že není sama.

Na židli vedle postele seděla vyzáblá postavička s tělem dvanáctiletého dítěte a s lebkou holohlavého stoletého obra. Gurk zřejmě usnul. Hlava, kterou měl v porovnání s tělem skutečně příliš velikou, mu padla na stranu. Ve spánku se neklidně pohyboval a ze rtů mu plynula neslyšná slova v cizí, nesrozumitelné řeči.

Charity si tiše povzdychla a pozorně se na trpaslíka zadívala.

Gurk měl na sobě prakticky neustále plášť, který mu halil postavu téměř až ke kotníkům. Hlavu si skoro stále ukrýval pod velikou kápí.

Teď měl však na sobě pouze kalhoty po kolena a tenounkou košili.

Zvláštní kontrast mezi jeho hlavou a tělem tak byl ještě nápadnější.

Zatímco se Charity na trpaslíka mlčky dívala, v duchu se s údivem ptala, jak to, že ji ani nikoho jiného ještě nenapadlo, jak zvláštně a cize Gurk vypadá. Byla to humanoidní bytost, ale rozhodně to nebyl člověk. A najednou si byla jista, že jediným důvodem, proč si nikdy tuto otázku nepoložila, bylo, že Gurk nechtěl, aby to udělala.

Najednou se Gurk probral. Nepohnul se, jen zvedl víčka, ale v pohledu neměl únavu, nýbrž výraz podivně hluboké, téměř otcovské náklonnosti.

"Kdo jsi?" zeptala se.

Namísto odpovědi se Gurk uchechtl, posadil se zpříma a pohlédl Charity. Po tváři mu přelétl dotčený výraz. Sehnul se, zvedl plášť, který ležel vedle něj na zemi a přikryl se jím až ke krku. Vypadal najednou jako dítě, které si přes sebe natáhlo kus ošacení někoho dospělého, protože mu bylo zima.

"Doufám, že jsem tě nevzbudil," řekl Gurk.

Charity zavrtěla hlavou. "Co tady děláš?" zeptala se.

"Čekal jsem, až se probudíš," odpověděl Gurk. "Měl jsem pocit, že si spolu musíme promluvit. Sami."

Charity uvažovala, jestli to je skutečně náhoda, že Gurk ji opět jednou předešel. Od útěku ze Shai-Taanu neměli příležitost, aby si spolu promluvili. Ale rozhovor byl důležitý, protože na jeho výsledku možná bude záležet všechno, co podniknou, Náhle si s hrůzou uvědomila, že vědomosti tohoto trpaslíka mohou rozhodnout o budoucnosti celé planety.

"Ano," řekla. "Taky myslím, že bychom si měli pár věcí vysvětlit."

"Mluvil s tebou Stone," řekl Gurk sklíčeně. "Mohl jsem si myslet, že ten žvanil nedokáže mlčet."

Charity se mírně usmála. Gurk až doposud s úspěchem hrál blázna, ale ve skutečnosti byl všechno, jen ne blázen.

"Tak jak to provedeme?" zeptala se. "Kdo začne? Ty, nebo já?"

Gurk si povzdechl. "Nemám bohužel cigarety, které bych ti mohl nabídnout."

Charity na něj tázavě pohlédla.

"Mohla bys mi nasypat popel na hlavu a já bych přitom mohl hlasitě křičet mea culpa a bít se přitom do prsou," řekl Gurk na vysvětlenou.

Charity se proti své vůli musela usmát. "Nikdy nepřestaneš hrát klauna, co?"

"Možná jsem klaun," odpověděl Gurk vážně.

"Řekla bych spíš, že jsi nebezpečný, prcku."

Gurk se dál usmíval, ale v jeho očích se nedůvěřivě zablýsklo.

"Nebezpečný?" zeptal se.

Charity přikývla. "Nebezpečně hloupý nebo nebezpečně zákeřný - tím si ještě nejsem tak zcela jista."

"Zákeřný možná," odpověděl Gurk uraženě. "Ale hloupý určitě nejsem."

"Docela klidně jsi přihlížel, jak jsme se Skudderem začali kopat hrob pro celou tuhle planetu," řekla Charity.

"Teď se přeceňuješ, Charity," odpověděl Gurk. "Tak hluboko přece kopat nedokážete."

"Přestaň si hrát na hlupáka," poprosila ho Charity unaveně, "víš moc dobře, jak to myslím. Stone mi vykládal, co se stalo s tvou domovskou planetou."

Dívala se přitom na trpaslíka velmi pozorně. Počítala s tím, že se začne vztekat nebo že se vyleká, ale Gurk se neochvějně usmíval dál.

"Říkal pravdu?" zeptala se.

"Kdo?" otázkou odpověděl Gurk.

"Stone," odpověděla Charity trpělivě, ačkoliv jí Gurkův pohled řekl, že moc dobře ví, co po něm chce.

"Těsně předtím, než přišli, objevily naše hvězdárny světlo nové supernovy, Gurku. Pokřtili jsme ji jménem PRO-ALPHA-7. Předpokládám, že máš pro ni jiné jméno."

"Vážně?"

"Stone tvrdí, že je to slunce tvé domoviny."

"Je to bezpochyby otevřená hlavička."

"Určitě neexplodovalo samo od sebe," pokračovala Charity. "Stone tvrdí, že ho vyhodili do povětří Moroni, když se jim nepodařilo nad vámi zvítězit. Je to pravda?"

"Jasně," odpověděl Gurk. "Byla to náramná rána, to ti můžu říct."

Charity zachovala vážnou tvář - a cítila, že Gurk si není zdaleka tak jistý, jak se tváří. "Tobě to vůbec nevadí?"

Gurk pokrčil rameny. "Je už to dost dávno," odpověděl. "Podle vašeho času..." chvíli přemýšlel, "asi tak před sedmdesáti tisíci let, že?" Charity přikývla a Gurk pokračoval. "To je náramná doba. Už si skoro nevzpomínám, jak to tam vypadalo."

Chvíli trvalo, než Charity vůbec pochopila, co trpaslík řekl.

Nevěřícně vytřeštila oči a upřeně se na něj zadívala. "Tys... byl u toho...?"

Gurk přikývl. "Byl jsem jeden z posledních, kteří unikli," potvrdil.

Charity se na Gurka dívala se stále větším překvapením. Ani na chvíli nezapochybovala o tom, co říkal. S neotřesitelnou jistotou cítila, že trpaslík nelže. "To... mi chceš napovídat, že je ti sedmdesát tisíc let?"

"Chceš vidět můj rodný list?" Gurk se usmál a odhalil přitom řadu ostrých, zažloutlých zubů. "Samosebou jsem tak starý. Ale samosebou taky ne."

"Aha," řekla Charity.

"Patřím k těm, kteří unikli v poslední chvíli," pokračoval Gurk: "měli jsme kosmickou loď. Některým z nás se podařilo na poslední chvíli utéci." Ztišil hlas a najedou se v jeho očích objevil rozhořčený výraz. "Ale nebylo nás mnoho," dodal.

"A co ostatní?" zeptala se Charity soucitně.

"Byla to velice malá kosmická loď. Bylo nás dvě stě šedesát osm. Všechno, co zbylo z obyvatelstva celé mojí planety."

"Myslím, co ostatní lodě," poznamenala rychle Charity.

Gurk zavrtěl hlavou. "Nechci... o tom mluvit. Byl jsem na palubě lodi náhodou, když se to stalo," řekl. "Odehrálo se to neuvěřitelně rychle. V jedné vteřině tu slunce bylo a pak...."

"Co se přesně stalo?" zeptala se Charity.

Gurk se bolestně usmál. "Znáš tu historii. Také jsi ji zažila.

Jednoho dne se objevili prostě odnikud a my jsme byli stejní blázni jako vy - nejen že jsme jim otevřeli dveře, ale ještě jsme jim rozprostřeli rudý koberec. Jací jsme byli blázni! Čekali jsme na přátele z hvězd, kteří vystoupí z transmitéru, a místo nich přišli oni!"

"Ale odrazili jste je," poznamenala Charity.

"To ano," Gurkovi téměř přeskočil hlas. "Zvítězili jsme nad nimi - a to několikrát. Nakonec," dodal "jsme si tím vítězstvím přivodili smrt."

Zvedl ruce, jako by si zoufale chtěl zakrýt tvář, ale pak je spustil a rozechvělým hlasem pokračoval: "Byla to pouhá náhoda, že několik z nás přežilo. Spoustě z nás bylo jasné, že jim nebudeme moci klást odpor napořád. Věděli jsme, že dříve či později prohrajeme, a z toho důvodu jsme si také postavili loď."

"Abyste na ní uprchli a hledali si někde nový domov," doplnila Charity.

"Ano." Gurk přikývl. "Bylo by to stejně nesmyslné. Ovládli už tehdy téměř polovinu galaxie a dobudou i druhou polovinu. Žádná síla vesmíru je už teď nedokáže zastavit. Byli jsme na zkušebním letu a právě jsme se chtěli vrátit domů, když slunce explodovalo. Byl zázrak, že jsme vyvázli. Loď se pohybovala téměř rychlostí světla. V prvních týdnech nikdo z nás nepočítal s tím, že se nám to podaří. Ale zvládli jsme to."

"A pak?" zeptala se Charity.

Gurk si zhluboka povzdechl a pokrčil rameny. "Pokoušeli jsme se najít jiný domov," odpověděl. "Ale bylo to marné. Ať jsme přišli kamkoliv, buď tam už byli, nebo slunce nemělo obyvatelnou planetu.

Vyzkoušeli jsme tenkrát na tucet planet, ale všude to bylo totéž. Konečně jsme se rozhodli, že poletíme přímo tak dlouho, dokud nás budou poslouchat přístroje. Byla to takřkajíc sebevražda se zpožděním. Jenže co jsme mohli ztratit?"

"A tak jste doletěli až sem?"

"Na druhý konec Mléčné dráhy," přisvědčil Gurk. "Ne sem, do tohoto světa. Stroje kosmické lodi pracovaly více než stovku let spolehlivě, ale byly to přece jen stroje a každý stroj se jednou porouchá. Museli jsme přistát na planetě, kterou už dobyli."

"Sto let?" zeptala se Charity. Pokusila se dát svému hlasu žertovný nádech. "A co jste dělali po zbývajících šedesát devět tisíc devět set?"

"Sto let našeho času," odpověděl Gurk. "Víš dobře, co se stane když se kosmická loď pohybuje téměř rychlostí světla."

"Čas na palubě se zpomalí," řekla Charity.

Gurk přikývl. "Letěli jsme téměř rychlostí světla, takže se pro nás čas téměř zastavil. Někteří z nás doufali, že tímhle způsobem unikneme. Bohužel to byla jen další marná naděje. Přistáli jsme na jedné planetě několik desítek světelných let odtud a pokoušeli jsme se tam protlouci." Pokrčil rameny. "Nevím, jestli se to ostatním taky podařilo, nebo jestli jsem poslední."

"A jak ses dostal sem?"

"Tak jako všichni ostatní," odpověděl Gurk. "Kyl a jeho vraždící bratři nejsou jedinými otroky." Tiše se zahihňal. "Zní to dost legračně, co? Otroci, kteří si vydržují otroky. Ale když si na to zvykneš, není to tak špatné. Dokud se chováš nenápadně, což od tebe vyžadují, docela dobře se ti vede."

Charity si povzdychla.

"Pak je všechno nesmyslné," zamumlala. "Jestli... je to všechno pravda, Gurku, pak nemá smysl nic z toho, co jsem až doposud dělala. Pak vůbec nemůžeme zvítězit. A kdyby ano, pak stejně nakonec prohrajeme."

"Jsme přece živí, ne?"

"Ano," řekla Charity trpce. "Ještě žijeme. A trochu je zlobíme. Ale kdybychom dělali trochu větší problémy,

pak..." Prudce roztáhla prsty pravé ruky a naznačila výbuch.

"Ty to chceš vzdát?" zeptal se Gurk.

Charity na něj upřeně pohlédla. Oči se jí zalily slzami, ale nebyly to slzy bolesti, nýbrž zvláštní směs zoufalství a bezmocného vzteku, kterou cítila.

"Samosebou ne!" řekla trpce. "Budeme bojovat dál a možná se nám dokonce podaří je odrazit."

"Myslím, že teď se skutečně přeceňuješ," řekl Gurk vážně. "Je úplně jedno, kdo jsi a co dokážeš. Sama je rozhodně odrazit nesvedeš!"

"Tak mi prozraď, proč bych to vůbec měla zkoušet!" zeptala se Charity.

"Abys žila svobodně, Charity. Víš toho tolik o minulosti této planety, mnohem víc, než kdokoliv z těch, kdo tady žijí dnes. Morony nemůžeš porazit. Nemůžeš jim ani způsobit pořádnou škodu. Ale můžeš alespoň ostatním vrátit svobodu. Chceš vědět, proč jsem tady zůstal.

Protože věřím, že to opravdu dokážeš. Všichni tihle blázni, kteří si sami říkají rebelové a povstalci, nedělají nic, než co jim dovolí Daniel a ty jeho stvůry. Ale ty dokážeš najít někde v tomhle světě místo, na němž alespoň někteří z vás budou moci žít svobodně."

Uplynulo několik vteřin, než Charity vůbec pochopila, co Gurk řekl.

"To přece nemyslíš vážně," zamumlala.

Na Gurkově tváři se opět objevil onen podivný, téměř otcovský úsměv. "Ale ano."

"Ty tomu vážně věříš?" Charity prudce vstala. "Rozhlédni se tady kolem sebe, Gurku," vyzvala ho. "Podívej se kolem sebe v téhle takzvané svobodné zóně a zopakuj potom to, co jsi právě řekl."

"Lidé jsou tady šťastní," odpověděl Gurk tiše.

"Nejsou!" namítla Charity. "Jsou zajatci! Jsou..."

"Jsou svobodní," přerušil ji Gurk. Předklonil se v židli a díval se na ni s nevysvětlitelným výrazem ve tváři. Charity poprvé pocítila, jak nekonečně starý je tenhle tvor. A svým způsobem asi i moudrý.

"Jsou svobodní, Charity." opakoval Gurk. "Všichni tihle lidé by byli už dávno mrtví, kdyby je sem nedonesli. Sama jsi to přece viděla!"

"Přinesli sem?" Charity se trpce usmála. "Aha, ti, které nepotřebují, a ti, kteří měli to štěstí, že přežili ty jejich experimenty!

Jeden ze sta!"

"Ale jsou živí," trval na svém Gurk. "Žijí a mohou dělat, co se jim zachce, jsou..."

Teď to byla Charity, kdo přerušil Gurka: "Nejsou! Jsou to zajatci a ani to nevědí. Žijí v tomhle městě pod tou zatracenou energetickou kupolí a žijí jen tak dlouho, jak jim to dovolí mravenci!"

"No a?" zeptal se Gurk klidně. "Copak je to tak velký rozdíl?"

Smířlivě zvedl ruku, když chtěla Charity opět vybuchnout. "Nikdy jsem nepoznal svět, němž ses narodila, ale jedno vím: Také jste dříve nebyli svobodní, i když jste si to možná mysleli. Sami jste si kladli hranice a tam, kde jste je překročili, narazili jste na ty, které vám uchystala příroda.

"Byli jste vlastně svobodni jen potud, pokud vám to dovolilo to, co jste nazývali vyšší spravedlností."

"Jenže to je rozdíl," řekla Charity.

Gurk se pousmál. "Ne tak velký, jak si snad myslíš."

Charity začala neklidně přecházet sem a tam po místnosti, ale místo, aby se na Gurka obořila, jak si to vlastně přál, se najednou zastavila a zamyšleně na něj pohlédla. "Věříš v Boha?" zeptala se.

Ta otázka zřejmě Gurka překvapila - a z nějakého důvodu ho uvedla do rozpaků. Několik vteřin zmateně hleděl na Charity. "Ano," řekl pak. "Možná jinak než ty, ale ano, odpověď zní jednoznačně ano."

"Já také," odpověděla. "A proto nemohu akceptovat to, cos říkal.

Ať jsou kdokoliv, jedno určitě nejsou - Bohem seslaný trest."

Zlostně ukázala směrem k oknu. "Takhle nemohu žít! A tihle lidé tady," dodala tišeji, "také ne!"

"Slova," řekl Gurk "Krásná slova, kapitáne Lairdová. Jste mistry slov, Charity. Studoval jsem vaši literaturu a vaše dějiny. Tvoje a moje civilizace jsou si podobnější, než tušíš. Ale v jednom se lišíme:

My jsme už před dlouhou dobou pochopili, že věci se musí brát tak, jak jsou."

"Ano," řekla Charity zlostně. "Proto jste taky zanikli."

"Protože jsme se z toho nepoučili," odpověděl Gurk klidně.

"Pokoušeli jsme se bránit neodvratnému osudu. S tím výsledkem, že jsme byli vyhlazeni. Nechci, aby to s vaší civilizací dopadlo stejně."

"Proto jsi s námi?" zeptala se Charity. "Je tohle důvod? Nepřidal ses přece ke mně, protože věříš, že bych mohla mít úspěch. Jsi se mnou proto, že se toho bojíš!"

"Nesmysl!" namítl Gurk. "Už jsem ti jednou řekl, že se přeceňuješ. Moroni a jejich pomocníci jsou možná bandité, ale každý skutečně dobrý pirát je také obchodník. Nebylo by přece ekonomické dobýt planetu, padesát let ji kolonizovat a pak ji zničit jen proto, že jedna jediná osoba na ní dělá problémy."

"No to je báječné!" vyprskla Charity rozzlobeně. "Takže já teď půjdu na tu základnu a vzdám se Kylovi a jeho bratrům. Možná ještě bude platit Stoneova nabídka a on ze mne udělá svou adjutantku."

Gurk na ni smutně pohlédl. Vypadal zklamaně, ale vzdorovitě.

"V jistém smyslu je jeho cesta správná," řekl po chvíli. "Poznal, že proti nim neexistuje zbraň, tak se pokouší vytěžit ze situace to nejlepší.

Pro sebe - pro svůj lid. Souhlasím s tebou, že Stone dělá příliš mnoho pro sebe a málo pro lidi. Ale princip není špatný."

Ke svému vlastnímu překvapení Charity nic nenamítla. Zřejmě mají oba pravdu. Možná je dokonce víc než jediná pravda. Bez dalšího slova vyšla z místnosti.

12

Když bylo Kylovi dvanáct, vyšel poprvé na lov a zabil prvního člověka. A o půl roku později potkal tu dívku.

Měl už teď tělo dospělého muže a instinkty zabijáka. Ode dne, kdy poprvé opustil základnu, aby vyšel do džungle, která ji obklopovala, se stal lov součástí jeho života. A brzy si ho zamiloval, protože představoval jedinou změnu v každodenním stereotypu tréninku, vyučování a v nekonečných hodinách, kdy se jeho tělo neustále proměňovalo.

Naučil se ignorovat bolest, kterou mu způsobovali. Naučil se snášet pokořování. Naučil se nepátrat po důvodu, proč to dělají.

To, co se nenaučil, bylo snášet onu jinou, nikoliv fyzickou bolest.

S příšernými změnami, kterým podrobovali jeho tělo, dokázal celkem normálně žít, s tím, co prováděli s jeho duší, nikoliv. Nezlomilo ho to, co ostatní před ním, kteří prostě jednoho dne nevyšli z těch stříbřitých místností nebo prostě ztratili rozum, ale lidská podstata v něm začala slábnout, jako by se jeho duše stáhla pod krunýř z drsného, zjizveného materiálu, kterým nemohlo nic proniknout. Lovy představovaly jedinou změnu. Byly mnohem nebezpečnější než sedmiletý výcvik v kupolích, který přežil ještě s několika druhy. Jeho reakce, síla a schopnost regenerace nesmírným způsobem vzrostly. Umělí protivníci, s nimiž museli mladí bojovníci svádět souboje v kupolích, byli stejně nebezpeční a zákeřní jako ti, kteří na ně čekali na lovu. Ale ti byli umělí a vytvoření k tomu, aby byli poraženi. Stvůry venku ovšem musely den co den bojovat o přežití. Někteří z jeho kamarádů se z lovů vůbec nevrátili. Kyl jednou viděl, jak na jednoho z nich skočilo opancéřované cosi a na místě ho to zabilo. Nehnul ani prstem, aby druhovi pomohl.

A pak přišel den, kdy potkal tu dívku.

Lov se omezoval výlučně na zvířata. Během čtyř hodin, které museli beze zbraní strávit v džungli, občas narazili na domorodce této planety. Humanoidní bytosti, které se podobaly Kylovi a ostatním mladým megabojovníkům, obecně byly ovšem menší a slabšího vzrůstu. Kyl věděl, že žijí na druhé straně vyschlého koryta řeky, a tato řeka také představovala jediné pravidlo, jež v tomto nerovném souboji platilo. Pokud se domorodci podařilo ji překonat dříve, než ho megamani dopadli, vyvázl živ.

Bylo jich šest, Kyl, dva další megabojovníci, jejichž jména neznal, a tři služebníci, kteří ovšem nikdy do soubojů nezasáhli, ale fungovali pouze jako pozorovatelé, když našli stopu dvou domorodců.

Postupovali obvyklou metodou. Zatímco jeden z megamanů sledoval stopu, Kyl a druhý megaman uhnuli stranou a odřízli tak uprchlíkům cestu. Každého z nich doprovázel služebník. Kyl nepostupoval kupředu nijak zvlášť hladce - terén byl mnohem složitější, než očekával, a kromě toho byl několikrát napaden. Jednou ho jedna potvora poranila tak těžce, že mu trvalo téměř čtvrthodinu, než byl schopen pokračovat dál. Přesto se mu podařilo domorodce dopadnout.

Tři humanoidi si počínali dost obratně a kladli falešné stopy.

Když Kylovy nesmírně bystré smysly zaregistrovaly jejich kroky a šeptaná slova, byli úplně jinde, než je oba ostatní hledali. Věděl, že jsou tři. A pach jejich těl a různě znějící kroky mu prozrazovaly, že je to dvojice, která s sebou vede mládě. Kyl se připlížil za vysoký keř, přizpůsobil barvu svého oděvu okolnímu prostředí a znehybněl.

Služebník za ním splynul s přímo užasnou obratností se stínem lesa.

Kroky se rychle přibližovaly a on viděl, že se nemýlil. Jednalo se o párek domorodců, na svůj druh dosti vysokých a vysloveně silných.

Muž byl zahalen do jednodílného obleku, sešitého z odstřižků všemožných odstínů zeleně, který mu poskytoval takřka dokonalé maskování. Žena měla na sobě sukni z téhož materiálu. Oba byli ozbrojeni a jejich pohledy těkaly sem a tam, zkoumavě prohlížely každý stín a sledovaly sebemenší pohyb. Jsou velice ostražití, pomyslel si Kyl uznale. Nenasbíral ještě mnoho zkušeností s lovem na humanoidy, ale začal tušit, že tyto tvory až dosud podceňoval. Mláděti mohlo být osm nebo devět let, ale navzdory tomuto útlému věku se pohybovalo stejně mrštně a neslyšně jako jeho rodiče.

Objevilo Kyla jako první.

Zatímco oba staří prošli kolem jeho úkrytu necelých deset metrů, aniž zaregistrovali jeho přítomnost, mládě se najednou zarazilo a upřeně na něj hledělo. Kyl nechápal proč. Jeho proměnlivý oděv pracoval dokonale. Dokonce i odstín pokožky své tváře přizpůsobil stínu lesa. Ale dívenka ho přece jen zahlédla. Chvíli na něj hleděla. V jejích očích nebyl strach ani zděšení, ale pouze nevinná dětská zvědavost.

Pak jako by náhle pochopila, koho před sebou má, protože najednou zvedla ruku a ukázala na Kyla. Její ústa se otevřela, ale nedostala ze sebe ani hlásku.

Přesto oba staří ihned zareagovali. Zatímco samička se prudce otočila a přitáhla mládě vyděšeně k sobě, zvedl muž zbraň a rychle dvakrát za sebou vystřelil.

Kyl se první ráně obratně vyhnul, ale druhá jej zasáhla. Drobný hmyz pronikl živou tkání jeho chameleonovitého oděvu, zavrtal se mu hluboko do těla a začal tam ihned vypouštět smrtící nervový jed, zatímco se ostrými kusadly a drápky zahryzával hluboko do jeho svalstva.

Kyl se odpotácel nazpět. Jeho tělo během několika vteřin provedlo rozbor jedu a zaktivizovalo komplikovaný systém enzymů a žlázových výměšků, které rychle změnily jedovatou látku v jinou, neškodnou. Téměř současně se tkáň kolem červa změnila v tuhé pouzdro, které mu zabránilo pronikat dál do těla. Střelná rána se zahojila téměř stejně rychle, jak vznikla. Když se pak Kyl vrhl mohutným skokem na domorodce, nebylo po jeho zranění ani stopy.

Humanoid zřejmě pochopil, jak bezmocná je jeho zbraň, protože se ani nepokusil na Kyla vystřelit. Jen udělal

pohyb, jako by chtěl uhnout stranou, ale pak se najednou zastavil a zasadil Kylovi prudkou ránu pažbou. Prudký úder zbraně ho zasáhl Kyla do spánku. Na chvíli ho to omráčilo. Přesto instinktivně zvedl ruku do výše, když chtěl domorodec udeřit podruhé. Vykroutil pušku humanoidovi z ruky a odhodil ji na zem.

Kylovy smysly se opět projasňovaly. Viděl, jak humanoid vytáhl nůž a pokoušel se uhnout, ale jeho reakce přišla bohužel příliš pozdě - dlouhé ostří mu proniklo do krku a on cítil, jak mu vlastní krev teče do vzduchové trubice.

Kyl domorodce velmi podcenil. Nikdy by nevěřil, že proti němu bude muset skutečně bojovat, ale nyní jeho podvědomí zareagovalo a jeho uměle zbystřené instinkty začaly fungovat. Bleskurychle sevřel domorodci ruku s takovou silou, že slyšel, jak mu praskají kosti. Druhou, volnou rukou sáhl po noži, vytáhl ho a zabil humanoida jeho vlastním ostřím.

Když se otočil, uviděl, že samička a mládě už jsou dobrých deset patnáct metrů dál. Ani vteřinu se nezdržoval pomyšlením, že služebník pozorně sleduje jeho chování a že se bude muset za chybu, jíž se dopustil, zodpovídat. Zvedl nůž domorodce, který pořád ještě držel v ruce a mrštil jím.

Zasáhl. Ale namísto aby mládě, na něž mířil, zabil, dotkla se jeho ramene pouze rukojeť. Dívka vykřikla a upadla na zem. Kyl potlačil zaklení a rozběhl se za ní.

V té chvíli se stalo něco neočekávaného. Samička, místo aby utíkala a ukryla se do bezpečí, se najednou zastavila, očima vytřeštěnýma hrůzou se podívala nejprve na děvče a pak na Kyla - a pak se s výkřikem prudce otočila čelem vzad!

Kyl byl tak překvapen, že se ani nebránil, když se s rozpřaženými pažemi vrhla mezi něj a mládě a když do něj začala prudce bušit pěstmi. Zasáhly ho dva tři drsné údery a najednou se v ruce domorodky blýskla dýka, kterou mu mířila na oči. Kyl otočil hlavu a trup stranou, takže bodnutí šlo do prázdna a domorodka se zapotácela kolem něj, pak bleskurychle natáhl nohu a vší silou jí zaťatou pěstí praštil do týla, takže zakopla. Ještě než samička dopadla na zem, Kyl se prudce otočil, aby zabil i mládě.

Ale neudělal to.

Pochopil najednou, proč se domorodka vrátila. Musela vědět, že nemá nejmenší šanci zvítězit nad soupeřem, jakým je on, ale přesto se o to pokusila. Pomalu, jako by bojoval s neviditelnými řetězy, Kyl spustil ruce napřažené ke smrtícímu úderu a podíval se na mládě domorodců.

Dívenka ležela na zádech. Nehýbala se a jen na něj zírala strachem vytřeštěnýma očima. Kyl pomalu poklekl a natáhl k ní ruku.

Nevěděl ani, proč to dělá, ale přesto měl jistotu, že jedná správně.

Kyl cítil zděšení, jímž byla naplněna ta malá bytůstka. Zděšení, které neplynulo jen z něj samotného, spíš z toho, co s ní udělá. Najednou měl bláznivý pocit, že dívka by považovala smrt spíše za vykoupení.

Kdo vlastně je, že se to děvče bojí smrti méně než jeho?

"Neměj strach, maličká," řekl Kyl. Jeho hlas zněl chraptivě.

Nebyl zvyklý říkat taková slova. "Nic ti neudělám."

Ve tváři dítěte se nic nepohnulo. Kyl pochopil, že jeho slova buď vůbec nevnímá, nebo pro ně nic neznamenají.

Zaslechl kroky a pak na dívčinu tvář dopadl temný stín služebníka.

Dívka konečně odpoutala svůj pohled od Kyla. Vzhlédla a podivný strach v jejím pohledu vystřídalo najednou zhnusení a nenávist.

Také Kyl otočil hlavu a podíval se na služebného tvora.

Gigantický mravenec se strnulýma očima díval na něj a na dívku. "Proč váháš?" zeptal se počítačový hlas překládacího počítače.

"Znič ji."

Kyl se opět podíval na děvče. To začalo tiše plakat, ale on věděl, že to nejsou slzy strachu ze smrti, ale slzy, které vyvolal pohled na ty dvě příšerné postavy. Srdce jako by mu sevřela chladná, nelidsky silná ruka a tiskla mu je. Bylo mu zase pět let a držel v náručí svého umírajícího kamaráda a poprvé ve svém životě megabojovníka poznal, co to znamená oplakávat člověka.

"Znič ji!" přikázal mu opět služebník.

Kyl se ještě chvíli na dívku zadíval, pak klidně vstal, otočil se a jediným bleskurychlým pohybem tvora usmrtil.

Ze střechy Louvrů skýtalo město pohled, který navzdory veškeré zkáze a pustošení i navzdory zelenofialové bující mase rostlin přece jen fascinoval. Charity si pomyslela, že stará, honosná nádhera města přece jen svým způsobem přetrvala. Zničili sice budovy a ulice, vyhladili všechny stopy lidského života a lidské práce z téhle části z Seinou, ale to, co se jim nepodařilo zlikvidovat, byl duch, který toto město vytvořil. Paříž byla pořád ještě symbolem všeho, zač kdy lidé bojovali - svobody, života, spravedlnosti...

Odložila dalekohled a odívala se na Skuddera a Barlera, kteří stáli vedle ní. Uvažovala, co asi ti dva cítí při pohledu na zničené město.

Pravděpodobně nic, pomyslela si zdrceně. Možná měl Gurk pravdu. Možná byla svoboda pouhou iluzí, pro niž se nevyplatilo zemřít. Zapudila tu myšlenku a dívala se na siluetu Eiffelovy věže. Opět se jí na okamžik zazdilo, že zaregistrovala pohyb - neostré zablýsknutí vysoko pod její špicí.

"Viděla jste ji?" zeptal se Barler, když spustila dalekohled.

Charity na něj zmateně pohlédla. "Koho?"

"Královnu."

"Ne," odpověděla Charity mechanicky. "Já... o čem to vlastně mluvíte?"

"O královně," zopakoval Barler. Omluvně se usmál, když si všiml tázavého výrazu její tváře. "Odkudpak si myslíte, že se berou ty malé příšery, které si vás a vaše přátele málem daly jako svačinu?"

Charity v první chvíli téměř nechápala, o čem to mluví. "Vy myslíte ty mravence v řece?

"To byla mláďata," řekl Barler a přikývl. "Jejich potěr. Jediný důvod, proč jste ještě vůbec naživu."

Charity si opět zavěsila dalekohled k opasku. "Tohle mi vysvětlete, Barlere," vyzvala ho.

"Rád." Francouz ukázal na dveře za sebou. "Ale pojďme zase dolů. Je toho ještě spousta, co bych vám chtěl ukázat."

Vešli zpět do budovy, vstoupili do výtahu, který uvedl Barler do provozu jen kvůli jim. S tichým skřípěním se starobylá kabina spustila dolů. "Nic z toho, co víme, samozřejmě není dokázáno. Většinu z toho jsme si v průběhu let dali sami dohromady. Ale myslím, že jsme se docela přiblížili k pravdě. Viděli jste řeku. Ta ovšem není hranicí mezi svobodnou zónou a džunglí."

"Kam se poděla všechna voda?" zeptal se Skudder.

"Na to se zeptejte kapitána Lairdové," odvětil Barler. "Ukázal jsem jí stěnu. A ukázal jsem jí také, co se stane s pevnou hmotou, která se jí dotkne."

Skudder na něj pohlédl s naprostou nedůvěrou v očích. "Chcete tím říct, že se... vytratila?"

Barler pokrčil rameny. "Vytratila se, vypařila, zmizela - nevím." Po tváři mu přeletěl úsměv. "Jednou vám to ukážu. Je to skutečně ohromující pohled: třicet metrů vysoká stěna vody, která prostě mizí. Opravdu úžasné!"

Charity na rozdíl od Skuddera o Barlerově vysvětlení nepochybovala. Viděla přece sama, čeho je to neviditelné pole schopno. A od Jeana věděla, že sahá hluboko pod zem. Dost hluboko, aby zablokovalo i síť podzemní kanalizace a potrubí, v němž teď obyvatelé svobodné zóny jezdili na svých vozítkách.

"Odnášejí vejce, která klade královna, do řeky," pokračoval Barler po chvíli. "Na místo, které leží nedaleko od zdi. Později vám to ukážu, jestli vás to zajímá. Není tam ovšem moc k vidění."

"Takže je to něco jako líheň?" zeptal se Skudder.

Barler přikývl. "Ano, ale nemyslím si, že je to jediný důvod, proč zřídili tu zeď kolem města."

"Ale to je přece... úplně šílené," řekla Charity zaraženě. Barler na ni tázavě pohlédl a Charity na vysvětlenou dodala: "Proč by... vynakládali takovou námahu?"

"Možná to pro ně není námaha," odpověděl Barler s úsměvem.

"Měl jsem hodně času přemýšlet o těchhle i jiných otázkách a dospěl jsem k přesvědčení, že to, co tady vidíme, není nic jiného než jejich přirozené prostředí."

"Rozvaliny vypáleného města?" zeptal se Skudder ironicky.

Barler zůstal vážný. "Džungle," odpověděl. "Nemůžete to vědět, protože tady nejste dost dlouho. Ale já tady v zóně žiju už čtyřicet let. Věřte mi, změna ještě zdaleka není ukončena. Nepřenesli sem jen několik druhů rostlin a zvířat. S tímto městem se děje něco podstatného. Mění se. Velmi pomalu, ale nepřetržitě."

Skudder se jen zmateně díval, ale Charity se domnívala, že chápe, co má Barler na mysli. To, co se dělo pod touto energetickou kupolí, to bylo více než jen umělá změna jisté vymezené oblasti.

Možná byly po celém světě tisíce takových kupolí, ale Charity si najednou byla úplně jistá, že to, co se rozkládá na druhé straně řeky, není jen co nejvěrnější kopie domovské planety okupantů. Byl to jejich domov. Začali měnit Zemi. A dělali přitom víc, než aby jen nahrazovali některé domácí rostliny jinými, než aby sem pouze importovali některé druhy zvířat ze svého domácího světa a vypustili je na téměř bezbrannou faunu Země.

Barlerova následující slova její předtuchu potvrdila.

"Myslím," řekl, "že to, co tady vidíme, je přirozený ekosystém jejich domovské planety. Viděli jste mannu?" Skudder přikývl. "Pravděpodobně se domníváte, že ji uměle vyrábějí, ale nedělají to. Alespoň ne tak, jak si myslíte."

"Ach ano," řekl Skudder ironicky. "Pravděpodobně padá z nebe, že? Proto jí taky tak říkají."

Barler se podíval naprosto vážně. "Tak nějak," odpověděl. "S jedním rozdílem. Nepadá z nebe, ale přichází ze země."

Charity udiveně vzhlédla.

"Pravděpodobně ji produkuje les," řekl Barler. "Trochu jsme tu věc zkoumali. Skládá se téměř výhradně z rostlinných proteinů. Pro člověka a pro všechna zvířata, na nichž jsme to zkoušeli, je naprosto nepoživatelná. Není jedovatá, ale prostě neupotřebitelná. Jenže mravencům zřejmě chutná znamenitě."

"Myslíte, že ten les..."

"...ji vylučuje, ano," řekl Barler, "možná ty rostliny geneticky změnili. Možná je to docela normální proces ve světě, odkud přišli. Je to jistý druh výživného roztoku, v němž dozrávají vejce a vyrůstají mláďata, než jsou dostatečně velká, aby mohla vylézt z řeky."

"To je neuvěřitelné!" řekl Skudder.

Barler zavrtěl hlavou. "Připadá vám? Mně se to zdá vlastně jen docela důsledné, po tom všem, co jsme se o nich už dozvěděli."

Výtah dorazil do přízemí a zastavil se.

Charity potlačila mrazení v zádech, zatímco kráčeli zaprášenými chodbami Louvrů. Když sem před dvěma hodinami přišli, musela myslet na to, co jí vyprávěl Skudder. To, co kdysi představovalo největší umělecký poklad této planety, bylo nyní vydáno všanc zkáze.

Zdálo se, že o umělecké poklady se teď už nikdo nestará.

"Vidíte, monsieur Skudder," navázal Barler na přerušený rozhovor, když se dostali ven, "nevíme toho o invazi mnoho. Ale víme toho hodně o mravencích. Myslím, že jejich kultura se vyvíjí úplně jinak než naše. A v některém

ohledu jsou jistě dokonce před námi.

Jejich civilizace není zařízena na rozvoj nějakých technologií, jsou to pouze otroci, na to nezapomínejte."

Skudder na něj zmateně pohlédl a po Barlerově tváři opět přelétl onen letmý, povýšený úsměv. "Na to se zapomíná velice snadno, že?" zeptal se. "Ale v podstatě nejsou nic víc než my. Prostě národ, který byl kdysi podroben a který je teď ve službách Moronů. Skutečné vládce jsme ještě nikdy nespatřili, ale oni to téměř určitě nejsou."

Charity věděla, že Barler musí mít pravdu. Po tom všem, co až doposud zažili, to bylo jediné správné vysvětlení. Kdysi dávno si museli Moroni podmanit i domovskou planetu mravenců. Velmi rychle poznali, jací otroci jim padli do rukou - civilizace gigantických, inteligentních hmyzích tvorů, jejichž jednotlivci prakticky nedisponovali žádnou vůlí, kteří byli ovšem ve společenství neporazitelní. Pokud se rozmnožují tak rychle jako hmyz na Zemi, pak bylo prostě nemožné tuto civilizaci zadržet, jestliže se jednou uchytila.

"Přesto byste je neměl podceňovat," řekla Charity.

Barler se zastavil a pohlédl na ni. "Kdo říká, že je podceňuji?" zeptal se. "Naopak, kapitáne Lairdová. Myslím teď, že jejich systém je dokonalejší než náš. Proč by se například měly vyrábět stroje, které produkují potraviny, když je možné přinutit rostliny, aby potravu vylučovaly.

Jejich technika se zdá být primitivní, ale je ve skutečnosti mimořádně efektivní." Praštil dlaní do pažby zbraně, která mu vyčnívala zpod opasku. "Vezměte si tuhle pistoli. Víte, jak funguje?"

Charity beze slova přikývla. Tenhle drobný, vraždící hmyzí druh poznala těsně po procitnutí. Doposud ovšem nikdy neměla čas, aby uvažovala, odkud ty příšery pocházejí.

"Samozřejmě je laserový zářič efektivnější," řekl Barler. "Je účinnější, má větší dosah, je přesnější - ale má malou, avšak rozhodující nevýhodu - jeho střelivo se nerozmnožuje samo od sebe. Potřebujete šíleně složitou technologii, abyste mohli něco takového vyrábět.

Tahle zbraň se udržuje sama. Možná veškerá jejich technika na domovské planetě funguje tímto způsobem." Pokrčil rameny. "Možná nepoužívají k dopravě z místa na místo žádná vozidla, ale velká zvířata, v jejichž tělech jsou příslušné otvory. Možná nebydlí v domech, ale v obřích rostlinách, jež není třeba udržovat, ale které se samy regenerují.

Možná nepoužívají vysílaček, ale tvorů nadaných telepatií... Je to docela lákavá představa, ne...?

"Je v ní cosi příšerného," zamumlala Charity.

"Proč?" zeptal se Barler.

"Protože je příšerné manipulovat takto životem," odpověděla Charity. "Jsou jisté věci, jichž by se neměl nikdo dotýkat."

"Ale copak jste vy nebyli na téže cestě," zeptal se Barler. "Po tom všem, co jsem slyšel, jste prováděli výzkum tímhle směrem. A dosáhli jste úžasných pokroků."

"Mnoho lidí se domnívalo, že by se tímto směrem nemělo dál bádat," odpověděla Charity.

Barler pokrčil rameny. "Ale mravenci to zřejmě udělali. Myslím, že bychom se od nich mohli v tomto směru mnohému přiučit."

"Abychom je porazili?" zeptala se Charity.

Barler si povzdychl. "Ne," řekl. "Jsem rád, že jste se o tomto tématu zmínila, kapitáne Lairdová. Včera večer, když jsme našli tu stanici..." zarazil se a chvíli hledal vhodná slova. "Řekl jsem pár věcí, které jsem raději neměl říkat."

"Myslíte to, že se teď konečně proti nim dokážete bránit?"

Barler přikývl. "Ano. Bylo to nesprávné. Mrzí mě to..."

"Takže to znamená, že jste to vzdali," řekla Charity trpce.

K jejímu překvapení se Barler zasmál. "Je to zvláštní, ne?" zeptal se. "Teď se role vyměnily. Včera jste se pokoušela zadržet vy mně. A měla jste pravdu. Tuhle válku nikdy nemůžeme vyhrát. Možná bychom to dokázali před padesáti lety, ale ne teď."

"Mluvil jste s Gurkem?" zeptala se Charity.

"Ano," přiznal Barler, "dnes ráno jsme spolu hovořili. Je to podivný chlapík, ale v mnoha směrech má pravdu."

"Nejsme vždy stejného názoru," řekla Charity.

"Já vím," odpověděl Barler. "A rozhodně se nepokouším vás o něčem přesvědčit nebo vás od něčeho odradit. Jen si velmi dobře zvažte, jestli zůstanete nebo odejdete. Nebudu se pokoušet vás jakýmkoliv způsobem ovlivňovat. Ale pokud zůstanete, pak akceptujte náš svět takový, jaký je. Lidé zde jsou šťastni a měli by šťastni zůstat."

Zvedl ruku, když ho chtěla Charity přerušit. "Vím, co chcete říci, kapitáne Lairdová. A máte nepochybně pravdu. Ale i já mám pravdu, pokuste se to pochopit. Většina z nás vyrostla zde a nikdy nic jiného nepoznala."

"Pak vás opustíme, Barlere," řekla Charity klidně. "Nevím ještě jak, ale nějak se přes tu zeď dostaneme."

"Dokonce věřím tomu, že se vám to povede," odpověděl Barler. "Ale měla byste to dobře zvážit. Tam venku na vás nečeká nic než smrt. Tady byste byla v bezpečí."

"Jenže já takhle žít neumím," řekla Charity. "A moji přátelé také ne."

"Je to tady tak zlé?" zeptal se Barler.

"Ne," odpověděla Charity trpce. "Ne, pokud někomu nevadí, že se s ním... zachází jako s hračkou."

"Je mi líto, že se na to díváte takhle." Barler vypadal dotčeně, téměř smutně.

"Helen mi vyprávěla o tom, čemu říkáte lov," řekla Charity.

"To je cena za naši svobodu."

"Cena, která je velmi vysoká!" řekla Charity.

"To je váš názor," odvětil Barler klidně. "Ale je nesprávný. Myslím, že dopravní nehody za vašich časů si

vyžádaly více obětí než naše lovy."

"Ale my jsme ten svět vytvořili! Možná nebyl dokonalý, možná nebyl ani spravedlivý - ale byl to náš svět. Vy pro ně nejste ničím než hračkami. Přinášejí vám ty, které nemohou použít pro své účely a vy je vypipláváte, abyste je..." Charity selhal hlas. Několikrát se zhluboka nadechla a vydechla a pak pokračovala: "Nejste nic víc, než živé terče! Hlupáci, na kterých se mohou cvičit!"

Barler zíral mimo ni kamsi do prázdna. Po jeho tváři mu přelétl podivně melancholický úsměv, ale jeho pohled byl plný smutku.

"Pokud opravdu smýšlíte takto, kapitáne Lairdová," řekl tiše, "pak bude opravdu lépe, když odejdete."

13

Chlad bylo to první, co ucítil.

Otevřel oči, ale vůbec nic neviděl, a v první chvíli se ho zmocnila panika při pomyšlení, že možná už nikdy nebude vidět. Pak si uvědomil, jak hloupá je to představa. Ta místnost neměla okna a osvětlení nebylo zapnuto. Zavřel víčka a pokusil se soustředit na to, aby zrak přepnul na infračervenou oblast. Ocitl se ve světě všemožných stínů. Pořád ještě ležel na operačním stole. Velká obrazovka nad ním byla vypnuta.

Kyl naslouchal. Venku na chodbě zaslechl pravidelné oddechování služebníka, který zřejmě držel hlídku u dveří, ale jinak bylo všude ticho.

Byl zmaten. Zápěstí a kotníky měl připoutány úzkými železnými kruhy ke kovové desce, ale oni museli přece vědět, že tahle pouta pro něj neznamenají žádnou překážku. Přesto u něj nenechali žádnou hlídku. Mohlo to znamenat, že nepočítali s tím, že se probere.

Jak to, že tedy procitl? Stroje vládců se nedopouštěly žádných chyb. Stejně jako se jich nedopouštěli ti, kteří je vyráběli a obsluhovali.

Pokusil se zvednout hlavu, ale i v kůži na hlavě měl nespočet tenkých jehel, které byly propojeny s přístroji obklopujícími operační stůl ze tří stran. Kyl na chvíli zaváhal, pak zaťal pravou ruku v pěst a na zkoušku napjal svaly. Tenké ocelové pouto na jeho zápěstí zapraskalo a on cítil, jak kov začíná povolovat.

Kyl věděl, že pro něj nebude návratu, pokud přetrhá pouta a vstane ze stolu. Pravděpodobnost, že ho zabijí, byla značná. A přesto mu připadala představa, že se téhle smrti vzepře nebo že podnikne pokus o útěk, v první chvíli absurdní. Pro všechno, co až doposud udělal, bylo možno najít zdůvodnění. Stoneův pokus zabít ho, jeho zmatek a jeho děs, když se ocitl na zakázaném místě... Když se ovšem teď vyvlékne z pout, pak pro to nebude žádné vysvětlení ani omluva.

Pak se stane definitivně zrádcem.

Ale copak jím už dávno není? Copak pětadvacet let nezrazoval svůj národ? Do mozku mu pronikl další zvuk - oddychování služebníka za dveřmi bylo teď nervóznější.

Kyl otočil hlavu, podíval se na zamčené dveře a naslouchal.

Bylo slyšet kroky, pak zaslechl tlumené hlasy, které bezpochyby patřily Stoneovi a inspektorovi. Když se přiblížily, Kyl opět klesl na stůl a zavřel oči. Přinutil své srdce, aby bušilo pomaleji a pravidelněji, jako by byl v hlubokém bezvědomí. Za okamžik se dveře s tichým bzučením otevřely. Cítil, že do místnosti vešly čtyři osoby - dva inspektoři, guvernér Stone a jeden megabojovník.

Dveře se opět zavřely a kroky se přiblížily k ocelovému lůžku.

"Proč jste trval na tom, že budete u toho," zeptal se kovový hlas inspektora.

"Já..." Stone zaváhal. "Klidně si tomu můžete říkat přehnaná opatrnost," pokračoval nakonec guvernér. "Chci se přesvědčit, že bude skutečně zabit."

"Je to nelogické," odpověděl inspektor. "Naše ujištění musí přece stačit."

Stone se nuceně usmál. "Jsem člověk," odpověděl. "Lidé nejsou vždy logičtí. Nemohl bych v noci klidně spát, kdybych sám nepřihlížel jeho smrti. Pokusil se mne zabít. A já vím, co tihle tvorové dokážou."

Kyl se neodvažoval otevřít oči, protože věděl, že druhý megabojovník by zaregistroval sebemenší pohyb. Neodvažoval se ani napnout svaly nebo zmobilizovat své nadlidské rezervy sil. Přesto se jeho smysly rázem zaktivizovaly. Slyšel i sebenepatrnější hluky a cítil i ty nejjemnější vibrace, dokonce i pohyb vzduchu, který způsobovaly Stoneovy nebo megamanovy kroky.

"Je to také důvod, proč chcete být u toho, až bude zajata kapitán Lairdová?" zeptal se inspektor.

"Mimo jiné," odpověděl Stone. "Ale chci mít také jistotu, že bude zajata živá. Mrtvá nám není vůbec k ničemu."

"Není už zapotřebí, abychom se kapitána Lairdové zmocnili bezpodmínečně živé," odpověděl inspektor. "Informace, které jsme od ní potřebovali získat, získáme stejně během hodiny."

"Přesto!" namítl Stone nevrle. "Bylo by mi milejší, kdybych mohl být u toho. Co tomu brání?"

"Nic," odpověděl inspektor. "Promiňte mi tu otázku. Byla to pouhá zvědavost."

Kyl slyšel, jak oba mravenci ustoupili, aby udělali místo megabojovníkovi.

"Znič ho!" přikázal inspektor.

Kyl jediným škubnutím přetrhal všechna čtyři pouta, jimiž byl přivázán ke stolu, a převalil se.

Megabojovník okamžitě pochopil, že zdánlivě bezbranný zajatec je při vědomí a že se pokouší o útěk. A zareagoval tak rychle, jak Kyl očekával. Neohrabaná zbraň, kterou držel v rukou, se pokoušela sledovat jeho pohyb, ale Kyl nevyskočil na nohy, pouze vleže kopl ze všech sil.

Nohou zasáhl pravé koleno megamana a rozdrtil je. Kopanec sice nestačil, aby ho zcela vyřadil, ale temně rudý blesk, který měl Kyla zasáhnout, se zaryl do kovového stolu za ním. Kyl se bleskurychle převalil, kopl megamana do

nohou podruhé a konečně ho povalil.

Bojovník se složil na zem a Kyl skočil na něj. Rukou mu sevřel krk a vší silou mu zvrátil hlavu dozadu. Druhou rukou sevřel megamanovi zápěstí a nemilosrdně ho tiskl. Megaman se vzepjal. Silou si byli s Kylem rovni, ale jeho zranění ho oslabilo. Z nemotorné zbraně v megamanově pravačce vystřelil druhý temně rudý záblesk a zasáhl jednoho z inspektorů. Bílý mravenec se rozžhavil příšerným vnitřním žárem a vzápětí se proměnil v oblak prachu.

Kyl se pokoušel megamana zvednout do výšky a současně napjal všechny svaly, aby mu zlomil vaz. Nepodařilo se mu to; místo aby se vzpíral v Kylově sevření, megaman se najednou vrhl vpřed, aby Kyla přehodil přes sebe. Kyl dopustil, že mu ten pohyb podrazil nohy. Když byl přehozen přes soupeře, bleskurychle mu chmatl po pravé ruce a vyškubl mu z ní zbraň. Ta tvrdě dopadla na kovovou podlahu a Kyl ještě v pohybu odpálil laserový zářič. Rudý paprsek energie projel jako světelná kosa místností a zasáhl megamana dříve, než se mohl vrhnout na Kyla. Megabojovník zahynul v tiché explozi rudého světla a zvířeného prachu.

Téměř v téže chvíli projel vzduchem další jedovatě zelený záblesk energie. Kyl se prudce otočil, zvedl zbraň do výše a čekal na příšernou bolest, s níž se mu laserový paprsek zavrtá do těla a uvolní v něm veškerou svou energii.

Ale bolest nepřišla.

Místo toho zaslechl praskavé zasyknutí a pronikavý, téměř bolestivý hvizd. Překvapeně se obrátil - a strnul. Stone vytáhl svou vlastní zbraň a vypálil z ní. Ale nebyl to Kyl, na něhož namířil laser.

Kyl spatřil kouřící díru v bílém krunýři inspektora a nechápal naprosto nic. Mravenec se potácel. Čtyřma rukama tápal ve vzduchu, ale nenašel nic, čeho by se mohl zachytit. Mravenec se pomalu svezl na kolena, zůstal chvíli nehybně na čtyřech a pak se převalil na stranu.

Život v malých hmyzích očích pohasl ještě dříve, než přestal pohybovat tenounkými končetinami.

Vstal a díval se na Stonea. Guvernér ucouvl až ke dveřím a zíral na mrtvého bílého mravence. Nikdo z nich se nehýbal. Stone musel vědět, jak málo je jeho zbraň účinná proti soupeři, jakým byl Kyl. Ale guvernér ho možná ani nechtěl zasáhnout, inspektor stál na opačném konci místnosti. Bylo jediné možné vysvětlení: Stone usmrtil inspektora záměrně. Ale proč?

Kyl sevřel prsty spoušť své zbraně. Také Stone zvedl svou malou laserovou pistoli a namířil ji na Kylovy oči. Nikdo z nich však nezmáčkl spoušť. Několik vteřin na sebe upřeně hleděli, až nakonec Stone pomalu zbraň spustil dolů.

Ani Kyl nevystřelil. Nebyl tomuhle muži nic dlužen. Najednou mu připadalo, že pochopil, proč Stone inspektora zastřelil. Po několika dalších vteřinách také on spustil ruku, otočil se a mlčky prošel kolem Stonea ke dveřím. Guvernér ho sledoval pohledem, a ačkoliv se Kyl ani neohlédl, cítil, jak Stone opět zvedl laserovou pistoli a namířil mu ji do týla. Přesto kráčel klidně dál, zastavil se půl kroku ode dveří a otočil se.

"Pět minut," řekl Stone tiše.

Kyl přikývl. Pravděpodobně nezůstanu naživu ani tak dlouho, pomyslel si. Na téhle základně byly desítky, ne-li stovky dokonale vyzbrojených megabojovníků. Ale jistá šance tu byla, a když tady stál a zíral na Stonea, cítil opět cosi naprosto neznámého a skvělého - naději.

Opět se otočil, položil dlaň na otvírač dveří a ještě jednou zaváhal.

"Venku za dveřmi stojí hlídka," řekl. "Jakmile opustím tuhle místnost, vejde dovnitř. Měl byste si vymyslet nějakou vhodnou výmluvu, nebo ji zlikvidovat."

Aniž vyčkal Stoneovy odpovědi, otevřel dveře a vyšel ráznými kroky do chodby. Bylo to jednodušší, než si myslel. Tento služebník nebyl příliš pozorný nebo dokonce spal, protože zřejmě nezaregistroval nic ze souboje, který se odehrál takřka rovnou za jeho zády. Když Kyl vyšel ze dveří, zareagoval téměř směšně pomalu. Místo aby se dal na útěk nebo spustil poplach, vyrazil překvapené zasyknutí a pokoušel se na něj vrhnout. Kyl se téměř hravým pohybem vyhnul jeho končetinám, chytil mravence za krk a mrštil jím o protější stěnu. Vložil do toho pohybu pouze zlomek své síly, protože už nechtěl zabíjet - ani tohoto tvora ne. Přesto byl náraz natolik prudký, že se mravenec s bolestným skřekem zhroutil na zem a zůstal tam nějakou dobu bezvládně ležet. Kyl k němu přistoupil, vytáhl mu malý laserový zářič z opasku a mrštil jím co nejdál. Vysílačkou praštil ze všech sil o zeď, takže se přístroj roztříštil.

Pak se otočil a přikrčen odešel chodbou. Cestu si zapamatoval a věděl, že hned za nejbližším rohem je jedna z prosklených kabin výtahu. S trochou štěstí k ní dorazí a podaří se mu opustit budovu dříve, než uplyne pět minut, jež mu dal Stone.

Kyl ještě nedorazil ani na konec chodby, když se za ním zablýsklo prudké jedovaté zelené světlo. Překvapeně se otočil a zvedl zbraň v téže chvíli, kdy Stone z bezprostřední blízkosti podruhé střelil do hlídače. Kyl cítil mrazení v zádech, když viděl, jak se Stone shýbl nad mrtvého mravence. Nebyl to ovšem pohled na mrtvou příšeru, co mu nahnalo husí kůži. Smrt a násilí byly součástí jeho života. Byl to pocit, že vidí sebe samotného. Bylo to absurdní, ale na chvíli měla štíhlá postava v šedé uniformě jeho vlastní tvář. Nemilosrdnost, s jakou Stone zlikvidoval mravence, byla také jedním z jeho hlavních charakterových rysů. Propočet, v němž byl život myslícího, cítícího tvora pouhou matematickou veličinou v rovnici, patřil k jeho stylu myšlení.

Téměř násilím musel odtrhnout zrak a opět pokračoval dál.

Snad jsem ani neměl utíkat, napadlo ho najednou. Zachránil si sice život, ale najednou si nebyl tak docela jist, jestli stojí za cenu, kterou za to musí zaplatit.

Probudilo ji nešetrné zalomcování ramenem.

Charity unaveně otevřela oči, ale neviděla nic než rozmazanou jasnou skvrnu nad sebou, a tak se převalila se zamumláním na bok.

"K čertu, tak už se konečně probuď!" křikl Gurk.

Charity se rozmrzele zase obrátila, opřela se o lokty a zamžourala do vrásčité trpaslíkovy tváře.

"Co se děje?" zeptala se rozespale. "To už mě pronásleduješ i ve snech, nebo jsi přišel, abys mi zase držel přednášku?"

Gurk udělal rukou zlostné gesto. "Nech toho žvanění!" okřikl ji hrubě. "Něco se tady děje."

Chvíli ještě na trpaslíka nechápavě hleděla - a pak se rázem probrala. Ještě nikdy neviděla Gurka tak vyplašeného.

Jedním skokem byla z postele, vklouzla do kalhot uniformy a natáhla si tričko. Chtěl se rozběhnout ke dveřím, ale Gurk ji zadržel.

"Oblíkni si ještě zbytek," řekl a ukázal na zbylé kusy oblečení, které ležely pohozené přes židli nebo pod postelí. "Budeš ty hadry asi potřebovat."

Charity poslechla. Rychle si navlékla bundu a vklouzla do holínek.

Když pak za trpaslíkem vyšla do haly hotelu, viděla, že není jediná, koho vzbudil. Net a Skudder už seděli oblečení v křeslech a ke svému překvapení zahlédla i Jeana a Helen, kteří velmi tiše hovořili se Skudderem. Když Charity vešla, přerušili rozhovor a Jean k ní rozrušen přistoupil.

"Jsou tady!" zvolal Jean.

"Kdo je tady?" zeptala se Charity.

"Lovci!" Jean nervózně pokynul k oknu. "Před hodinou přiletěl kluzák. A vzápětí nato další. Jsem si jist, že..."

Charity ho přerušila energickým gestem. "Tak pěkně popořádku," řekla. "Co přesně se stalo? Jste napadeni?"

Jean zavrtěl hlavou. "Ne," řekl, "alespoň zatím ne. Ale něco se tady děje. Ještě nikdy se nedostali na tuhle stranu řeky!"

"Ví o tom váš otec?" zeptala se Charity otočena k Helen.

Tmavovlasá dívka zavrtěla hlavou. Ve tváři měla podivný výraz, Charity připadalo, že provinilý. "Hned vám všechno vysvětlím," řekla, "Vím, že bych měla informovat otce, ale..."

"Musíte zmizet!" řekl Jean. "Jsem si jist, že hledají vás."

"Kdyby skutečné hledali nás, dávno by nás už našli," odpověděla Charity. "Co přesně se stalo?"

Jean nervózně přešlapoval z nohy na nohu, ale když konečně odpověděl, udělal to úžasně klidně. "Byl jsem venku," začal. "Chtěl jsem dolů, k nádrži, trošku si vyčistit vozítko, a tu jsem zahlédl kluzák. Letěl dost pomalu a strašně nízko. Nejprve jsem si myslel, že přistane ve městě. Na chvíli dokonce zmizel."

"Kam?" zeptala se Charity.

Jean pokrčil rameny. "To přesně nevím," přiznal. "Ale myslím, že ne moc daleko odtud. Nemohl ovšem přistát, protože zakrátko jsem ho viděl zase. Letěl na sever."

"Na sever?" Charity svraštila čelo. "Ale tam přece není nic.

Nic kromě..." Uprostřed věty zmlkla. Zaraženě se podívala na Jeana.

"Jste si jist?" zeptala se ho. "Letěly na sever?"

"Docela jist." odpověděl Jean. "A ten druhý taky."

"Jaký druhý?" zeptal se Gurk.

"Druhý kluzák," řekl Jean. "Hned jsem se vrátil, abych spustil poplach. A těsně předtím, než jsem přišel sem, objevil se na obloze další."

"Letěl stejným směrem?" řekla Charity.

Jean přikývl.

"Myslím, že vím, kam měly namířeno," zamumlala Charity.

"Kam?" zeptala se Helen. "Musíme dát vědět otci, pokud to víte."

Charity si ji přeměřila zkoumavým pohledem. "Neřekla bych, že je to dobrý nápad," řekla. "Nehledě na to, že už to pravděpodobně není potřeba." Charity se otočila na Jeana. "Bylo správné, že jste přišel rovnou sem," řekla. "Ale teď potřebujeme vaši pomoc, Jeane."

"Kdykoliv," odpověděl Jean.

"Mohl byste obstarat vůz?" zeptala se Charity. "Nějaký, do něhož bychom se vešli všichni?"

Jean chvíli mlčel. Je tady pár nákladáků," řekl pak nejistě. "Ale ty nesmíme používat."

"Víte, kde jsou?"

"Ano, ale garáž je zavřená a hlídaná."

"Dobrá," řekla Charity. "Tak pojďte se mnou."

"Ale kam?" zeptala se Helen zmateně.

Charity se otočila ke dveřím a pokynula, jako by ostatní zvala.

"Udělat něco, co si přeji už dávno," vysvětlila vesele. "Ukrást auto."

14

Výtah téměř nehlučně sjel dolů a Kyl pohledem zkoumal terén venku. Byla tma. Většina světel v onom obřím, téměř výlučně skleněném komplexu byla zhasnuta. Nikde neviděl sebemenší pohyb. Nikde žádná stráž - proč taky? Vždyť tohle byl jejich hlavní stan. Nikdo nemohl počítat s tím, že se někdo pokusí odtud uprchnout.

Utéci pěšky bylo naprosto nesmyslné. Základna byla prostě příliš veliká a nebylo možné ji projít za několik minut a zmizet v džungli. Kyl potřeboval vozidlo. Pozorně zkoumal nízké budovy, které obklopovaly skleněný a chromový komplex hlavního stanu, chvíli pohledem spočinul na pravoúhlých betonových kvádrech garáží a pak jím zamířil dál. Pancéřované pásové transportéry sice poskytovaly ochranu, ale byly příliš pomalé a daly se snadno najít.

Pak jeho pohled padl na stříbrnou kupoli hangáru s kluzáky.

V první chvíli mu ten nápad připadal bláznivý - ale copak mu v situaci, kdy neměl na vybranou, zbývalo něco

jiného než udělat něco bláznivého?

Přikrčil se a rozběhl se dopředu. Hangár patřil k několika málo budovám, v nichž ještě navzdory pokročilé hodině svítilo světlo. Kyl věděl, že jeden z oněch létajících disků drží dnem i nocí pohotovost.

Jeho osádka se skládala ze čtyř služebníků, z nichž vždy dva byli vzhůru a dva spali. Tyhle hlídky však nebyly zrovna pozorné. Nebylo tady taky nic, nač by musely dávat pozor. Nikdo z žáků by nepřišel na nápad ukrást kluzák. A jemu se to mohlo povést pouze tehdy, kdyby neudělal chybu.

Bez problémů dorazil do haly, přitiskl se k chladné kovové stěně a naslouchal se zatajeným dechem. Pět minut už dávno uplynulo, ale Stone se zřejmě rozhodl, že mu poskytne větší náskok. Tiše, se zády přitisknutými k chladivému kovu kupole se Kyl blížil ke dveřím, pootevřel je a pozorně jimi nakoukl. Obrovská kupole byla osvětlena jako za jasného dne. Kyl s tichým pocitem údivu zjistil, že tu jsou pouze tři kluzáky. Pokud věděl, hlídkoval vždy jeden z nich nad řekou, která představovala hranici svobodné zóny. Ale kde jsou dva další?

Náhle si vzpomněl, co řekl inspektor o Charity. Zřejmě přijde pozdě, a nestihne ji varovat nebo podniknout něco pro její záchranu.

Na chvíli nakoukl zvědavě do haly. Nikde neviděl žádný pohyb a konečně dveřmi proklouzl. Jeho bosá chodidla nezpůsobovala na lesklé kovové podlaze ani nejmenší hluk. Teprve když Kyl téměř dorazil k prvnímu ze tří kluzáků, uvědomil si, že tady není žádná hlídka.

Mravenci, kteří měli službu, zřejmě společně odletěli jedním ze dvou dalších kluzáků.

Tiše vstoupil do prvního stroje, proplížil se krátkou chodbou k centrále a ještě jednou se zastavil, aby naslouchal. Za zavřenými pancéřovými dveřmi se nic nehýbalo. Přesto Kyl napjal všechny svaly a připravil se k útoku, než zvedl ruku a stiskl otevírací mechanismus.

Dveře se s tichým bzučením zasunuly do stěny a osvětlení v malé velitelské centrále se automaticky sepnulo.

Místnost byla prázdná. Kyl bleskurychle přiskočil k sedačce pilota a čtyři pět vteřin strávil tím, že se intenzivně snažil vzpomenout si, jak se tyhle kluzáky řídí. Byl to jednoduchý model, u něhož se počítalo pouze s lety v rámci atmosféry. Pro jeho potřebu ovšem postačí.

Všechno, co potřeboval, byla půlhodina náskoku.

Prsty hbitě přejel po tlačítkách, jako by kontrolní spínače nebyly ani vytvořeny pro jinak tvarované drápy služebníků. Na půlkulatém pultu začaly blikat desítky malých různobarevných světýlek a na několika asymetricky tvarovaných monitorech se objevily sloupce čísel. Dveře kluzáku se zavřely a vzápětí Kyl zaslechl temné dunění velkých elektromotorů, které otevíraly střechu kopule hangáru. Nejpozději teď se v základně dozvědí, že někdo sedí v tomhle kluzáku a že se s ním pokouší odstartovat.

Ale bylo už příliš pozdě, než aby ho mohli zadržet. Neodváží se sestřelit kluzák nad základnou. Chtěl už natáhnout ruku po řídící páce, když jeho pohled padl na jeden z malých monitorů. Kyl překvapeně svraštil čelo, rychle naťukal několik čísel na dvanáctkové klávesnici popsané podivnými symboly a přečetl si text, který na malé obrazovce naskočil. Tento kluzák byl již zřejmě naprogramován na určitý cíl. Kyl v tu chvíli pochopil, na jaký.

Kyl monitor vypnul, sáhl po páce řízení a nastartoval motory.

Trupem kluzáku proniklo tlumené chvění.

Na pultě před ním začalo ve zmateném rytmu blikat žluté světlo, jako by se někdo pokoušel navázat vysílačkou s kluzákem spojení.

Kyl to ignoroval.

Vrhl rychlý pohled skrze průhlednou kupoli nad sebe a zjistil, že se střecha haly už otevřela dostatečně. Nastartoval kluzák a vymanévroval jím z hangáru.

Kylova levá ruka se odpoutala od řídící páky a sáhla po malé spínací skříňce, umístěné na výkyvném rameni. Když stiskl tlačítko, objevila se tenounká, složitě protkaná pavučina. Kyl nechal její střed proplout pod sebou nad podlahou haly, pak zaměřil oba další kluzáky a vystřelil.

Ze spodní strany kluzáku vyrazil oslnivý paprsek energie a zasáhl stříbrný disk. Chvíli to vypadalo, jako by zasažený cíl prostě energii absorboval, vzápětí jej však roztrhala prudká exploze.

Vnitřek hangáru se naplnil troskami a plameny, z nichž se valil černý mastný dým a bránil Kylovi ve výhledu. Stiskl tlačítko a najednou se na obrazovce před ním objevilo počítačové schéma hangáru, na němž bylo zřetelně vidět polohu zbývajícího kluzáku.

Kyl vysunul klidně zaměřovači kříž o kousek doprava a pak vypálil další salvu.

Vystoupal kluzákem do výšky, natočil jej a zaměřovací kříž umístil přesně na lesklý skleněný palác hlavního stanu - na místo, kde prožil osobní peklo, kde ho zbavili lidskosti.

Ale nevystřelil. Nemohl.

Zatímco pod ním všude na základně začala blikat poplašná světla a rozječely se sirény, Kyl vystoupal kluzákem ještě výš a pak posunul páku zrychlení vší silou dopředu.

15

Potřebovali téměř dvě hodiny, aby dosáhli cíle. Ukrást náklaďák se ukázalo snadnější, než si Charity myslela. Muži, kteří drželi hlídku v podzemní garáži, kde byl pohromadě veškerý vozový park svobodné zóny, rozhodně nebyli ostražití. Helenina přítomnost dokonale rozptýlila jejich nedůvěřivost. Možná, pomyslela si Charity, budou napříště o něco méně důvěřiví - pokud se jim podaří dostat se z pout, která jim nasadil Skudder.

Ale problémy začaly až poté, co vyjeli z garáže. Silnice byly tím horší, čím více se dostávali na sever. Charity se několikrát bála, že budou muset nechat vůz stát, a v úseku dvou tří mil museli jet krokem, protože asfalt byl narušen plevelem a bujícími kořeny. Teď se konečně přiblížili ke stanici metra, z níž Charity a Barler před třemi dny vyšli.

Charity Jeanovi pokynula, aby zastavil. Les byl velmi tichý a Charity nechtěla, aby Morony hluk motoru nebo světlo reflektorů varovalo předčasně.

Jean zajel vozem za zříceninu, vypnul motor a vystoupil.

Skudder, Helen, Net a Gurk mlčky sestoupili z korby. Charity Helen řekla, co zřejmě najdou, ale dívka trvala na tom, že ji doprovodí, navzdory nebezpečí, kterému se tím vystavovala. Charity to ovšem docela chápala. Nejednala by jinak.

Přesto trvala na tom, aby Jean a Helen tvořili zadní voj jejich malé skupinky pro případ, že by je objevili nebo zaútočili. Litovala, že si při první návštěvě nevryla cestu do paměti lépe, protože ve tmě se zpustošené ulice podobaly jedna druhé a těch několik málo rozdílů, které zde byly, zahladila džungle. Když dorazili na křižovatku, na které tenkrát s Barlerem zahnuli, zaváhala. Pak se podívala doleva a spatřila kluzák.

Mohutná lesklá deska visela zdánlivě bez tíže dvacet centimetrů nad zemí a na popraskaný asfalt dopadalo jedněmi z otevřených dveří chladné zelené světlo. Druhá podobná věc byla o necelých sto metrů dál. V matném světle, které dopadalo otevřenými dveřmi, Charity viděla postavy mnoha mravenců, které se zmateně pohybovaly sem a tam.

Tiše se odplížila za zbytek rozbořené zdi a čekala, až to Skudder a ostatní udělají také. "Teď poslouchejte," zašeptala Charity. "My se Skudderem půjdeme dál. Vy zůstanete tady. A nepůjdete za námi, ať se stane cokoliv." Zejména na Helen se podívala zvlášť naléhavě.

"Rozumělas? Zůstaneš, kde jsi - jedině že byste byli napadeni. Kdyby vás objevili, utíkejte pryč a pokuste se nějak probít."

"Já půjdu s vámi," trvala na svém Helen.

Charity rozhodně zavrtěla hlavou. "To rozhodně ne," řekla.

Helen chtěla vybuchnout, ale Charity udělala rozhodné gesto. "Dovedu si představit, jak se cítíš. Ale neměli byste šanci, věř mi. Nejsem si ani jista, že to zvládneme my se Skudderem."

Podívala se na Net a na trpaslíka. "Vy dáte na ty dva pozor," řekla. "A kdyby se pokusili o nějakou hloupost, spoutejte je."

Vykročila, dříve než Helen s Jeanem měli možnost cokoliv říci.

Přikrčeni se přiblížili k budově velvyslanectví.

"Proč jsi vlastně ty dva vzala s sebou?" zeptal se Skudder šeptem.

Charity v chůzi pokrčila rameny a na chvíli se zarazila, když se jí zdálo, že zaregistrovala pohyb. Pak uviděla, že to bylo pouze zvíře, které vyplašeně uskočilo stranou a odběhlo. "Myslíš, že by zůstali?" zeptala se. "A kromě toho," dodala po krátké odmlce, "je mi to takhle milejší. Nejsem si jista, jestli by přece jen neprovedli nějakou hloupost."

"Hm," odtušil Skudder. "Vadilo by ti, kdybys mi prozradila, co tady vlastně budeme dělat? Rád bych totiž věděl, proč mě má někdo co nevidět odprásknout."

"To ti prozradím, až bude třeba," odpověděla Charity s úsměvem.

K budově velvyslanectví se blížili ze severu. Množství velkých reflektorů zaplavovalo fasádu světlem, které mělo téměř jas dne. Charity odhadovala, že se před vchodem hemží asi třicet mravenců. Mezi obřími těly hmyzích tvorů spatřila i skvrnité maskovací oděvy několika mužů. Pár z nich poznala, ty viděla ve svobodné zóně již první den.

Charity nic neříkala, a také Skudder mlčel, i když výraz jeho tváře značně potemněl.

Obešli budovu. Skudder se dvakrát pokoušel položit jí otázku, ale Charity mu pokaždé energickým gestem dala na srozuměnou, aby byl zticha. Zastavila se, až když se přiblížili k budově na deset či dvanáct kroků.

Její pohled pomalu klouzal po fasádě a nakonec se zastavil na jednom z neosvětlených oken v přízemí. Rychle a tiše se k němu rozběhla, odstranila zbytky skleněných střepů, které ještě trčely z rámu a pak se vyšplhala dovnitř. Skudder ji následoval. Charity odběhla ke dveřím a naslouchala, než opatrně stiskla kliku a vykoukla úzkou škvírou ven. Chodba před ní byla temná, ale na jejím konci bylo vidět bílé mihotavé světlo. Charity zaslechla zvuky tvrdých rohovitých drápů na podlaze. Opatrně otevřela dveře, naposledy se rozhlédla, aby se ujistila, že je na obou stranách čistý vzduch a pak vyběhla směrem od světla ke schodišti, jež začínalo na opačném konci chodby. Skudder ji následoval v těsném závěsu.

Ačkoliv nikdo z nich nepůsobil žádný hluk, připadalo Charity, že jejich kroky zní chodbou tak hlasitě, že je musí být slyšet po celé budově. A během těch několika málo okamžiků, jež potřebovali, aby dorazili ke schodišti, jí hlavou projelo na tisíc různých důvodů, proč se jejich záměr nemůže zdařit. Ale stal se zázrak - doběhli ke schodišti a nikdo si jich nevšiml.

"Kam se vlastně chceš dostat?" zeptal se Skudder šeptem.

Charity se chvíli nerozhodně rozhlížela a pak pokrčila rameny.

"Hledám kancelář velvyslance."

"Myslíš, že se tu vyznáš?" zeptal se Skudder.

Charity zlostně mávla rukou a ustoupila o dva tři kroky od schodiště.

Měli štěstí. Velvyslancovu pracovnu našli již za třetími dveřmi, které otevřela.Charity se vplížila dovnitř, naznačila Skudderovi posunkem, aby se postavil na stráž ke dveřím a s bušícím srdcem se rozhlédla kolem sebe. Byla tu tma. Ta trocha světla, která sem pronikala rozbitým oknem, místnost osvětlovala jen velmi chabě. Ale Charity přesto ihned našla, co hledala. Sejf byl ukryt za obložením stěny, které padlo stejně jako většina zařízení místnosti za oběť plamenům.

Charity strhla zbytky seškvařeného plastu, což způsobilo takový hluk, že Skudder zvrátil oči v sloup a začal prudce gestikulovat.

Pak ustoupila, chvíli si prohlížela sejf s hlavou nakloněnou na stranu a nakonec si sundala z ramene laserovou pušku. Skudder na ni nevěřícně zíral. "Co chceš dělat?" zeptal se šeptem.

Charity pokrčila rameny. "Zkusím, jak by mi šlo vylupování sejfů," odpověděla ironicky.

"Nepřipadá mi, že je vhodná chvíle na hloupé vtípky," řekl Skudder podrážděně. "Co tady, k čertu, hledáme?"

"Otázka by měla správně znít takto: Co tady, k čertu, hledají ti mravenci?" řekla Charity. "Kdesi tam dole musí být něco, co pro ně má úžasnou cenu."

"Ty počítače," odtušil Skudder.

"Ano," řekla Charity. "A já hlupák jsem jim ještě otevřela dveře.

Ale přemýšlím, co tam dole chtějí najít."

"Copak nestačí to, cos už říkala?" zeptal se Skudder. "Všechny vaše zbraně, zásoby, bunkry, sklady..."

Charity zavrtěla hlavou. "Ne. Tohohle by se mohli zmocnit docela snadno, Skuddere. Tam dole mohou najít všechno, ale pokud pasou jen po kořisti, nenechali by tenhle bunkr padesát let nedotčený."

"Obávám se, že ti nerozumím," připustil Skudder.

"Já taky ne," řekla Charity. "Vážně - celou tu dobu jsem měla dojem, že na Barlerově vyprávění není něco v pořádku. Kdyby je zajímaly jen ty staré sklady zbraní, už dávno by se pokusili zjednat si k nim přístup násilím. I s tím rizikem, že je zničí." Rezolutně zavrtěla hlavou. "Ne, tam dole musí být něco, co má pro ně ohromnou hodnotu."

"A co?" zeptal se Skudder.

"Jak to mám vědět?" odpověděla Charity podrážděně. "Jediné, co vím, je, že to rozhodně nedostanou."

Skudder na ni překvapeně pohlédl. "Co chceš udělat?" zeptal se.

"Mám pro našeho přítele Barlera přichystáno malé překvapení," odpověděla Charity. "Dávej pozor u dveří."

Skudder ustoupil ke dveřím, zatímco Charity zapnula infrazaměřovač na své zbrani. Na sejf dopadl oslnivě bílý tenounký paprsek světla a zaryl se do oceli, až začaly odletovat jiskry. Charity opsala zbraní malý půlkruh a pak spustila prst ze spouště. Přistoupila k sejfu, aby si prohlédla své dílo.

Jen s námahou potlačila zklamaný povzdech. Laserový paprsek ocel téměř nepoškodil.

"Co je to, k čertu, za blbost?" sykl Skudder.

"Musím ten sejf otevřít," odpověděla Charity, aniž na něj pohlédla, "ale obávám se, že to dost dlouho potrvá." Vážně se zadívala na Skudder. "Myslíš, že bys je dokázal tak deset minut zadržet?"

"Pokud přijdou po jednom a neozbrojení," odpověděl Skudder roztrpčeně.

Místo aby odpověděla, Charity opět zvedla zbraň, ale nestiskla spoušť, jen ji položila na stůl a zamířila k oknu. Zatáhla zbytky potrhaných záclon a pak opět vzala laser a zamířila jím. Podruhé se paprsek soustředěné světelné energie zaryl do oceli.

Trvalo to déle než deset minut, než dveře sejfu překonala. Trezor byl nejen vyroben ze zvlášť odolné oceli, jeho dveře byly také překvapivě silné. Charity musela práci několikrát přerušit, když se na horní straně zbraně rozblikala červená kontrolka, signalizující přehřátí.

Ale nakonec se jí to podařilo. Paprsek už nevysílal jiskry, ale najednou zmizel uvnitř sejfu a na zlomek vteřiny se rozsvítilo prudké světlo. Charity pak vyděšeně stáhla ruku ze spouště a rychle snížila výkon zbraně. Kdyby zničila to, co bylo za dveřmi sejfu, byla by všechna námaha zbytečná.

"Myslím, že někdo jde," řekl Skudder, když Charity opět zvedla zbraň a přiložila oko k zaměřovači optice.

"Ještě nejsem hotova," odpověděla Charity. Vystřelila. Paprsek téměř nebylo vidět, ale jeho energie stačila, aby propálila zbývající milimetrovou vrstvu kovu. Opatrně, milimetr po milimetru vyřízla Charity zámek sejfu.Na chodbě se ozvaly kroky a Skudder vzápětí vykřikl: "Do háje, pospěš si! Máme návštěvu!"

V té chvíli se ozvalo pronikavé zahvízdnutí a vzápětí zaslechla Charity, jak Skudder zaklel a začal pálit. Krátce nato se ozval na chodbě výbuch. Na hluk odpověděl druhý, ještě pronikavější hvizd.

Dva tři tenounké bílé laserové záblesky jen o vlásek minuly Skuddera a zapálily plastové obložení zdi za ním. Další střela prorazila dveře těsně vedle jeho levého ramene a podpálila závěsy.

Zámek sejfu s tupým žuchnutím vypadl na zem. Charity odložila zbraň a chvatně přiskočila k trezoru. Jeho vnitřek byl plný sežehnutých papírů. Všechny odhrnula stranou, špičkami prstů nahmatala zadní stranu sejfu a vzápětí našla to, co hledala. Ozvalo se cvaknutí, když její ruka sepnula kontakt, pak se rozestoupila zadní zdánlivě kompaktní stěna ocelové skříně a odhalila pohled na miniaturní spínací skříňku opatřenou monitorem. Skudder pálil stále zběsileji. Z chodby sem pronikala záře ohně. Soudě podle zvuků se sem musela valit celá armáda mravenců, kteří opětovali Skudderovu palbu.

Charity připadalo jako zázrak, že Skudder nebyl ještě ani jednou zasažen.

Opět natáhla ruku a soustředila se dál na malou spínací skříňku.

Prsty se jí chvěly, když se blížily ke klávesnici vedle miniaturní obrazovky. Doufala, že všechno je pořád ještě tak, jak si to pamatovala.

Pomalu navolila devítimístný identifikační kód a s nataženou rukou počkala. Uplynulo několik vteřin. Pak se monitor zeleně rozzářil a naskočila na něm mikroskopicky malá písmena, která Charity vyzvala, aby zadala své osobní identifikační číslo. Charity to udělala a vedle monitoru se rozzářil drobný červený světelný bod.

Skudder se dal najednou do křiku a zoufalým skokem se ukryl, když ke dveřím dorazil mohutný plamen a téměř podpálil celou místnost.

Charity se letmým pohledem přesvědčila o tom, že není vážně raněn a opět se otočila k sejfu. Rychlým pohybem si odepnula identifikační kartu z řetízku na krku. Ruce se jí třásly tak, že jen stěží dokázala zasunout kovovou destičku do čtecího zařízení pod klávesnicí.

Opět uplynulo několik vteřin, během nichž na ni Skudder něco křičel a současně nepřetržitě střílel do dveří, které byly zachváceny plamenem.

Patrně už vůbec nemířil, ale pouze kropil střelami své okolí.

Barva světelného indikátoru se konečně změnila. Charity opět zvedla ruku a rychle vyťukala několik pětimístných čísel po sobě.

Dvakrát se přitom zmýlila a srdce se jí divoce rozbušilo. Třetí šanci by už nedostala.

Když naťukala poslední číslo, změnilo se světlo vedle obrazovky opět ze zelené na červenou a na miniaturním monitoru se objevila zpráva, na niž čekala:

AUTODESTRUKČNÍ SEKVENCE AKTIVIZOVÁNA!

ZADEJTE POSLEDNÍ TŘI ČÍSLICE! VAROVÁNÍ: TENTO PŘÍKAZ NELZE ZRUŠIT!

"Cherry!" zařval Skudder, až mu přitom přeskočil hlas. "Nevím sice, co tam děláš - ale ať už je to cokoliv, udělej to rychle!"

Charity se zhluboka nadechla, ještě vteřinu váhala - a pak stiskla třikrát sedmičku. Ozvalo se jasné cvaknutí. Přístroj vysunul její identifikační kartu a barva displeje se změnila ze zelené na červenou.

Na obrazovce se objevila zpráva:

AUTODESTRUKČNÍ ZAŘÍZENÍ AKTIVIZOVÁNO!

MÁTE PATNÁCT MINUT NA OPUŠTĚNÍ BUDOVY!

Charity chvatně vzala průkaz, připnula si ho k řetízku a stiskla ukrytý spínač, čímž způsobila, že zadní stěna sejfu se zasunula do původní polohy. Za ní se rozlehl překvapený výkřik, pak temné zadunění a hluk boje. Když se posléze Charity otočila, spatřila Skuddera, který se vztekle a současně mamě pokoušel ubránit dvěma Moronům, kterým se jaksi podařilo přes bariéru plamenů proniknout. Zvedla zbraň.

"To bych nedělal," ozval se hlas ode dveří.

Charity ztuhla. Pomalu spustila laser a spatřila Barlera, který stál v hořících dveřích a mířil na ni sám laserovou puškou.

"Buďte rozumná, kapitáne Lairdová," řekl Barler klidným hlasem.

"Myslím, že víte, že jste prohrála. Nenuťte mne, abych vás musel zranit."

Charity položila laser na zem, otočila se ke Skudderovi, který se pořád ještě vzpínal v sevření dvou obrovských čtyřrukých hmyzích tvorů. "Nech toho," řekla unaveně, "má pravdu."

"To je od vás velice rozumné, kapitáne Lairdová," řekl Barler.

Přistoupil blíž a pořád ještě na ni výhružně mířil. "Mohl bych se vás zeptat, co hledáte?"

"To můžete," odpověděla Charity chladně, "ale neodpovím vám."

Barler se pousmál, chvíli střídavě hleděl na Skuddera a na ni a pak konečně spustil zbraň. Jeho pohled padl na sejf. Svraštil čelo, prošel kolem Charity ke zcela zničenému trezoru. Předklonil se a osahal zadní stěnu. Trvalo to jen několik vteřin, než se znovu ozvalo cvaknutí a kovové desky se jako před chvilkou rozestoupily do stran.

Barler překvapeně vykřikl, když spatřil malou klávesnici - a pak vytřeštil oči, když spatřil na monitoru nápis:

AUTODESTRUKČNÍ ZAŘÍZENÍ AKTIVIZOVÁNO! MÁTE TŘINÁCT MINUT NA OPUŠTĚNÍ BUDOVY!

Chvíli ztuhl, pak se divokým pohybem otočil a díval se na ni několik vteřin pln nenávisti.

"Musím přiznat, že jsem vás podcenil, kapitáne Lairdová," řekl chladně.

"Vypněte to!"

"To nemohu," odpověděla Charity.

"Nevěřím vám," řekl Barler.

"To je váš problém," odsekla Charity.

"Mohu vás k tomu přinutit!"

"Pravděpodobně," připustila Charity, "ale ne za třináct..." pohlédla na monitor, "za dvanáct minut."

"Tuším, že by nám nebylo k ničemu, kdybych vás a vašeho přítele nechal zde a spoléhal se na to, že je vám vlastní život milejší," řekl Barler.

Charity přikývla. "Zcela správně."

Opět na ni beze slov několik vteřin hleděl: "Tak dobrá," řekl konečně. "Pak odtud zmizíme." Oběma mravencům, kteří drželi Skuddera, pokynul. "Vyveďte ho ven. O kapitána Lairdovou se postarám sám."

Zatímco ti dva vlekli vzpírajícího se indiána ven z místnosti, zvedl Barler Charitinu zbraň, zavěsil si ji přes rameno a namířil na ni opět svou vlastní pušku. "Prosím," řekl, "nenuťte mne, abych vás zastřelil, kapitáne Lairdová. Vím, jak jste nebezpečná."

"V tomhle směru mě předčíte," odpověděla Charity opovržlivě.

"Před dvěma hodinami jsem ještě nevěděla, jak jste nebezpečný vy."

Barler si ji přeměřil zvláštním pohledem, který v první chvíli nedokázala zařadit. Potom se usmál, jako by mu právě vyslovila poklonu.

Zopakoval gesto puškou a ukázal ke dveřím. "Měli bychom teď už opravdu jít," řekl. "Začíná tady být nepříjemné."

Skudderova laserová palba proměnila chodbu v peklo z ohně a dýmu. Také schodiště bylo v plamenech. Barler ukázal na otevřené dveře výtahu na druhém konci chodby. Charity do něj vešla, opřela se pažemi zkříženými na prsou o zadní stěnu a nezúčastněně se dívala, jak Barler dveře zavřel a téměř líně se otočil.

"Alespoň teď vím," řekla, "proč jste si byl před třemi dny tak jist, že nejsme špioni."

Barler na ni pohlédl téměř pochmurně. "Opět se mýlíte, kapitáne Lairdová," řekl smutně. "Nepracuji pro okupanty."

"Samozřejmě že ne," odpověděla Charity ironicky, jak bych mohla přijít na takový scestný nápad."

Výraz smutku v Barlerově tváři se prohloubil. Mlčel ovšem, dokud výtah nedorazil do přízemí velvyslanectví a dveře se opět neotevřely.

Velká místnost byla pořád ještě plná mravenců. Charity ale zahlédla také několik Barlerových lidí. Prošli halou, opustili budovu a rychle se parkem vrátili na ulici. Dva kluzáky se pořád ještě nehybně vznášely nad zemí, ale zapnuly teď celou baterii jasných reflektorů, které pronikaly tmou v okruhu půl míle. Několik dalších průchodů se otevřelo na spodních stranách letounů a z budovy vylézalo stále více mravenců a mizelo v kluzácích. Skudder stál několik kroků vedle jedné z létajících desek a stále ho drželi dva mravenci.

Za ním zaujali pozici dva Barlerovi muži a z druhé strany se blížili Net, Gurk, Jean a Barlerová dcera! Kráčeli velice neochotně a s rukama zdviženýma nad hlavu před čtyřmi ozbrojenými mravenci.

Barler na chvíli beze slova pohlédl na svou dceru, pak se opět otočil k Charity a řekl: "Neměla jste s sebou tahat Helen, paní Lairdová."

"Netahala mě s sebou," odpověděla Helen místo Charity.

Její otec na ni pohlédl se smutným úsměvem. "Nemusíš ji bránit, Helen!"

"Ale vždyť ji nebráním!" odpověděla Helen. Hlas se jí třásl hněvem. "Kapitán Lairdová nechtěla, abych šla s nimi. Jenže já na tom trvala. Chtěla jsem se přesvědčit na vlastní oči."

"O čem?" zeptal se Barler téměř přívětivě.

"O tom, že má pravdu," odpověděla jeho dcera. Charity viděla, jak se jí oči zalily slzami. "Já... nechtěla jsem tomu uvěřit. Ale má pravdu. Jsi zrádce. Pracuješ pro ně."

Barler se chystal k odpovědi, ale pak se rozhodl jinak a dal mravencům, kteří hlídali Helen a ostatní, pokyn, aby je odvedli ke Skudderovi.

"Jsme tady v bezpečí?" zeptal se, když se opět otočil k Charity.

Přikývla.

"Řekněte mi, prosím, pravdu, kapitáne Lairdová," vyzval ji Barler. "Nikdo nic nezíská, když tady všichni zahyneme."

"Tady nebezpečí nehrozí," odpověděla Charity. Pokynula směrem k rozvalinám, které lemovaly ulici po obou stranách. "Tohle bylo kdysi město kypící životem, Barlere. Myslíte si, že chceme zabít stovky nevinných lidí?"

"Ne," odpověděl Barler, "a neřekl bych ani, že byste se vy sama i vaši přátelé obětovali, abyste zničili pár Moronů a dva kluzáky."

Vypadalo to, že chce říci ještě něco, ale místo toho vytáhl z kapsy malou vysílačku a přidržel si ji u úst. "A teď ven," řekl do mikrofonu.

"Máte ještě šest nebo sedm minut."

"Koho jste to varoval?" zeptala se Charity, když přístroj vypnul a opět si ho zastrčil do kapsy. "Své lidi, nebo čtyřruké přátele?"

"Nejsou to mí přátelé," odpověděl Barler klidně.

"Jistě," řekla Charity.

Barler si povzdychl. "Prosím vás, kapitáne Lairdová," spustil, pak zavrtěl hlavou a rukou udělal jaksi rezignované gesto. "Tak dobrá," řekl. "Pokusím se vám to vysvětlit, ale ne zde." Ukázal na Helen a skupinku kolem ní a Charity se vydala za ním.

Skudder se pořád ještě nepřestal vzpínat v sevření dvou mravenčích bytostí, ale zíral na Barlera stejně nenávistně jako Helen.

"Teď už jsi spokojen?" zeptala se svého otce.

"Prosím tě, Helen," řekl Barler téměř prosebně. "Jen pět minut mě poslouchej. Možná mě pak pochopíš."

"Vlastně," odpověděla jeho dcera, "mi ani nemusíš nic vysvětlovat. Rozumím ti i tak. Jean a ostatní tedy přece jen měli pravdu."

"Vy zatracený zrádče!" řekl Jean. "Co teď s námi chcete udělat? Chcete nás na místě zastřelit, nebo nás vydáte těm svým přátelům?"

"Nic se vám nestane," odpověděl Barler. "Vím, co si myslíte. Ale věřte mi, že pro ně nepracuji. Nikdy jsem pro ně nedělal."

"To jistě!" řekl Jean rozčileně. "Proto jste také v samém zárodku umlčel jakýkoliv pokus, abychom se konečně začali bránit."

"Dělal jsem to proto, abych vás chránil!" opáčil Barler. "Ano, je to pravda - jednal jsem s nimi a tu a tam jsem s nimi něco podnikl. Ale dělal jsem to jen proto, abych chránil životy nás všech."

"Proto jste nás také teď zradil, co?" zeptal se Skudder vztekle.

"Musel jsem to udělat," odpověděl Barler. Obrátil se k Charity. "Prosím vás, kapitáne Lairdová, pokuste se mne pochopit. Říkal jsem vám, jak moc jim záleží na tom, aby se dostali na tuto základnu."

"A vy jste jim přístup umožnil," řekla Charity trpce. "Vyplatilo se vám to alespoň?"

"Ano," odpověděl Barler vážně. "Možná nám to všem zachránilo život - i vám, kapitáne Lairdová."

"Och, to je velkodušné," řekla Charity ironicky, ale Barler zůstal vážný.

"Myslím to vážně, kapitáne Lairdová," řekl. "Hovořil jsem s velitelem základny. Nežádá ani, abych vás vydal. Můžete u nás zůstat, jak dlouho chcete."

"Jako zajatkyně," odtušila Charity.

Barler zavrtěl hlavou. "Jako občan svobodné zóny," odpověděl.

Udělal gesto k budově velvyslanectví. "Tohle je všechno, čeho se chtěli zmocnit. Nevím, jak zareagují, až se dozvědí, co jste učinila. Ale nemyslím, že se vám něco stane."

"Samozřejmě že ne," vložil se do řeči ironicky Skudder. "Řekl bych, že nám propůjčí nějaký rád."

"Pojmy jako pomsta nebo odplata jsou jim cizí," odpověděl Barler klidně.

"Prodal jsi ji!" řekla jeho dcera. "Tys ji..."

"Pro mne za mne si tomu říkej, jak chceš," přerušil ji otec. "Vím, že mne teď nenávidíš, Helen. Ale muselo to tak být. Musíme se s nimi dohodnout. Je to jediná cesta, jak přežít."

"Ty odporný zbabělce!" odpověděla Helen.

Když jí chtěl otec odpovědět, svezl se dolů oslnivý záblesk.

Charity sebou vyděšeně škubla v očekávání, že se teď budova velvyslanectví v explozi rozletí, ale nic takového se nestalo.

Vzápětí se z oblohy ozvalo temné, dlouho trvající dunění.

"Co je to, k čertu?" zeptal se Skudder.

Tmou projelo další oslnivé zablýsknutí a téměř současně začaly uvnitř létajících disků znít tenounké, pronikavé tóny sirén.

Charity vyděšeně uskočila stranou, když kolem ní proběhl mravenec a zmizel v nitru kluzáku.

Z budovy vybíhaly desítky černých mravenčích postav a běžely ke kluzákům. Také mravenci, kteří předtím hlídali Skuddera a ostatní, se prudce otočili a vrhli se k letounům. Barler jim dal chvatným gestem na srozuměnou, aby se stáhli, a přivolal současně jednoho ze svých lidí, aby dával na zajatce pozor. Oslnivé reflektory po stranách kluzáků zhasly a současně se z nitra strojů ozvalo vysoké, chvějivé bzučení. Charity pochopila, že obě lodi vzápětí odstartují.

"Co to bylo?" zvolal Skudder ještě jednou.

Barler pokrčil rameny. "To nevím," odpověděl nervózně. "Ale šlo to ze základny. Z druhé strany řeky."

Ohlušující jekot uvnitř kluzáku zesílil, dveře se zavřely, i když na palubě nebyli ještě zdaleka všichni mravenci. Charity a ostatní rychle ucouvli na druhou stranu ulice a oba letouny se téměř současně zvedly do výšky.

Vzápětí jeden z nich explodoval.

Udalo se to tak rychle, že Charity ani nestačila zavřít oči. Dívala se rovnou do žhoucího bodu, v nějž se loď proměnila. Ozvalo se ohlušující zadunění a vzápětí se obloha potáhla kobercem poskakujících plamenů, z něhož se sypaly trosky, které se jako hořící meteory snášely na stromy a domy v okolí.

Tlaková vlna je smetla na zem. Charity upadla a instinktivně se převalila přes ramena. Ještě než Barler vůbec pochopil, co se děje, byla u něj, praštila ho hranou dlaně do krku a vytrhla mu pušku. Bleskurychle zvedla laser, namířila jeho hlaveň na Barlerovo čelo a současně nastavila zbraň na nejvyšší energii.

"Ani hnout, nebo zemřete," řekla tiše.

Barler jako by vycítil její nerozhodnost, protože se nehnul z místa a pomalu zvedl ruce nad hlavu a půl kroku před ní ustoupil dozadu.

"Prosím vás, nedělejte to," řekl klidně. "Mýlíte se, kapitáne Lairdová. Nejsem ten, za něhož mne pokládáte."

Charity zaváhala. Instinktivně vycítila, že Barler alespoň v této chvíli nelže a že by bylo nesprávné jej zabít. Prsty přejela po plášti zbraně, našla malý spínač, který hledala a stiskla jej. Barler vytřeštil oči, když pochopil, co chce udělat, ale jeho reakce přišla příliš pozdě.

Charity stiskla spoušť a laserová zbraň vyplivla krátký oslnivě bílý blesk, který na místě ochromil Barlerův nervový systém. Neslyšně klesl na kolena.

Helen vykřikla a jedním skokem se ocitla u otce, ale Charity ji strhla zpět, když se k němu chtěla nahnout. "Nic se mu nestalo!" řekla chvatně. "Žije. Jen jsem ho omráčila."

Helen ji odstrčila stranou a zlostně na ni pohlédla. Charity jí nedala příležitost, aby něco řekla. Energickým pohybem ji odstrčila stranou a zamířila zbraň na omdlelého Barlera. "Nepřibližujte se k němu," řekla. "Nejsem si jista, jestli je skutečně v bezvědomí."

Na Helenině tváři se objevil tázavý výraz. "Jak to myslíte?"

Namísto odpovědi přikázala Charity Skudderovi, aby na ni dohlédl, a pak sama poklekla k Barlerovi. Prsty mu přejela po krku a nahmatala puls, který bil klidně a velmi pravidelně. Pořád si ještě nebyla jistá, jestli je v bezvědomí, nebo zda mdloby pouze předstírá - ale tohle riziko prostě musela podstoupit.

Opět vstala, otočila se k Helen - a vyrazila pronikavý varovný výkřik!

Za Helen a ostatními se objevilo několik mravenců. A nebyli to už malí poslušní dělníci, ale bojovníci, kteří se na ně řítili s napřaženými zbraněmi!

Jeden z Barlerových lidí vykročil těm stvůrám vstříc, zvedl ruku a s překvapeným zachroptěním klesl na kolena, když na něj jeden z těch tvorů namířil laser a stiskl spoušť.

Helen vyděšeně vykřikla, zatímco Net se bleskurychle vrhla na Jeana a strhla ho k zemi. Gurk zmizel se skřekem v křoví. Charity hodila Skudderovi svůj laser, otočila se a chmátla po zbrani, kterou si pověsil přes rameno Barler.

Najednou se to všude kolem hemžilo mravenci. Zatímco Skudder, Charity a hrstka Barlerových lidí, kteří přežili neočekávaný útok, opětovali palbu a stříleli po mravencích, vyřítilo se z budovy velvyslanectví množství dalších, těžce ozbrojených hmyzích tvorů.

"Zpět!" křikla Charity. "Rozdělte se!"

Rychle se stáhli pod ochranu džungle. Také tam, na pozemku velvyslanectví, se náhle zablýskl laserový paprsek, když se několik Barlerových lidí, kteří zahradu ještě neopustili, najednou muselo bránit útočícím mravencům.

Všichni pohlédli nahoru, odkud se ozvalo vysoké ječení, které se blížilo neuvěřitelnou rychlostí. Oheň, který vyvolala exploze kluzáku ve vzduchu, již pohasl, ale místo něj se teď druhý létající disk řítil rovnou na les, v němž se ukryla Charity s přáteli. Instinktivně se přitiskla k zemi a čekala, až kluzák zahájí palbu. Ale kluzák se místo toho překlopil přes levou hranu a provedl obrátku. Vzduchem prolétl oslnivě bílý záblesk a jeden z domů na konci ulice vybuchl. A vzápětí se nad ulicí přehnal druhý kluzák, měřící v průměru snad třicet metrů!

Pohled na něj byl tak bizarní, že Charity na chvíli přestala střílet na útočící mravence a plna nevěřícného úžasu hleděla, jak druhý kluzák pronásleduje první, jak na něj střílí a nakonec ho zasahuje.

Střela sice nestačila k tomu, aby disk explodoval, ale stroj se převrátil, chvíli se bezmocně převracel ve vzduchu a pak začal se stupňujícím se ječením klesat k zemi.

Charity chvatně otočila hlavu, když kluzák o dvě tři ulice dál dopadl na zem a roztříštil se s ohlušující explozí. Lesem se přehnala tlaková vlna a za ní nával horkého vzduchu, který všude v okolních domech zapálil drobné ohníčky. Charity zatajila dech a přitiskla se k zemi. Pak vzhlédla vzhůru a uslzenýma očima se zadívala na velvyslanectví.

Tlaková vlna i tam všechno smetla na zem. Jenže mravenci se už opět zvedali - a pokračovali v útoku, jako by se nic nestalo! Několika z nich se podařilo dorazit až na ulici. Nocí se opět ozvalo pronikavé ječeni a nad ulicí se opět objevil kluzák. Jeho laserové kanóny spustily střelbu a proměnily budovu velvyslanectví a většinu mravenců ve žhavou lávu.

Charity pochopila, že mají možná ještě poslední šanci. Rychle vyskočila, rozběhla se ke Skudderovi a Net a naposledy vystřelila na mravence, který ještě útok přežil. Tvor zanikl v pronikavém záblesku a téměř v téže chvíli vystřelil i Skudder a zabil posledního protivníka.

Pak souboj skončil. Ulice a velká část okolí velvyslanectví se proměnily v žhnoucí koberec z plamenů a několik postav, které se zvedaly v plápolajícím pekle, mělo zcela jasně lidské obrysy. Přesto Charity zůstala nějakou dobu stát a přesvědčila se, že skutečně nehrozí nebezpečí, než spustila zbraň a ohlédla se na Helen.

Dívka vyšla z úkrytu a pospíchala k Barlerovi. Když se k ní Charity přiblížila, všimla si, že se Barler začal hýbat. Ale nestřelila na něj; místo toho poklekla vedle jeho dcery a přitlačila mu výhružně zbraň na hruď.

Barler otevřel oči. V první chvíli byl jeho pohled prázdný, ale posléze se do něj vrátil život a on pohlédl na Charity se zklamáním a zlobou. "Co se stalo?" zeptal se ochablým hlasem.

Charity pokrčila rameny. "Nevím," odpověděla. "Ale zdá se, že vašim přátelům tam na druhé straně něco pořádně nevyšlo."

Pronikavý jekot kluzáku, který se opět přiblížil, je přinutil, aby vzhlédli. Obrovský létající disk se pomalu vznášel nad ulicí, udělal kruh nad velvyslanectvím stojícím v plamenech a naposledy z něj vylétl paprsek laseru, který zasáhl dveře budovy a explodoval kdesi uvnitř.

Pak se kluzák snesl níž.

Charity byla možná jediná, kdo nebyl skutečně překvapen, když se dveře kluzáku otevřely a vystoupila z něj postava. Gurk překvapeně vyjekl, a také Skudder sebou škubl. Zvedl zbraň do výše, ale Charity rychle natáhla ruku a hlaveň zbraně srazila dolů. "Ne," řekla.

Postava pomalu sestupovala po kovové rampě, rozhlédla se a nakonec zamířila k Charity.

Jean sebou najednou škubl, jako by dostal ránu a překvapeně vydechl. "Ten chlap... je lovec!" vykřikl, zatímco vyčítavě ukázal na štíhlou tmavovlasou postavu před sebou.

Také několik dalších mužů sebou překvapeně škublo a na Kyla zamířily dvě tři pušky. Tu se najednou probrala ze strnulosti Helen.

"Ne!" zvolala. "Nestřílejte. Tomu můžete věřit!" Charity překvapeně na dívku pohlédla. Helen se jedním skokem dostala mezi Kyla a muže, kteří na něj mířili, a ještě jednou řekla: "Nestřílejte."

"Ten chlap je lovec!" opakoval Jean.

"Ale nic nám neudělá," odpověděla Helen. "Prosím, věřte mi!"

"Ustup stranou, Helen," vyzval ji jeden z mužů a zvedl zbraň.

Helen zavrtěla hlavou a udělala naopak pohyb, kterým se dostala rovnou do dráhy střely. "Můžeme mu věřit!" řekla.

"Lovci?" vykřikl Jean prudce.

"Znám ho," odpověděla Helen. "Kdysi mi zachránil život."

Charity zaraženě pohlédla na Helen. "Má pravdu," řekla pak, "nic nám neudělá."

Ostatní váhavě spustili zbraně. Ale v jejich tvářích se zcela jasně rýsovala nedůvěra.

"Pospěšte si, prosím, kapitáne Lairdová," řekl Kyl klidně.

"Nemáme moc času. Pravděpodobně už vyrazilo několik bojových letounů."

"Snad tomu chlapovi nevěříš?!" zaskřehotal Gurk. "Je to jen jeho nový trik!"

"Neřekla bych, že máme příliš na vybranou," odpověděla Charity.

Gurk chtěl vybuchnout, ale Charity pokynula Skudderovi, a ačkoliv indián byl zřejmě velmi na pochybách, jestli má pravdu, vzal trpaslíka prostě pod paži a prošel kolem Helen a Kyla po rampě.

Charity se pomalu otočila, podívala se na Barlera a pohledem mu naznačila, aby ji následoval.

"Proč jste mne nezastřelila?" zeptal se Barler tiše.

"Protože si myslím, že to není potřeba," odpověděla Charity.

"Je to pravda, že vaše dcera zná Kyla?" zeptala se s kývnutím hlavy k Helen a k megamanovi.

Barler na okamžik zaváhal. "Ano," řekl, "už jsem vám řekl, že to není moje skutečná dcera. Adoptoval jsem ji poté, co její rodiče přišli v džungli o život. Nikdy jsme nepochopili, proč přežila. Ale myslím, že teď už to vím."

"Máte ji opravdu rád," zamumlala Charity.

"Ano," řekl tiše. "To mám."

"Ale ztratíte ji," řekla Charity.

"To vím," připustil smutně.

"Nemůže tady zůstat. Viděla toho příliš a je příliš inteligentní, takže jakmile bude mít příležitost v klidu se zamyslet, zbytek si dá snadno dohromady. Ví, kdo jste."

Barler opět přikývl a podíval se na Helen dlouhým, něžným pohledem. "Necháte mne naživu?" zeptal se.

"Není důvod, proč bychom vás měli zabít," odpověděla Charity.

"Nic vám neudělám, Barlere. Ale slibuji vám," dodala tiše a vážně, "že se vrátím a vlastnoručně vás zabiju, jestli tihle lidé budou trpět tím, co se dnes stalo."

"To nehrozí," odpověděl Barler. "Dávám vám své slovo, že se nikomu nic nestane. Už jsem vám přece řekl, že pojmy jako pomsta či odplata jsou jim cizí."

"Doufám za vás, že je to pravda," odpověděla Charity. "Hrajte si dál na žalářníka, Barlere, pokud vám to dělá potěšení. Ale nepokoušejte se hrát si na kata."

"Tím jsem nikdy nebyl," odpověděl Barler. "Byl jsem vždy pouze strážcem."

Charity se otočila a rychle zamířila k rampě. Když se dostala ke Kylovi, dotkla se rukou Helen a druhou ukázala k otevřeným dveřím.

"Můžeš nás doprovodit, chceš-li," řekla.

Helen na okamžik zaváhala. Její pohled těkal nejistě mezi otcem a kluzákem. "Já..."

"Tady nemůžeš zůstat," přerušila ji Charity tiše, tak, aby nikdo z mužů neslyšel její slova.

Helen ještě chvíli zaváhala a opět se jí zalily oči slzami. Potom se otočila a vyběhla po rampě nahoru a zmizela uvnitř kluzáku.

Také Kyl na ni chvíli překvapeně hleděl, pak se podíval na Barlera a udělal tázavé gesto.

"Je to megaman," řekl.

Charity přikývla. "Já vím."

"A vy ho necháte naživu?"

Charity opět přikývla. Pak se vydala za Helen do nitra kluzáku.

A po krátkém zaváhání nastoupil do letounu i Kyl.

Ani ne za dvě minuty se kluzák odlepil od země a s hučícími motory zamířil k východu. Ještě než pronikavý hukot utichl, proběhla kdesi hluboko pod zemí poslední sekvence počítačového programu starého šedesát let a sklepení budovy velvyslanectví se proměnilo ve žhnoucí peklo z roztavené oceli.